

ДЖАК ЧОКЪР
ХАРОН:
ДРАКОН НА ПРАГА

ФАНТАСТИКА

®

АРТУС

ДЖАК ЧОКЪР

ХАРОН: ДРАКОН НА ПРАГА

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

Харон е свят, сякаш изскочил направо от детските приказки... или от кошмарите. Тук властва магията, а заклинанията често имат опустошителен ефект.

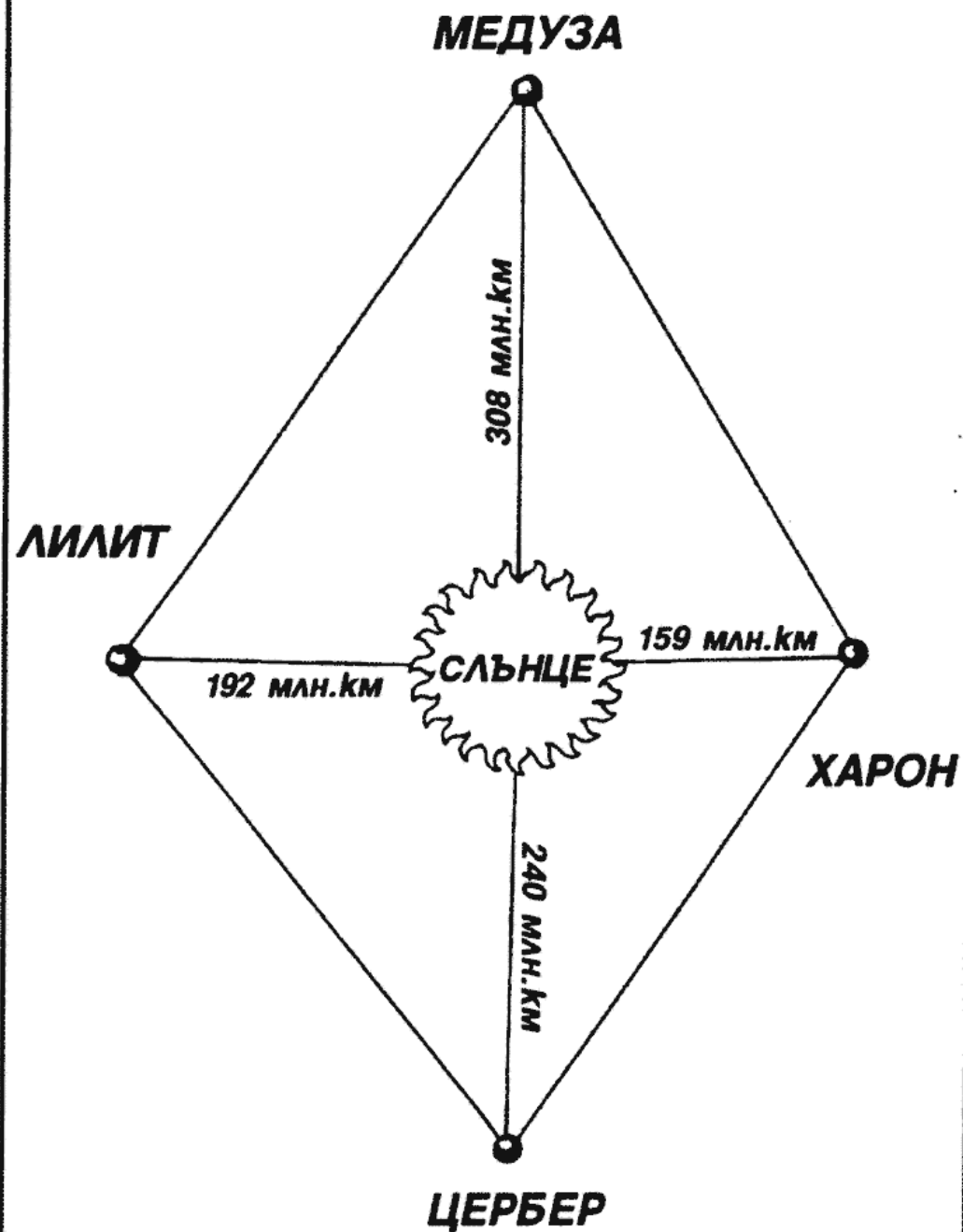
Тъкмо на Харон враждебно настроените към Конфедерацията пришълци са се срещнали с Четиримата владетели на Диаманта. В този горещ и влажен ад попада поредното превъплъщение на суперагента, от когото зависи оцеляването на човечеството. Схватката е безпощадна, окончателната развръзка — отложена за последен път. Ала победата отново има горчив привкус...

Нима не е приятно да се увериш, че всяко вълшебство всъщност се свежда до простички химически реакции?

Джак Чокър

ДИАМАНТЪТ НА УОРДЪН

Диамантът на Уордън

*На Арт Саха, един от първите големи фенове,
съставител на антологии с изтънчен вкус и подбор, и добър
човек.*

ПРОЛОГ
ВРЕМЕ ЗА РАЗМИСЪЛ

1

Нарилите кръжаха с бурния вятър, готови да нанесат своя последен удар. От цепнатини в кожата им изскочиха костените остриета и съществата се спуснаха устремно.

Мъжът трескаво се озърташе, без да забавя нито за миг отчаяния си бяг. Нямаше къде да се скрие в голата пустиня, а напуканата ѝ повърхност беше по-твърда от бетон.

Нарилите бяха огромни създания — бързи черни овали с очи като големи яйца, заемащи почти изцяло муцуните им. Пипала шаваха зад тях и управляваха полета, сякаш опасни плоскости на въздушен апарат. Сега под всяко от двете небесни страшилища стърчаха извити костени сърпове, с които щяха да съсекат жертвата.

Човекът разбра, че тичането няма да го спаси, и реши да се защитава колкото може на открито. Единият нарил се устреми към него с невероятна скорост, но в последния миг мъжът се хвърли на земята и се претърколи, остриетата го подминаха и чудовището едва не заора в препечената земя. За жалост нападнатият нямаше чак такъв късмет. Побърза да се изправи. Проклинаше се за мудността и досегашните си колебания. Знаеше, че трябва непременно да накара гадините да се съберат пред него, а не да дебнат отстрани, затова се вкопчи в остатъците си от жизненост, които само приближаващата гибел го караше да изцеди докрай. Затича се косо спрямо кръжащите нарили.

Бяха доста схватливи твари, ала тези двата се оказаха и прекалено самонадеяни. Виждаха, че разполагат с предостатъчно открита равнина, за да си поиграят, и май изобщо не се съмняваха какъв ще бъде краят. В момента просто се забавляваха.

Мъжът отново спря и се извъртя с лице към мъчителите си. Както се надяваше, двойката бе се събрала и сега сякаш замря във въздуха. Жълтите очи го наблюдаваха безизразно, но едва-едва прикриваха твърде доброто настроение на чудовищата.

Имаше ли време да осъществи замисъла си?

Нарилите видяха, че той застана неподвижно — обърнат към тях, затворил очи и разперил ръце. Решиха, че жертвата се предава и обзети

от досада се спуснаха да я довършат.

Носеха се съвсем ниско, може би само на метър над пустинята, и вече предвкушаха убийството. Тъкмо когато приближиха, земята сякаш се разцепи с глух тътен. Край мъжа се издигна плътна каменна стена, а самият той започна да потъва. Хищниците бяха толкова изненадани, че се блъснаха в стената, пръскайки искри от костените си остриета. Все пак успяха да запазят равновесие.

А в ненадейно появилата се яма, в полумрака на четириметровата преграда човекът слушаше сърдитото им съскане. Силите му бяха на привършване, пък и бе се лишил наведнъж от водата си за половин ден. Укреплението му *трябваше* да издържи. Свлече се на земята и се остави на удоволствието от плътната сянка в миниатюрната твърдина. През цялото време се ослушваше.

Гадините бързо се приспособиха към промяната. Опитаха се да съборят стената със силни удари. Успяха да одраскат камъка, но костените им остриета пострадаха повече. Скоро се отказаха.

Настаниха се върху странната преграда и съвсем затъмниха вътрешността. Мъжът се увери, че е пресметнал добре размерите на ямата. Чудовищата бяха твърде едри, за да се проврат през подобния на комин отвор.

След малко едното от тях протегна пипалата си надолу. Човекът отново се убеди в своята предвидливост — не беше особено приятно да се просне по корем и да слуша в тъмата шумоленето на проклетите пипала, но все пак те не го достигаха. Отдъхна си поне за миг. Бе се добрал по-далеч, отколкото се надяваше, ала вече нямаше достатъчно енергия.

Съществата над него пак се размърдаха и го подложиха на единственото достъпно им в момента унижение. Очакваха да го изкарат на открито, като го затрупат с изпражнения.

Най-сетне отгоре се разнесе гневно ръмжене и те се магнаха. Мъжът не се надяваше, че ще отлетят. Единият сигурно дебнеше наблизко, докато другият се рееше из рехавите облаци и попиваше влагата им, както само нарилт е способен да го прави. Би дал всичко на света, за да има малко от тази влага!

Облаци... Насили се да мисли по-ясно. Какво беше положението в небето? Досега бе съсредоточил вниманието си единствено върху

оцеляването. И все пак винаги имаше *някакви* облаци. Нависоко, разбира се, бедни на влага...

Напрегни се... напрегни се! Ах, ако имаше нужната сила! Принуди се да затвори очи, да забрави всичко, освен своя усет към *уа*, колкото и да му пречеше слузестата гадост по кожата. Вонята ставаше по-нетърпима с всяка секунда, сякаш подклаждана от жегата. Разбираще, че и той ще се препече, ако не успее, защото грубата му крепост си беше чудесна пещ.

Мисли! Мисли само за *уа*...

Естествено от самото начало усещаше онези *уа*, които съградиха убежището му, но точно от тяхното присъствие сега трябваше да се освободи. Прочисти вътрешното си зрение и отново се пренесе мислено на открито.

От нарилите нямаше и помен, ала веднага забеляза два внезапно израснали иглени храста. Засмя се вътрешно, макар и да не намираще нищо смешно в положението си. Вярно, крилатите страшилища имаха зачатъци на интелект, само че този път те не свършиха работа. Не беше им хрумнало, че на такова място храстите се набиват на очи повече и от самите тях.

А фактът, че чакаха толкова търпеливо в жегата, потвърди най-неприятните му подозрения. Явно бяха обучени и изпълняваха заповед. Защо пък да не са личните ловни животни на Ятек Мора?

И сега долавяше навсякъде наоколо *уа* на гъстия пустинен въздух, но отново го пренебрегна и се пресегна по-нагоре, като се надяваше в обсега му да има достатъчно облаци, за да осъществи плана си.

Разбира се, почувства влага — разпръсната, оскъдна и разположена прекалено високо. Дано да стигне. Друго не му оставаше.

Бавно и внимателно проникна до *уа* на облака, в самите водни молекули, заговори му, насочи го предпазливо, убеди го да се събира във все по-големи и плътни маси над мъничката, внезапно появила се крепост в пустинята.

Не знаеше ще му стигне ли силата, но на повече не беше способен. *Трябваше* да му стигне...

Сега полети, *уа* на облаци, издигай се към слънцето, което те подхранва. Издигай се...

Двата дебнещи „храста“ затрептяха, размиха се и след миг отново се превърнаха в нарили. Не разбраха какво се е променило, само видяха сенките по земята и усетиха хлад. Големите жълти очи се извиха нагоре, към трупациите се облаци, набъбващи стотици пъти по-бързо от нормалното. Причината не им беше ясна, но те вече надушваха приближаващата силна буря, съвсем неестествена за това място. Уплашиха се. За миг се поколебаха между страха и заповедта да открият и убият този човек, но когато първата гръмотевица отекна под чудноватия облак, инстинктите надделяха. Чудовищата побързаха да се издигнат във въздуха и неохотно се отдалечиха към напечената от слънцето равнина извън тъмната сянка.

Заваля дъжд — равномерен, макар и не пороен — на осемдесетина метра около убежището. Мъжът не загуби нито секунда. По негово желание *уа* на укреплението му се върнаха в предишната си форма, а той се издигна и отново стъпи на повърхността. Укритието бе изчезнало безследно. Смъкна от себе си всичко освен празната манерка и черния кожен колан, оставяйки водата да отмие засъхналите изпражнения от кожата му. Позволи си за минутка да се наслаждава на прохладата и капките, но повече не смееше да протака. Тук нямаше достатъчно влага, дъждът можеше да престане всеки момент.

Нарилите някак си бяха доловили, че именно жертвата е предизвикала необичайното явление, и сега кръжаха край облака в очакване дъждът да спре.

Изгорената от жегата земя, над която не се бе изсипвала вода вече няколко десетилетия, не можеше да я попие. На мъжа му беше трудно да пази равновесие по хлъзгавата повърхност. Центърът на бурята се местеше с всяка негова крачка, а чудовищата го следваха с неизтощимо търпение. Не им се искаше да нападат, защото дъждът можеше да съсипе тънките мембрани на крилете им, почти невидими в полет.

Докато се молеше да продължи да вали достатъчно дълго време, човекът успя да доближи само на стотина метра планинския склон. Но цялото *уа* на света не бе в състояние да осигури още дъжд, щом водата свърши. А бягащият нямаше време и сили да направлява изпаренията зад себе си и да ги връща обратно в облака.

Нарилите очакваха още някоя хитрина и отначало решиха, че жертвата нарочно е спряла дъжда, за да ги подмами в друга клопка.

Кръжаха нерешително и той успя да се втурне към скалистите зъбери.

Щом видя как човекът се впусна в отчаян бяг, единият хищник забрави всякаква предпазливост и се устреми, съскайки, след него. Настигна го в подножието на каменистия склон и го удари в гърба. Мъжът политна напред и се блъсна в скалата с ужасен вик; нарилтът бе забравил да извади остриетата си, иначе веднага щеше да го накълца.

Макар и зашеметен, тичащият успя да пропълзи в някаква цепнатина и се напъха колкото можа по-навътре. Разбираше, че това е крайт — силите го напуснаха, нямаше какво друго да измисли, а плиткото укритие не би го предпазило от пипалата на нарилите... Вече му беше все едно. Загуби съзнание с размекващата мисъл, че поне в смъртта ще намери покой.

— Джатик?

Гласът се чуваше много отдалеч, а изтерзаното му съзнание кресна безмълвно: „Махни се! Мъртъв съм! Остави ме поне сега да си отдъхна!“

— Джатик, длъжен си да ме слушаш — изрече безплътният му събеседник по-силно и направо заповеднически. — Аз съм. Корил. Трябва да говориш с мен.

— Умирам — промърмори мъжът със сянка на събудил се гняв. — Пусни ме да си отида.

— О, да, мъртъв си — съгласи се Корил. — Нито аз, нито който и да е по света е толкова могъщ, че да те спаси. Но докато твоето *уа* още пламти и се бори срещу унищожението, можем да говорим. Ти беше верен и силен мъж. Не позволявай храбростта ти да бъде прахосана напразно.

Умиращият се мъчеше да си спомни. Думите... Задачата...

— Джатик, къде са останалите?

Останалите ли?

— Мъртви са. Всички до един.

— Значи ти си последният. Побързай, защото времето изтича, а силата ми намалява бързо. Трябва да знам! Промъкнахте ли се? Видяхте ли срещата?

Срещата... каква среща? Бореше се със забравата. Ами да, срещата... Господи!

— Видях — насили се да изрече почти без глас. — Четиримата владетели при Скалата на диаманта. Четиримата и другите... Ох! Другите...

— Мисли, Джатик! Мисли за другите! Дръж се още малко! Какви са те?

— Страшни... Чудовища. Носеха наметала като хора, но не можеха да ни заблудят. Ужасни са. Корил, невъзможно е да ги гледаш дълго. Изчадия от някакъв невъобразим ад. Олигавени, гнусни...

— А Четиримата в сговор ли са с тях?

— Да, да! Корил, трябва да ги избиеш! Не бива да продават хората на такива страшилища! Толкова са ужасни... Не можеш да си представиш. И се моля на Бога да не научиш никога. От самата гледка Латир и Мохар полудяха.

— Как изглеждат тези адски изчадия? Мисли, Джатик! Не се предавай!

— Как изглеждат ли?! Още съм вкопчен в живота, защото се опитвам да не си ги спомням. Безформени... Служести... Чудовища! Те са зли. Корил. Носят в себе си такава злост, каквато дори не можем да проумеем. Ще схрускат хората, после ще се заемат с Четиримата и с нас. Ти трябва да...

— Джатик! Джатик! Не си отивай! Още съвсем мъничко! Джатик! Върни се! Искам да знам... По дяволите, бесполезно е. Няма го вече.

Приклекналият до мъртвеца Корил въздъхна, поклати глава и се изправи. Огледа пустинното си царство. Наблизо още се гърчеха убитите от него нарили.

Цял час се труди усърдно, за да пренареди всичко на мястото му. Рано или късно тук щяха да дойдат преследвачи от Скалата на диаманта; трябваше да им натрапи очевидни заключения. Важно беше всички да са убедени, че Джатик и нарилите са се довършили взаимно. Щяха да повярват. Дори фактът, че загиналият бе стигнал дотук, показваше огромната му дарба, а и тъкмо гръмотевичната буря бе привлякла отдалеч самия него, Корил. Уви, твърде късно, за да помогне с нещо на нещастника...

И все пак научи много. По-точно — потвърдиха се досегашните сведения, както и най-мрачните му опасения. Беше вече стар... и сам.

Наистина силата му бе невероятна, ала издръжливостта на един старец си има предели, с каквото и могъщество да е надарен.

Трябваше му нов Отряд, но как да го събере под бдителния поглед на Матузе? Тя щеше да предположи, че всички негови пратеници са били унищожени, преди да предадат информацията, защото лесно би се досетила кой е стоял зад тях.

Само че той отдавна бе избрал пътя си и нищо не можеше да го разколебае. Какво от това, че шансът изобщо не е на негова страна? Нямахше как да забрави потреса и погнусата в последното, което извлече от съзнанието на Джатик. И двамата с мъртвия бяха родени и израснали на светове далеч от тази планета, и двамата бяха видели какво ли не, преди да бъдат задратени като вечни изгнаници в ада.

Ад... Да, Харон си беше точно това. Сякаш който и да е ужас, породил се в човешкото въображение, съществуваше въплътен тук наред със съвсем реалните местности, климат, растения и животни, достойни за последния кръг от пъкъла — такъв, какъвто се е привидял на Данте!

За Корил това беше неоспорим факт. За Джатик също.

И тъй — какво можеше да уплаши до полуда човек, и без туй живееш в преизподнята?

Що за твар би накарала престъпник, попаднал в този непоносим затвор заедно с още хиляди себеподобни, да я определи като невъобразимо зла?

Нима имаше чудовище, от което да се отвратят дори жителите на ада?

Знаеше, че преди Джатик е бил сериен убиец, садист без никакви зачатъци на понятие за добро и зло. И ето — бе познал истинското зло, преди да умре. Нямахше ли в това някаква извратена справедливост?

Четиримата владетели обаче явно се погаждаха с ужасните създания, дошли на Харон за срещата с тях. Каза си кисело, че страховитата им себичност ги е направила твърде, твърде дебелокожи.

Защото и Владетелите бяха извънредно зли типове дори според най-снизходителните човешки мерки, приети в Конфедерацията. Само че Джатик не намираше нищо особено в постъпките им.

Какво точно е видял? В каква ли немислима сделка Четиримата са продали себе си и човечеството заради безумната мания за величие?

В пресъхналата пустиня тегнеше жега, непосилна за човешко същество, но Корил усети как ледена тръпка плъзна по тялото му, докато се отдалечаваше от мъртвия си съратник.

Може би най-вбесяващото откритие за могъща военна организация е да научи за въвличането си в сблъсък, едва когато я раздрусат първите удари на противника... Не, още по-нетърпимо е да осъзнае, че има насреща си враг, а този враг да не се забелязва никакъв!

Конфедерацията беше връх в човешката история и култура. В далечното минало хората бяха установили, че разселването из космоса е най-привлекателният и поносим начин да се предотврати самоубийството на тяхната раса. Жаждата за съревнование потиска другите стремежи, стига примамката да се поднесе достатъчно лукаво. Затова, независимо от произхода и убежденията си, всички приемаха като нещо естествено надпреварата между държавите. Бяха готови да работят до изнемога и да стискат палци за своите срещу останалите...

Политиката ставала все по-мръсна със смяната на двадесетия с двадесет и първия век. Взаимното изстребление изглеждало почти неизбежно. И тогава хората се сетили, че за пръв път стъпили на Луната точно заради спортната страст — кой ще прецака другия. Не че и преди съвсем пренебрегвали пространството отвъд земната атмосфера, но технократите и военните честичко спъвали ненужно напредъка, а на населението не му пукало много-много за космоса. През деветнадесетото столетие всеки авантюрист с неукротим дух можел да поеме по неутъпканата пътека към Орегон, а през двадесетото — да тръгне към промишлените градове в скованата от мраз сибирска тундра. Само че именно онези, които отколе първи овладявали нови територии, били изключени от проникването в безкрая на вселената. Бедняците, отчаяните, бегълците, мечтателите заселвали и приобщавали към цивилизацията някогашните диви земи, но в космическата ера не им било по джоба да си купят билет дори до Луната. Извънземието станало достъпно само за най-квалифицирания специалист... и за богаташа. Гъмжилото от обикновени хора, дори да искало, не можело да се включи, пък и мудното, постепенно разширение на достъпното за цивилизацията пространство било

напълно лишено от вълнението през първите години на космическата надпревара.

Властниците на Земята полека-лека започнали да проумяват това, изправени пред главоболията на свят с непрекъснато растящо население и все по-страшна оскъдица на ресурси. Масите ставали от ден на ден по-равнодушни към живота изобщо. Според почти всяка компютърна прогноза предстоял глобален срив на жизнения стандарт. И най-тоталитарните режими се опасявали от бунтове, демографският натиск правел последната гибелна война неизбежна.

Технологията обаче предлагала изход. Държавите прибегнали крайно неохотно към него, но какво ли друго можели да направят? Най-сетне изследователите постигнали немислимото — отървали се от универсалното ограничение на скоростта. Новите открития във физиката не толкова противоречали на Айнщайн, колкото прониквали в съвсем различна област. Звездите станали достъпни. Естествено разстоянията не изчезнали в небитието — имало толкова нови места, че минавали три години субективно време за онези, които искали да пребродят човешките владения от единия им край до другия. Цената обаче не изглеждала толкова висока в сравнение с безкрайните поколения, които щели да се раждат и умират в бавните кораби, ако не била преодоляна светлинната бариера. В края на краищата нали първите заселници по западното крайбрежие на Америка достигали за цели четири месеца с каруците си до Калифорния? Новото време имало още едно преимущество. Създаването на грамадните кораби и сложните им двигатели наистина струвало прескъпо, но после трябвало да се грижат в тях да има само въздух и храна.

Една от хиляда планети се оказвала годна за преобразуване по подобие на Земята, ала това означавало огромно изобилие от обитаеми светове. Държавите вече се надпреварвали колко нови небесни тела да овладеят, вместо да се боричкат за жалки територии по опосканата Земя. Най-после бедните и мечтателите отново имали цел. Напрежението стихнало, свежа искрица вдъхновение се разгоряла в човечеството. Хората пак изпитвали вълнението на великите и непрекъсващи открития. Всички можели да се присъединят към заселването на галактиката, да гребат с пълни шепи от безкрайните ѝ богатства...

На новите светове започнали да израстват поколения, които не били зървали планетата-майка и имали съвсем смътна представа що е то Русия, Америка, Бразилия или Гана. Старите национални предразсъдъци се размивали бързо. Само след няколко десетилетия по завладените планети нямало американци, руснаци или бразилци, а коренни жители на единствения свят, който те познавали. Все многобройните територии трудно се поддавали на колониално управление отдалеч. Властниците вече не се опасявали от взаимното изтребление, а от забравата. И започнали да действат съвместно, вместо да се надхитрят. След още век предишните правителства се слели в Конфедерацията — единствения орган за управление. В него господствала все същата бюрокрация, само че там бил представен всеки новооткрит свят.

Общите усилия и неспирно стремящата се към съвършенство технология превръщали немалко планети в сбъднат рай, за какъвто някогашните земяни не можели и да мечтаят. Повечето болести били изкоренени веднъж завинаги. Генните манипулации направили мъжете и жените красиви и почти съвършени телесно. Внимателното побутване на икономиката в желаната посока създавало население, в което на всеки се падало достатъчно внушително парче от общата гигантска баница. Хората били проектирани и отглеждани за определена професия и я овладявали превъзходно. Възникнала популация без страхове и терзания. Световете, достигнали това равнище, се наричали цивилизовани. Чудесни места за живот... но с мъртъв дух.

Очевидно Конфедерацията била в състояние да контролира напълно поданиците си, потъвайки самодоволно в този застой, само че управниците ѝ помнели уроците на земната история. Човечеството сигурно можело да преживее дори милион години в райското си всекидневие, но ако загубело вълнението и желанието да създава, с него било свършено. Лесно се стигнало до решението — хората не бива да спират на едно място! Разузнавачите и изследователите трябвало да продължат във всички посоки, да откриват още светове за покоряване, в които първите заселници пак щели да бъдат чудаците и ненужните, пръквачи се изневиделица дори в съвършено подредената Конфедерация. Новата граница не само се разширявала непрекъснато, ами се превърнала в нещо като религия, в култ, защото никога не

бивало да застине — само тя оставала като предпазен клапан, само тя поддържала все същата искрица на вдъхновението и придавала смисъл на усилията...

Хората, които вече заемали почти четвърт от галактиката, се натъквали естествено и на други раси. Броят и разнообразието им далеч не отговаряли на ранните очаквания сред учените, но все пак ги имало. Обитателите на безопасни и очевидно неподходящи светове били оставяли на мира, макар Конфедерацията да бдяла за възможното им превръщане в заплаха. С другите тя се отнасяла според прастарите навици на властниците. Цивилизациите, които можели да се променят и приспособят към изискванията ѝ, били добре дошли. А неспособните да се впишат, независимо от причината, били изстребвани безмилостно, също като немалко индиански племена или пък, да речем, тасманските аборигени. Някои чужди раси били първобитни, друга извънредно напреднали, изравнявал ги обаче един факт — Конфедерацията винаги се оказвала по-могъща и по-жестока от тях.

Но един ден всевластните господари на човечеството узнаха, че ги е сполетяло онова, от което винаги се бяха страхували. Твърде хитроумен противник бе застанал насреща им.

Някакъв толкова сложен робот, че за хората бе непосилно да направят негово подобие, успя да влезе в ролята на чиновник от Командването на военните системи. Така го наподобяваше, че успя да заблуди приятелите и колегите му, и дори почти неуязвимите системи за сигурност. Внедри се в Командването, открадна жизненоважни военни тайни и щеше да се измъкне, ако не го бе провалила дребна грешчица. Въпреки това два пъти оцеля във вакуум, разби бронирани стени, дебели тридесет сантиметра, изстреля се в космоса, открадна кораб и изчезна с него. Командването на военните системи го проследи и унищожи, само защото се досети на кого ще докладва роботът...

Бе се устремил към Диаманта на Уордън.

Да, дори в общество като Конфедерацията се срещаха типове, абсолютно несъвместими със системата. Пълният и изтънчен контрол върху средата, наследствеността и културата изобщо не пречеше покрай манипулираните маси да се появяват и съвършени престъпници. Вярно — малцина, но ги имаше, и щом успяваха да останат незабелязани с години дори по цивилизованите светове, значи

бяха ненадминати — именно хора с вдъхновение, каквито Конфедерацията търсеше и ценеше. С нищожествата тя се разправяше безцеремонно. Подлагаха ги на „превъзпитание“ или направо изтриваха личността им, за да я заменят с по-удобна. Но майсторите, гениите на престъпленията и злодействата не биваше да бъдат смазвани. Допреди няколко века дори бяха ги оставили да върлуват на воля по граничните планети.

Проблемът всъщност не се състоеше в залавянето им, макар някои да вършеха страхотни поразии преди да ги спипат. Конфедерацията избра най-лесното решение — отгледа си нови свръхченгета, невероятни детективи, създадени да издирват и най-неуловимите. Разбира се, властниците не допускаха хрътките да станат прекалено много, защото се бояха от тях почти колкото и от криминалните гении. Но тези неумолими ловци си вършеха работата твърде добре. Помагаха им компютри със самосъзнание, приспособени да работят съвместно с един-единствен партньор. Така откриваха продажните политици, изобретателните мошеници, непоправимите психопати... изобщо най-опасните мъже и жени в досегашната история на човечеството. Но къде да ги натикат, след като ги заловяха?

Най-после Диамантът на Уордън предложи приемлив изход от ситуацията.

Холдън Уордън, космическият търсач, превърнал се още приживе в легенда, бе открил тази планетна система почти две столетия преди роботът да проникне в Командването. Особнякът преливаше от неприязън към живота в Конфедерацията и към събратята си по раса. Но пък само такъв антисоциален грубиян беше способен да понесе самотата и несгодите на разузнаването в дълбините на неизследвания космос.

Уордън обаче прекаляваше дори в сравнение със себеподобните си. Оставаше за възможно най-кратки периоди сред цивилизацията — само колкото да презареди с гориво и да натовари припаси на кораба. И проникваше по-далеч и по-често от всеки друг търсач. Скъпоценните му находки достигнаха ненадминат рекорд и дори само с броя си. Това обаче не пречеше да вбесява шефовете с навика да смята намирането на нови светове за *единствено* свое задължение. Оставяше всичко друго, включително предварителния оглед и взимането на проби, на желаещите да се отправят към предадените от него координати. Не че

изобщо не се занимаваше с дреболиите, но по принцип не изпращаше навреме сведенията на Конфедерацията.

Веднъж получиха от него сигнала „4AW“, предизвикал страховотно оживление — четири обитаеми планети около една и съща звезда! Нечувано явление, случайност извън всякакви статистически таблици. Зачакаха нетърпеливо да научат имената, с които немногословният търсач щеше да назове новите светове, както и първите им описания.

Щом получиха съобщението, веднага разбраха, че са се сбъднали най-лошите им предчувствия. Макар че този път Уордън спазваше правилата — изброяваше планетите според разстоянието до звездата.

„Харон. Прилича на ада.“

„Лилит. Във всяка райска градинка се крие по някоя змия.“

„Цербер. Доста кучешки вид има.“

И накрая:

„Медуза. Който ще живее тук, трябва да е с чакъл в главата.“

После предаде координатите, както и код, означаващ, че търсачът бе проучвал от разстояние, без да каца, макар правилникът да му позволяваше това. Последният сигнал гласеше само „ZZ“. Значи в системата имаше нещо твърде особено и се налагаше изследователите да проявят извънредна предпазливост...

Проклинаха Лудия Уордън, ала веднага организираха експедиция. Двеста учени, най-добрите и опитните в Експлоатацията, се качиха на кораба, съпровождан от четири тежковъоръжени кръстосвача. Знаеха, че Уордън почти винаги е прав, само дето научават причините за предупрежденията му твърде късно.

Огромната звезда от клас F имаше внушителна система от небесни тела. Единадесет планети от типа газови гиганти, безбройни астероиди, комети, а също и голи скалисти планети, които не можеха да послужат за нищо. И все пак четирите скъпоценности си стояха на мястото — светове с изобилие на кислород, азот и вода.

Когато хората от експедицията ги зърнаха за пръв път, те бяха образували почти правилен квадрат.

Разбира се, различните им орбити правеха такова съчетание извънредно рядко, то почти не се наблюдаваше по-късно, и все пак бе породило някаква смътна уплаха, защото не изглеждаше естествено. Членовете на експедицията се настроиха не по-малко подозрително от самия Уордън и удвоиха предпазните мерки.

Харон — най-близкият до местното светило — се оказа горещ свят с натезжал от изпарения въздух. Почти навсякъде валеше непрекъснато, а господстващата форма на живот напомняше някогашните по-дребни видове динозаври. Моретата покриваха голяма част от този естествен парник.

В сравнение с него Лилит пък беше сякаш самото съвършенство. Тук водата също покриваше седемдесет процента от повърхността, но температурите изглеждаха много по-поносими. Имаше ниски планини, обширни равнини и блата. Малкият наклон на оста на въртене правеше смяната на сезоните практически незабележима. Синьо-зелен свят, богат на всякакви растения — не прекалено различни от вече познатите на човека. На Лилит се срещаха предимно странни насекомоподобни — от невидими дребосъци до безобидни чудовища. Точно такива райски местенца се опитваха да сътворят майсторите на тераформирането в Конфедерацията, ала рядко успяваха. Засега никаква змия не се мяркаше в тревата.

Цербер беше по-суров свят, макар и не прекалено враждебен. Имаше големи сезонни колебания на климата, затова пък обширните тропически зони изглеждаха подходящи за заселване... само че липсваше земна твърд. Дълбок океан покриваше планетата. А чудноватите растения, издигащи се от дъното му и извисяващи се километри нагоре, представляваха единствената суша. Великански туфи — толкова здрави и нагъсто струпани, че образуваха цели острови. В океаните обаче живееха твърде опасни наглед хищници. Не особено приятен свят; сега вече разбираха защо според Уордън той имаше кучешки вид, особено в съпоставка с Лилит!

Най-отдалечена от звездата си беше Медуза — сурова и студена планета, покрита със скали и замръзнали морета, из която бушуваха виелици. Тук-там се виждаха гори, но почти навсякъде властваха тундрата и прерията. Грозно местенце...

Е, на старата Земя хората бяха покорявали и по-враждебни територии. Усърдни работяги можеха дори да си изградят цивилизация в умерените зони на Медуза. И все пак, за да наречеш такава гадост свой дом, наистина трябваше да имаш пълна с чакъл глава.

Четири свята — от влажен ад до вледенена тундра. Температурите не ги правеха негодни за живот, а въздухът и водата бяха напълно подходящи за хората. Невероятно. Фантастично.

Учените от Експлоатацията не бяха мазохисти и естествено избраха Лилит за своя основна база. Настаниха се край прекрасна лагуна на един тропически остров. Щом подготвиха лагера, по-малки групи се отправиха към другите три планети.

Когато започна проучването, екипите на Експлоатацията бяха поставени в пълна изолация. Трябваше да мине поне година, за да изиграят изследователите ролята си на опитни зайчета, да се наблюдават и анализират един друг, както правеха и с планетите. Дотогава никой друг нямаше да стъпи в Диаманта на Уордън. Експедицията разполагаше със совалки за пътувания между четирите свята, но не и с междузвездни кораби. Рискът беше твърде голям. Човечеството се бе парило често и вече не се отнасяше лекомислено към незнайните опасности.

Змията на Лилит изчака половин година, преди да се захване с натрапниците.

След време учените му дадоха дълго и трудно за разбиране име, но всички продължиха да го наричат микроба на Уордън. Представляваше извънредно миниатюрен дребосък и отначало се съмняваха дали изобщо е форма на живот. Проникваше навсякъде. Свързваше се с почти всяка молекула твърдо или течено вещество на Лилит и ставаше неделим елемент от структурата ѝ. Толкова малко и просто нещо не можеше да е разумно, затова пък присъстваше къде ли не и очевидно знаеше какво иска. Не му допадаха молекули, в които не се бе разположило, а и имаше неприятния навик да унищожава всичко чуждо за родната му планета. Превърна апаратурата и дори дрехите по гърбовете на учените в купчинки сивкав пращец. Не понасяше изкуствено синтезираните вещества, от каквито се състоеше почти цялото оборудване на експедицията. Разбира се, чудесно се спогоди със самите хора и донесените от тях растения, защото разпозна естествена органичност на въглеродна основа. Побърза да се напъха във всяка клетка и да се заеме със стопанисването ѝ, докато постигна чудесно симбиотично взаимодействие. Шестдесет и двамата смаяни мъже и жени, останали както ги е майка родила, едва ли можеха да се утешат с мисълта, че повече няма да ги мъчат простуди, а дребните рани ще зарастват почти светкавично.

Според най-разпространената теория заминалите за другите три планети групи бяха пренесли и микроба. Разбира се, там условията се различаваха много. Дребосъкът не можеше да ги промени, за да ги превърне в подобия на Лилит, ала способността му за самосъхранение надминаваше всичко познато дотогава. На Медуза например видоизмени организма на своите носители — хора, животни и растения. Така оцеля заедно с тях. На Цербер и Харон пък постигна ново равновесие с носителите, което имаше доста интересни странични последици.

Започнаха упорито търсене на лек срещу микроба, провалило се безславно. Малките досадничета така обсебваха биохимията на всеки организъм, че заразилият се веднъж вече не можеше да живее без тях, а те пък имаха нужда от нещо, което никой не успя да определи точно. Попаднеха ли извън Диаманта, загиваха. Заедно с тях умираше и заразиеният.

Жителите на четирите планети можеха да се местят от свят на свят, но не и да напуснат звездната система. Имаха възможност да живеят, работят и строят в Диаманта на Уордън, само че щом попаднеха там, оставаха завинаги.

Ето го идеалния затвор за гениални престъпници!

Първи бяха учените, последва ги криминалният елит. За около два века огромното мнозинство от жителите на Диаманта вече беше родено и израснало в самия него. Но престъпниците си оставаха господари. Ненавиждаха Конфедерацията заради вечното заточение, на което ги бе обрекла, а и носейки микроба на Уордън в телата си, те вече не се смятаха за част от човечеството. Не изпитваха нито вярност, нито обич към цивилизованите светове, макар че великолепно умееха да се възползват от междузвездните връзки, за да не губят влияние както над своите криминални империи, тъй и върху самата Конфедерация. Бързо разбраха, че непреодолимата преграда възпира и двете страни — те не можеха да се махнат, но пък и Конфедерацията не смееше да припари на планетите. Престъпните господари на четирите свята не само държаха в ръцете си съдбата на всеки тук; ако внедряха сред тях агент, той също споделяше съдбата на изгнаниците.

Такива агенти проумяваха незабавно кому трябва да служат, за да си осигурят благоденствие в новия си — и вече единствен — дом.

А още незаловените престъпници извън Диаманта знаеха, че планетите (без Лилит, разбира се) представляват идеални скривалища за награвеното. Там човек можеше да изложи Джокондата пред очите на всички и никой не би посмял да я пипне. В същото време картината се състоеше от естествено платно и пигменти, беше неодошевена, затова не можеше да „умре“, ако някой ден крадецът си я поиска и я отнесе далеч от жизнената сфера на микробите. Ченгетата обаче нямаше как да се докопат до подобни веществени доказателства.

Затова Диамантът стана най-сигурният сейф. Голяма част от богатството и почти всички тайни на огромната междузвездна империя минаваха по едно или друго време през тази планетна система. И Владетелите на Диаманта ставаха все по-незаменими, все по-могъщи.

Тези свършени продукти на криминалната еволюция трупаха невероятно състояние и разполагаха с непредставима власт, простираща се до всяко кътче на Конфедерацията — много по-голяма, отколкото бяха имали преди заточението. Всъщност четиримата господари на Диаманта бяха може би най-могъщите хора в Галактиката.

И ето че една чужда раса — незнайно колко напреднала и с неразгадаеми намерения — откри човечеството, преди то да се натъкне на нея. Започна да го изучава, докато проумя напълно по какви правила живее.

Пришълците виждаха как човечеството се отнася с другите цивилизации и разбираха, че сблъсъкът е неизбежен, но все още не бяха сигурни в победата си. Предпочетоха да се свържат с Четиримата владетели и да сключат с тях изумителна сделка.

Поръчаха им да съсипят човешката цивилизация.

— Тежък проблем — съчувствено отбеляза младежът. — Не разполагате с надеждни хора на планетите и всеки, способен да се справи със задачата, накрая се озовава на противниковата страна. Какво ли изобщо *можете* да предприемете?

Комодор Крега, началникът на Сигурността в Конфедерацията, се ухили.

— Виждам, че ситуацията ви е ясна. Разбира се, ние *имаме* свои хора там. Но на никого не можем да разчитаме напълно и който и да е

сред тях би ви прерязал гърлото на секундата, ако реши, че така му е по-изгодно. Все пак използваме различни примамки — някакви дребни услуги или пък изнудване срещу онези, чиито близки са в Конфедерацията. Намираме с какво да ги притиснем. Не е голямо предимство, защото Четиримата владетели действат безжалостно срещу постъпки, които според тях дори само намирисват на измяна. Единствената добра страна е, че планетите са открити сравнително неотдавна и все още не са гъсто населени. Над нито една не е установен тоталитарен контрол, а системите на господство и потисничество са съвсем различни за всяка от тях.

Събеседникът му поклати глава.

— Разбирам накъде водите разговора, но съм длъжен да ви напомня току-що казаното от самия вас за бившите агенти. Освен това, дори да ме натикате там насила, ще бъда един-единствен човек на някой от светове.

Крега отново се ухили.

— Не, не е каквото си мислите. Сам знаете, че сте изключително способен детектив. Разровихте неща, до които друг не би и припарил. Надхитрихте най-сложните компютри и няколко безспорно талантиливи престъпници, колкото и да сте млад. Всъщност вие сте най-младият човек с ранг на инспектор в Конфедерацията. Сега предстои да решим едновременно два различни проблема. Единият е да идентифицираме враждебната чужда раса и да я проследим до базите ѝ. Да разберем кои са те, къде са и какви са намеренията им. Може вече и да е късно, но ще действваме така, като че имаме достатъчно време. И вторият проблем — трябва да унищожим техния източник на информация, тоест Четиримата владетели. Вие какъв подход бихте избрали?

Младият мъж се усмихна замислено и някак горчиво.

— Ще платя на Владетелите повече, отколкото им дават нашествениците. Ще ги накарам да работят за нас.

— Невъзможно. Вече обмислихме това. Не, такава сделка е немислима. Просто нямаме козове в играта.

— Значи се нуждаете от доста способен човек на всеки от светове, който ще търси следи, водещи към пришълците. Би трябвало да използват някакви преки контакти — нали им е необходима информация, за да програмират и изпращат малките си играчки като засукания робот например... Един агент винаги може да

се превърне в изменник, но ако е доброволец, няма да търси отмъщение и няма как да не се чувства по-близък с човечеството, отколкото с каквато и да е чужда раса.

— Съгласен съм. Ще трябва да намерим най-подходящите за всяка планета. Да могат да оцелеят и дори да преуспеят в местните условия, и в същото време да съберат достатъчно сведения, без да бъдат заловени. Но как можем да спечелим малко ценно време?

Инспекторът отново си позволи тънка усмивчица.

— Просто е. Поне е лесно да се каже, въпреки че сигурно е почти невъзможно за изпълнение. Ще убиете Четиримата владетели. Разбира се, други ще заемат местата им, но междувременно ще спечелите месеци, дори години.

— И над това мислихме — кимна Крега. — Дори вкарахме проблема в компютрите. Нужен ни беше майстор в разследванията, готов доброволно да се заеме със задачата и имащ квалификация на професионален убиец. И то не един, а четирима плюс координатор, защото всички ще работят едновременно и очевидно нито ще имат начин, нито повод да поддържат връзка помежду си. Естествено ще се застраховаме с резервни кандидати, които да изпратим, ако нещо се случи на първите. След като зададохме необходимите качества и задължителни изисквания, изскочихте вие.

Другият нерадостно поклати глава.

— Готов бях да се обзаложа. Аз и кой още?

— Никой. Само вие.

Беше труден и сложен проект... и най-строго пазената тайна на Конфедерацията. Наричаха го „процеса на Мертън“ по името на откривателката му и той наистина даваше възможност за прехвърляне на личността в друго тяло. Е, все още разходът на материал си оставаше твърде голям. „Присаденото“ съзнание не само заличаваше напълно предишното, но и успяваше да се приспособи към новия си мозък само в един от трийсетина случаи. Останалите умираха, и то в адски мъки. Конфедерацията обаче имаше поддръка предостатъчно никому ненужни отрепки. Отначало всичко бе замислено просто като начин властниците да си осигурят лично безсмъртие, а също и да

запазят най-творческите умове на цивилизацията. Сега на процеса му предстоеше доста по-сериозно изпитание.

Подбраха обект по много строги критерии и записаха, дигитализираха, раздробиха и съхраниха личността му в машините, за да създадат четирима негови двойници в твърде различни тела. Оригиналът щеше да се намира в космоса, извън сферата на микроба, затворен в специалния си модул и винаги със своя компютърен партньор. Микроскопични органични предаватели в мозъка на двойниците щяха да излъчват всичко видно, чуто и свършено от тях. Изкуственият интелект трябваше да обработи суровата информация и да я вложи в съзнанието на супердетектива, за да се превърне тя в отчет за работата му. Накрая щеше да настъпи моментът за безпристрастен анализ на данните, събрани от пратениците по четирите планети на Диаманта.

Младият мъж се поколеба за миг.

— Ами ако все пак откажа? Нека се изразя по друг начин — ако се съглася, а моите... така наречени двойници откажат да ви сътрудничат, щом стъпят на планетите?

Крега се засмя малко зловещо.

— Осъзнайте какво ви предлагаме. Ако се справите със задачата, лесно можем да ви осигурим безсмъртие. Никоя друга награда няма да е достойна за успеха ви. Не сте религиозен и знаете, че отидете ли си от този свят, всичко свършва завинаги... Освен ако успеете. Тогава и вие, и дори вашите копия чрез въведените в съзнанието ви техни записи ще продължат нататък, ще пребъдат. Ще живеете! Мисля, че това е твърде убедителен довод.

Инспекторът се замисли.

— Чудя се дали *и те* ще се съгласят с вас — промърмори тихичко.

Четиримата владетели на Диаманта. Четирима невероятно могъщи хитреци, които трябваше да бъдат ликвидирани. Четири ключа към решението на загадката, която можеше да означава гибелта на човечеството. И пет проблема — главоблъсканици.

Нямаше нужда Крега да му предлага такава награда. И без нея едва ли би устоял на изкушението.

3

Отново влезе в командния си модул откъм стражевия кораб, който винаги бдеше около Диаманта на Уордън. Неуязвим за нападения, великанският космически съд беше истински град с всички удобства... и пълна сигурност. Никой от хилядите му обитатели не знаеше какво точно върши този човек, нито пък можеха да проникнат в неговия модул, за да разкрият евентуално тайната му.

— Нямаше те повече от три денонощия — сгълча го компютърът. — А през цялото време разполагахме с информацията от Харон.

— Знам, знам — изръмжа инспекторът. — Просто... почувствах нужда от малко отдих. Искан да пообщувам с хора от Конфедерацията.

Това признание го засрами, защото нанасяше тежък удар върху представата, която имаше за самия себе си. Но вече не беше същият — оня, който бе влязъл за пръв път в модула. Споделените преживелици и мисли с двойниците му на Лилит и Цербер бяха го променили неузнаваемо и това май никак не му харесваше. Не беше като да получаваш донесения от обикновени агенти — нали онези хора по планетите все пак бяха негови въплъщения!

А световете, където господстваха Четиримата владетели, противоречаха дори и в най-дребните подробности на принципите и убежденията, осмислящи живота му. Разбира се, не стигна дотам, че да вижда Конфедерацията с очите на престъпниците. Но когато копията на неговото „аз“ започнаха да се съмняват в идеалите си и накрая се отърсиха от тях като от пропукана черупка... е, това вече беше неочаквано.

Конфедерацията не му приличаше на съвършения рай, щом бе я погледнал от страни. А му беше и доста трудно да отхвърли новата представа. Боеше се за душевното си равновесие, плашеше го мисълта, че ще трябва да осмисли още един живот, още едно предизвикателство към доскоро спретнатото подредената му лична вселена. Разбираше какво беше го сполетяло, но и това не му помагаше особено.

Всъщност най-много се дразнеше от прозрението, че е човек като всички останали, жертва на същите стракове, чувства и недостатъци.

Открай време се смяташе за нещо повече, за по-висше същество. Край на илюзиите...

Не пропускаше и факта, че вече бе научил твърде много. А добре съзнаваше, че за Конфедерацията той е само инструмент. Имаха нужда от него, за да свърши работата. После щяха да го унищожат, както се постъпва с някоя прекалено радиоактивна машина. Не се заблуждаваше.

Значи разгадае ли главоблъсканицата с Четиримата владетели, може да се смята за мъртвец. Верният му компютър като нищо щеше да запрати модула към най-близката звезда, или да го взриви, или пък да пусне убийствено силен ток... И вече не е в състояние дори да се откаже от задачата — нямаше да помогне пълното изтриване на съзнанието. Началниците му просто щяха да създадат друго копие чрез процеса на Мертън, за да го докарат до същото непоносимо положение.

Все пак първо трябваше да довърши започнатото. Значи той, а не компютърът, щеше да определи момента на гибелта. Ужасяваща ирония... Съдбата на цивилизацията, може би и продължението на човешкия род бяха в ръцете му. Но можеше да спаси или събратятя си по раса, или себе си.

Най-сетне стигна до мъчителен компромис. Нека първо да намери решението, а после ще мъдрува как да постъпи. Най-много се тревожеше точно за него, за решението. Сигурно защото вече не виждаше заплахата от нашествениците само в черно и бяло.

Седна отново пред екрана.

— Пусни ми пълното сканиране на организма, наричан микроб на Уордън.

Появилото се пред него триизмерно изображение беше твърде чудновато. Донякъде напомняше за вирус, но с невъобразимо малки размери. Чужда на човешкия ум абстрактна скица с тъпички линейки и ямички, способна да се съчетава на атомно ниво с *отделни* молекули! Как да го наречеш живо същество, когато не е нищо повече от няколко химически съставки? Дори не променяше истински молекулата, обаче я контролираше напълно. Премахването му от неорганичните съединения се оказа сравнително лесно — винаги се окачваше в края им. Но попаднеш ли на въглеродна органика, дребосъкът тутакси се настаняваше по средата. Изолираш го и цялата

верига от връзки се разпада... заедно с организма, от когото е част. Синтезираните вещества със своите странни и неестествени връзки също привличаха микроба, но не издържаха на нахлуването му. И неизбежно се разрушаваха.

Точно това даваше на Конфедерацията някакво предимство. Четиримата владетели и техните светове не можеха да си позволят съвършени технологии, внесени отвън. Правеха каквото успеяха от суровини, които намираха по планетите и астероидите в самата система, защото микробът ги приемаше за „естествени“. А тежките метали бяха оскъдни по тукашните планети. Извличаха ги най-вече от спътниците на газовия гигант Момрат. Затова, макар в Диаманта да живеяха мнозина специалисти, които лесно биха построили междузвезден кораб, просто нямаше с какво да го направят.

И все пак...

Невъзможно беше *нещото* на екрана да е живо, поне не в смисъла, който един биолог влага в думата „живот“. И отгоре на всичко *не се вписваше* в условията на Диаманта. Вярно, четирите обитаеми свята бяха съвсем различни, но животът там бе разбираем, логичен, съществуващ изцяло на въглеродна основа. По други светове, известни на Конфедерацията, се срещаха несравнимо по-екзотични създания.

Само че никъде нямаше и помен от дори най-бледо подобие на микроба. Изглежда тук също не му беше родното място. Нямаше предшественици, нямаше сродни организми, изобщо — никаква причина да се появи!

— Защо не е бил открит в пробите, взети първоначално с управлявани от разстояние сонди?

— Уредите не са били предназначени за откриването на такова явление — обясни компютърът. — Трябва да заложиш в тях съответната програма, за да получиш желаните от теб данни.

— Ама че тъпотия — промърмори младият мъж. — Нали изследователските експедиции уж откриват именно новите, непознати заплахи?

— Щом не си задал въпрос, едва ли е уместно да очакваш отговор — философски отбеляза машината. — С друга думи, никой не може да предвиди всичко. Но защо изведнъж проявяваш такъв интерес

към стари данни? Нали не си въобразяваш, че нашествениците са самите микроби на Уордън?

— О, не! Дори и в цялата си съвкупност тези нищожни петънца няма как да развият съзнание. Само че нещо не се връзва... Все едно ненадейно да намериш айсберг край тропически остров. С никаква логика не можеш го обясни.

— Мнозина изследователи са отбелязвали тази особеност. Някои дори предполагат, че микробът има междузвезден произход. Бил е пренесен в Диаманта от заблуден метеорит и се е приспособил към местните условия. Това е предпочитаната засега хипотеза.

Инспекторът поклати глава.

— Но защо само на Лилит? Пък и... дали само на Лилит? Кое ни кара да сме сигурни, че тъкмо нашите хора са го разнесли по останалите три планети?

— Вече не можем да проверим има ли нещо вярно в съмненията ти. И четирите обитаеми свята са заразени.

— Това не прави проблема по-маловажен.

— Нима? Хипотезата за външния произход изглежда най-правдоподобна. Метеоритът е могъл да се пръсне на парчета, които са попаднали на планетите. И какво от това?

— Може би наистина няма значение — промърмори мъжът. — Значи сега разполагаме с информацията от Харон?

— Да.

— Жалко. Вече си мисля, че най-полезни ще ми бъдат данните от Медуза. Започвам да подозирам, че там ще намеря потвърждение за догадките си. Харон едва ли би добавил нещо ново.

— А не се ли опитваш просто да избегнеш още едно неприятно преживяване?

Инспекторът се постара да мисли безпристрастно. Така ли беше? Вярно, боеше се от поредната среща със свое огледално отражение, но себе си ли се опитваше да заблуди или компютъра?

Нагласи по-удобно креслото и се отпусна. Умната машина разположи сензорите по главата му, после вкара в организма необходимите вещества и започна прехвърлянето на информацията.

Отначало мъжът сякаш се рееше в полухипнотично състояние, сетне в ума му пак започнаха да изплуват образи. Само че сега те му се струваха по-ясни от собствените му мисли.

Лекарствата и невралните сонди бяха си свършили работата. Неговата личност и памет избледняха подобно на фон, мястото им зае почти същият човек, но — някак неуловимо различен.

— Заповядвам на агента да докладва.

Компютърът изпрати командата дълбоко в психиката му, която той, човекът, вече не контролираше.

Записващите устройства се включиха.

Мъжът в креслото прокашля. Мънкаше, пъшкаше, изричаше несвързани думи, докато съзнанието му пресяваше и подреждаше данните.

Накрая заговори.

ПЪРВА ГЛАВА

ПРЕРАЖДАНЕ

След разговора с Крега и кратката подготовка да уредя делата си (няма да се впускам в подробности), отидох в клиниката на Сигурността. Разбира се, бях ходил там много пъти, без да знам защо точно. В клиниката се занимават почти само с програмиране на информацията, която е нужна на агента да си свърши работата, и с връщането му в нормално състояние след това. Естествено често пъти се налага да излизам извън рамките на закона (предпочитам да казвам тъй, вместо направо да изтърся, че върша незаконни деяния — просто защото нямам никакви престъпни намерения) и повечето сведения са прекалено „горещи“, за да бъдат огласени. С цел да бъдат избегнати ненужни рискове, след изпълнението на деликатната мисия всички агенти минават през изтриването ѝ от паметта.

Може такъв живот да изглежда малко странен — размотаваш се, без да знаеш какъв си бил и какво си вършил, но той си има и добрите страни. Всеки потенциален враг — военен или политически — знае, че спомените са изтръгнати от съзнанието ти, затова си се радваш на съвсем нормално всекидневие, естествено когато си извън ограниченията на службата. Никой няма да пожелае главата ти, щом вече не си наясно каква попара си надробил и по чия воля. Вярно, усещаш празноти в мозъка, затова пък си живееш в лукс и безгрижие и харчиш, без да се замисляш за парите. Аз безделничех, плувах, играех комар, хапвах в най-добрите ресторанти, от време на време се включвах в някой полупрофесионален отбор — доста ме бива, пък и така си поддържам формата. Наслаждавах се на всяка минута, ако не броя честите преквалификации (четири до шест седмици изтезания почти като в основната военна подготовка, само че по-садистични). Съвестта не ми досаждаше особено за този живот на плейбой. Други се грижат да не омекна прекалено от толкова безделие. Завинаги присадените в тялото ми сензори следят непрекъснато и напомнят на когото трябва, ако имам нужда от малко освежаване...

А и какво ли можех да направя? На повечето цивилизовани светове хората носят такива сензори в себе си, макар и не толкова сложни и разнообразни.

Дойде ли обаче времето за следващата задача, няма как да се справиш без целия си досегашен опит. Изтриването на паметта, преди да бъде съхранена, не би било особено практично, защото агентът става все по-добър, когато не повтаря грешките си. Затуй в клиниката на Сигурността пазят същия този твой опит и при нужда ти го наливат отново в главата, та да си готов за поредното изпълнение.

Щом паметта ми се възвърнеше напълно, ставах изумен от креслото. Нима *точно аз* съм могъл да спретна това или онова? Знаех, че този път ще има разлика, понеже щяха да направят още една крачка в същия процес. Не само цялото ми „аз“ трябваше да се прероди в оная стая, но моите спомени щяха да бъдат натрапени на други мозъци и други тела — докато „паснат“.

Опитвах се да си представя какви ще бъдат тези четири копия. Вероятно физически щяха да се различават от мен. Телата за тях трябваше да дойдат от границата, от средите на търговците, миньорите и пиратите, движещи се с предната вълна на разширяващата се империя. Да, такива също са необходими в една овладяваща нови пространства култура, защото опасностите, с които се борят, налагат високи изисквания за самостоятелност, упоритост, находчивост и творчество. Едно тъпо правителство би избило всички подобни типове наведнъж, но пък тъпите правителства бързо губят своята способност за оцеляване.

Естествено същата причина е довела поначало до създаването на резервата в Диаманта на Уордън. Почти всеки, способен да разкъса крепящите нашето общество връзки, е бил сред особено изобретателните, гадни, подли, хитри и оригинални умове, така че не върви да го затриеш с лека ръка. Диамантът е неразрушим капан за такива хора, понеже им дава възможност да продължат заниманията си, които при грижливо наблюдение могат да доведат до нещо ценно за Конфедерацията.

Проклетите психосонди този път ми причиниха адски мъчения. Обикновено усещах само гъдел в главата, следван от полусънно състояние, събуждах се няколко минути по-късно в креслото и отново се чувствах цял-целеничък. Сега обаче гъделът премина в болезнена

физическа агресия, която сякаш нахлу в черепа ми и започна да се мята вътре, докато не ми отне властта над собствения разсъдък. Все едно великанска ръка стискаше и отпускаше мозъка и това се повтаряше в безброй мъчителни пулсации. Вместо да се унеса, изпаднах в несвяст.

Сепнах се от собственото си тихо пъшкане. Вече не усещах туптенето в главата, но още помнех твърде добре гнусното преживяване. Май ми трябваша няколко минути, докато събера сили да стана.

Старите спомени нахлуха в съзнанието ми; отново, както всеки път досега, се смаях от множеството предишни свои изпълнения. Питам се дали на копията също ще бъде присадена цялата ми памет, щом няма как те да бъдат унищожени след края на задачата. Напомних си, че двойниците непременно трябва да бъдат убити, ако носят подобни спомени. Иначе какви ли не тайни щяха да се разхвърчат из Диаманта на Уордън и да попаднат в ръцете на хора, които чудесно умеят да извличат изгода от подобни находки!

В същия миг осъзнах, че нещо не е наред. Огледах малката стая и веднага се сетих какво ме бе стреснало.

Това не беше клиниката на Сигурността, нито друго познато ми място. Тясна стаичка с обем не повече от дванайсетина кубически метра, въпреки по-високия от обичайното таван. Имаше койка в ниша, умивалник и до него стандартен люк за подаване на храна. Видях и капака на затваряща се в стената тоалетна. Нищо друго... или бърках?

Почти веднага забелязах най-очевидното. Не можех дори да шавна, без да ме засекат оптическите, а вероятно и шумовите монитори. Явно не бих успял и да отворя вратата отвътре. Вече знаех къде съм. В затворническа килия.

Още по-лошо бе, че усещах леко трептене. Не ме дразнеше, понеже се долавяше едва-едва, но веднага разбрах какъв е източникът му. Намирах се в кораб, който летеше нанякъде в пространството.

Надигнах се отново от койката и леко ми се зави свят, ала бързо ми олекна. Започнах да оглеждам тялото си.

Бях дребен и жилав — само мускули без дори следа от мазнини под кожата. Видях няколко доста грубовати белези, но си казах, че явно не са лекувани със съвременна медицинска техника. Имах

естествен мургав тен — нещо също твърде необичайно. Ясно, значи тялото ми е било родено по нормалния начин, а не е продукт на генно инженерство. Знаех, че ще ми е трудно, докато се приспособя към твърде дребните си размери. Известно време останах на място като зашеметен.

„Това не съм аз! — безмълвно крещеше съзнанието ми. — Един от тях съм... Копие!“

Отпуснах се премалял на койката и си заповтарях, че е невъзможно. Нали знаех кой съм, помнех всяка подробност от живота и работата си.

След малко стъписването ми бе пометено от яростта... и отчаянието. Аз бях нечий двойник, жалко подобие на съвсем друг човек, който вероятно добре се забавляваше, следейки всяко мое движение или мисъл. Веднага го намразих с такава безумна сила, че не помагаха никакви подсказани от логиката доводи. Седи си, значи, той уют и безопасност, наблюдава ме... а когато всичко свърши, ще се отбие да му изтрият паметта и ще се върне към тъпото си живуркане. Докато аз...

Щяха да ме стоварят в един от световите на Диаманта, да ме затворят във вечен капан, сякаш съм някакъв свръхпрестъпник — и там да остана до сетния си дъх. Не, не дотогава, а просто докато си свърша работата. Нали сам си прочетох присъдата, още когато се събудих. О, Господи, какви неща знаех само! Разбира се, ще ме следят през цялото време. И ще ме убият, ако се издам. Е, приключа ли със задачата си, пак ще ме убият — за всеки случай.

В този момент моите професионални навици изглежда се намесиха и поукротиха яростта. Върнах си самообладанието и започнах да обмислям онова, което ми беше известно.

Наблюдение? Естествено по-строго от когато и да било преди. Спомних си, че Крега говореше за някакъв органичен предавател. Кефиш ли се сега, копеле мръсно? Голямо удоволствие ли е да преживяваш бъркотията в главата ми?

Отдавна усвоените умения отново се намесиха, за да ме успокоят. Няма значение, казвах си. Първо, знам как мисли той, а това е преимущество. Двойникът ми *най-добре* от всички разбира колко е трудно да пречукаш кучи син като мен.

Все пак си е страшен шок да осъзнаеш, че не си този, за когото се мислиш, а изкуствено творение. Тежък удар е и да разбереш, че предишният живот, който си спомняш, дори да не е твой, е минало свършено. Никаква цивилизация, никакви игрални маси и красавици, никакво неудържимо прахосничество. Но още докато седях на койката, започнах да се адаптирам. Затова избират хора като мен — способни сме да се нагодим и впишем в почти всякакви условия.

Тялото не беше моето, но аз пак си бях същият. Паметта, мислите и личността правят човека, не карантите му. А кой всъщност съм... струваше ми се, че моите спомени принадлежат на онзи тип не повече отколкото на мен самия. Преди да ме вдигнат от креслото в клиниката на Сигурността и без това съм бил друг човек. През повечето време голяма част от паметта и знанията ми са липсвали. Именно съществото, шляещо се между изпълнението на две задачи, е било изкуствено, създадено едва ли не насила. Действителното ми „аз“, затворено и съхранявано в техните психохирургически компютри, излизаше на бял свят само когато имаха нужда от него... и бяха прави да постъпват така, по дяволите! Пуснат безконтролно на свобода, щях да представлявам не по-малка заплаха за структурите на властта от който и да е престъпник.

Биваше си ме. Крега бе казал, че съм от най-добрите. Затова сега бях тук, в това тяло, в тази килия, на този кораб. И доколкото зависеше от мен, нито щяха да изтрият съзнанието ми, нито да ме ликвидират. А пък онзи, седналия пред пулта... чудно защо вече не го мразех с такава сила, дори не изпитвах към него почти нищо. Щом си свърши работата, пак ще го изтрият, а може и да го ликвидират, ако аз и другите ми копия-агенти открием твърде опасни факти по планетите на Диаманта. В най-добрия случай отново ще се превърне в предишния досаден нехранимайко.

Докато моя милост ще съм си тук, ще живея, ще бъда истински. Много по-пълноценен, отколкото той някога е бил.

Не се заблуждавах. Щяха да вложат голямо старание, за да ме ликвидират, ако не им играя по свирката. Някой роботизиран спътник можеше да го направи съвсем автоматично, та никого да не мъчат угризения. И аз така бих постъпил. Да, обаче бях уязвим само докато не стана господар на сегашното си положение, докато не се приспособя към своя нов и единствен свят. Изпитвах непоколебима

увереност в правотата си, защото добре познавах тяхното мислене и методи. Трябваше да свърша мръсната работа вместо тях и те също го знаеха. Но... само докато надуша начин да им се изплъзна! Ето още една причина да търпят хора като мен — за да спипат онези, които майсторски прикриват в сянка целия си живот и постъпки и успяват да останат невидими дори за най-добрите им следящи системи.

Но ако аз ги надхитря, няма да пратят нов агент по следите ми, защото просто ще поставят друг в същото положение.

Тогава осъзнах, а несъмнено и те отдавна си бяха направили сметката, че нямам друг избор, освен да изпълня задачата. Само докато правя каквото се иска от мен, ще избегна опасностите на първоначалната си несигурност. После... ще видим.

Обзе ме, както ставаше винаги, възбудата на новото предизвикателство. Загадки за решаване, цели за постигане. Обичам да печеля в играта и всичко става още по-лесно, когато смисълът на задачата не ме засяга — само трудностите по пътя, противникът, физическите и умствените усилия, необходими за справяне с поредното предизвикателство. Да науча колко опасна е тази чужда раса? Лично на мен вече ми беше безразлично. И без това отсега нататък щях да заседна завинаги в световите на Диаманта.

Другата цел ме поставяше в горе-долу същото положение. Да издира Владетеля на планетата, на която ще попадна, и да го убия, ако мога. Беше по-трудно, защото щях да действам на напълно непозната територия, значи имах нужда от време, а вероятно и от съюзници. Разбира се, можеше и той да ме докопа пръв, но така само би решил затрудненията на всички замесени в бъркотията. Дори мисълта за поражение ме отвращаваше. Преследването с цел убийство е най-завладяващата игра, защото или побеждаваш, или умираш, без да си принуден да понасяш факта, че си загубил.

Изведнъж ми хрумна каква е единствената разлика между мен и някой си Владетел от Диаманта на Уордън — аз съм на страната на закона, докато той... или тя — не. Само че на своя свят *той* е законът, а аз ще действам против него. Чудесно! Точка по въпроса на чия страна е моралът.

Разсъдих, че засега срещам едно-единствено затруднение — започвах с голям пасив. При нормална процедура щяха да ме натъпчат с цялата достъпна и подходяща за случая информация, преди да се

заема с изпълнението на задачата. Кой знае защо, този път пропуснаха. Предположих, че е понеже са имали нашия оригинал в единствен екземпляр, а са изпратили копията с четири различни мисии. Процесът на прехвърлянето е достатъчно тежък за новото тяло и без допълнителните усложнения. Все пак този метод ме отпращаше далеч зад стартовата линия. Казах си кисело, че все някой е бил длъжен да помисли предварително по въпроса.

Някой наистина се бе сетил, но мина време, преди да открия до какво решение е стигнал. Около час след събуждането ми се чу тихо извъняване откъм люка за храната и аз заставах пред него. Почти мигновено се появи затоплен съд с тънки, пластмасови нож и вилица. Забелязах, че са самоунищожавачи се. Щяха да се разтопят в лепкава слуз след известно време, а изсъхнеха ли — да се разпаднат на прах.

Храната беше възгледна, но и не очаквах по-добра. Впрочем обогатеният с витамини плодов сок се оказа доста приятен. Насладих му се бавно и запазих пластмасовото контейнерче (направено от неразтворимо вещество), за да си сипвам вода в него. Останалото бутнах обратно зад люка и то се изпари безследно. Спретнато и чистичко.

Май не можеха да контролират само телесните ми функции и половин час след като изядох първото си блюдо като нов човек, усетих, така да се каже, повика на природата. На отсрещната стена се виждаше капак с надпис „тоалетна“, а до него имаше малка халка. Обикновено, също стандартно приспособление. Дръпнах халката, измишльотината излезе от стената и, проклет да съм, но в кухнята зад нея имаше тънка като хартия сонда! Така че настаних се на чинията, облегнах се на капака и си получих едновременно облекчението и инструктажа.

Апаратчето се задействаше при допир с кожата, само не ме питайте как работеше. Не съм от техничарите. Не можеше да се сравни с психопрограмирането, но позволяваше да ми говорят и дори да ми предават образи, които само аз можех да видя и чуя.

„Надявам се, че вече преодоля шока от осъзнаването кой си.“

Гласът на Крега сякаш отекваше направо в мозъка ми и аз удивено разбрах, че дори евентуалните ми надзиратели няма как да заподозрат какво става.

„Налага се да те подготвим по този начин, защото процесът по прехвърлянето е твърде рискован. Не се тревожи — резултатът не

подлежи на промяна. Но предпочетохме да ти дадем малко време, за да нагодиш мозъчните си схеми, без да те подлагаме на излишно претоварване. Е, не можем обаче да се бавим повече, докато се «донагласиш». Ще трябва да се задоволим с този метод, за което искрено съжалявам, защото си мисля, че на теб се пада изключително трудна задача.“

Чувствах как вълнението ме обзема. Предизвикателството, ах, тази хазартна тръпка...

„Твоята цел е най-близката до слънцето планета от Диаманта. И ако може да се каже, че има място във вселената, където разсъдливите се побъркват, а лудите благоденстват, това е именно Харон. Няма начин да ти обясня смислено какво ще преживееш там. Налага се да го научиш сам, пък и веднага след кацането ще се погрижат да те запознаят с новия ти свят. Но колкото и да са ограничени възможностите на това устройство, ние ще те снабдим с основно помагало, което може и да се окаже съвсем безполезно — физико-политическа карта на целия Харон“...

Озадачих се. В какви ли обстоятелства такава карта би се оказала безполезна? Що за дупка беше този свят? Преди дори да изпусвам заради невъзможността да задавам въпроси на Крега, усетих остра болка, последвана от замайване и гадене. Олекна ми почти веднага и разбрах, че вече разполагам в главата си с въпросната карта.

Имаше и цял поток от факти, каквито едва ли някой щеше да спомене пред новостоварените изгнаници. Обиколката на планетата около екватора беше около 42 000 километра, горе-долу колкото и през полюсите. Подобно на останалите обитаеми светове в системата на Диаманта, Харон представляваше почти идеално кълбо — нещо твърде необичайно за повечето планети, макар и непосветените (доскоро и аз бях такъв) да си представят точно обратното.

Притеглянето беше само 0,88 от стандартната норма, значи щях да се усещам по-лек и да скачам по-надалеч. Налагаше се да приспособя реакциите си към промяната и си напомних това да е едно от първите неща, с които ще се заема. Атмосферата беше малко по-богата на кислород, но пък пренаситена с изпарения.

Оста на въртене на планетата бе доста наклонена спрямо плоскостта на орбитата ѝ, значи щеше да има големи сезонни отклонения в климата. Само че Харон се намираще приблизително на

158 милиона километра от своята звезда клас F, следователно там щях да заваря горещи зони, още по-горещи и... подобни на пъкъла. Липсваха дори ледени шапки на полюсите, защото неспирната циркулация на топла вода пречеше на образуването им. Научих, че понякога в полярните райони се появявал лед, но обикновено те били изцяло покрити с вода и не ми се вярваше някога да попадна там.

А край екватора температурите се доближаваха до пределите на човешката издръжливост — 60 градуса и нагоре, като от време на време имаше и почти смъртоносна радиация. Разбира се, земята в умерените зони стигаше за жалките единадесет милиона жители на планетата. Нека уточня — *сравнително* умерени. Там и през зимата рядко студуваха при по-малко от двадесет и пет градуса. За съжаление трите основни парчета суша бяха разположени край екватора, така че повечето обитатели на Харон нямаше как да се измъкнат от парника. Денонощието продължаваше двадесет и девет стандартни часа, което не ме притесняваше особено, а годината траеше само 282 дни.

Три континента... Единият направо безполезен с планините си и обширните пустини, където влажните въздушни течения не достигаха заради релефа му. Другите — общо взето покрити с тропически гори, в които проклетите дъждове просто не спираха. Унило местенце. Спомних си, че самият Уордън от пръв поглед бе оприличил планетата на ада.

Уви, налагаше ми се вече да заобичам гнусния си свят. Иначе трябваше да се самоубия.

„Владетелката на Харон е единствената жена сред Четиримата — продължи Крега. — Но не те съветвам да разчиташ на неустоимия си чар, за да укротиш Еолия Матузе. Истински гений на политиката е, а по-кораво и цинично човешко същество просто е трудно да си представиш. По едно време дори се бе промъкнала в Съвета на Конфедерацията и съм готов да се обзаложа, че точно тя е подковала пришълците толкова добре за нашите политически и военни тайни. Нейното престъпление може да се определи като излишък на амбиции. Твърде умело си играеше с цели сектори в управлението, подчиняваше на волята си ключови служители в администрацията и военното командване. Дори вече се канеше да организира спретнато превратче и да замени Съвета с едноличната си власт. Не се смей, моля те! Размина ни се на косъм. Не е нужно да ти казвам, че никой не посмя да я

ликвидира, а решиха да я натикат в Диаманта. Издигала се е цели петнадесет години, докато заеме мястото на върха... преди около четири. Доколкото ни е известно, нейният предшественик се отказал доброволно от властта, но ми се струва, че Матузе просто го е поставила в безизходица. В никакъв случай не я подценявай! Ако живеехме в друга епоха, сигурно всички щяхме да ѝ се кланяме като на жива богиня.“

Виж ти — Еолия Матузе... Помнех я, макар да беше отдавна. В главата ми се въртеше смътната представа, че е мъртва, дори май имаше официално обявен траур още когато бях хлапе. Най-сетне научих истината за нейната участ и бях като омагьосан. Страховит противник, няма що! Неволно започнах да се питам дали от аристократичната ѝ красота е останало нещо след деветнадесет години в ужаса на Харон.

Останалите дреболии в инструктажа няма защо да споменавам. Щом всичко свърши, просто станах от тоалетната чиния и я бутнах обратно в стената. Следващия път, когато ми се наложи да я използвам, се убедих, че водата е отмила не само отпадъците на моето храносмилане. Пряката неврална връзка бе позволила да ме натъпчат с информацията за не повече от минута.

Бива ги момчетата от Сигурността, казах си. Дори вечно бдителните надзиратели, въоръжени с всичките си камери и микрофони, нямаха и представа, че може да не съм този, за когото ме мислеха.

А вече знаех чия роля играя. Наистина бях дребосък — 157 сантиметра и някакви си нещастни 46 килца. Паметта ми ненадейно изрови дума, която не бях чувал от детските си години — елф... Ами да, приличах на тези приказни създания. Малък, кльощав, жилав, с остро очертано навъсено лице, край което се открояваха възголемичките ми уши. Имах и гъста черна коса, подрязана като на древен придворен паж. Май почти липсваше окосмяване по тялото ми, по лицето също, ако не се броят тъмните, демонично извити вежди. Право да си кажа, с подходящи дрешки повече щях да приличам на недорасло момиченце, а не на двадесет и седем годишен мъж, какъвто бях според досието си. Изглежда това е бил основният проблем на предишното „аз“, обитавало това тяло...

Защото то бе принадлежало на Парк Лакош, Касапина от Боном. Помнех добре кресливите репортажи за неговия случай. Имал, меко казано, странно отношение към жените и преди залавянето си се превърнал в най-голямото страшилище на граничните светове.

Изненадах се, че дори е бил администратор на цял колониален район — главната причина да го разкрият толкова късно. В задълженията му влизало да наблюдава местните ченгета и неимоверните им усилия за залавяне на масовия убиец... освен това имал достъп до цялата компютърна мрежа и лабораториите. Всичко свършено от него показвало, че е невероятно способен ръководител — винаги се вмести в бюджета, не се оправдавал за грешките, харесвал се на подчинените си. Истински образец на обаятелен началник. Лошото било, че обичал да се забавлява с представителките на другия пол по възможно най-нетърпимия за околните начин. Отвличал ги (в повечето случаи от затънтени ферми), замъквал ги в личното си свърталище, после старателно и методично ги осакатявал и изтезавал до смърт. Успял да го направи седемнадесет пъти само за година, преди усърдието на един детектив — който по ирония на съдбата точно Лакош пожелал да бъде привлечен към разследването — да го провали.

Разбира се, можел да влезе във всеки учебник по психиатрия. С тази своя външност съвсем естествено бил подлаган на какви ли не издевателства като малък. Не го възприемали сериозно и когато поотраснал. Но с острия си ум завършил пръв в курса и накарал властниците да му обърнат внимание, защото правел всичко както трябва.

А престъпленията му били толкова отвратителни, че само екзекуцията или изгнанието в Диаманта можели да задоволят настръхналото население на граничните светове.

Идеален кандидат за Харон и поради злодеянията си, и заради блестящите си способности. Подхождаше напълно за прикритие... но можех да попадна и в доста неловко положение, ако страшната му слава вече бе достигнала до тези планети. Дяволите да ме вземат, на мен ми допадат съвсем нормалните развлечения с жени и вероятно трудно бих се сблизил с някоя, дето знае що за чудовище е Парк Лакош.

Излегнах се на койката и се отпуснах в лек транс, за да подредя информацията от инструктажа и да помисля. Особено важни бяха всевъзможните подробности от живота и работата на това човече, защото именно те можеха лесно да ме препънат. Задълбах най-много в присъщите му особености на поведение, нервните тикове и други подобни дреболии, помъчих се да вляза в кожата на женствения дребосък, озовал се в един твърде суров свят.

Още преди да стъпя на Харон, трябваше да играя ролята си съвършено. Вярвах, че Парк Лакош — тоест моя милост, превъплътен в него — щеше да попълни колекцията си с още едно убийство на жена; макар Еолия Матузе изобщо да не приличаше на предишните му жертви...

ВТОРА ГЛАВА

СТОВАРЕН И ИЗОСТАВЕН

Освен редовната поява на храната нямах с какво друго да меря времето, но явно пътуването доста се проточи. Сигурно не им се харчеха излишни пари за превоз на затворници по най-бързите маршрути.

Най-сетне се скачихме с кораба-база, отдалечен на около една трета светлинна година от системата Уордън. Узнах това не чрез някакви нови усещания, а защото старите изчезнаха — нямаше я вибрацията, постоянен мой спътник напоследък. Иначе в еднообразното ми живуркане нищо не се промени. Май изчакваха да се съберат достатъчно криминални от всички краища на галактиката, за да ни откарат по планетите. Оставаше ми само да си седя и да предъвквам получените данни — за милион и първи път. Понякога размишлявах и над факта, че сигурно не съм далеч от предишното си тяло (вече го възприемах само така). Чудех се дали не надзърта в килията от време на време, ей тъй — от празно любопитство.

Имах време и да поумувам над положението в Диаманта и причините, превърнали го в свършен затвор. Разбира се, не приех без съмнения тази глупост — в природата не съществува идеален затвор, макар че този тук сигурно можеше да води която и да е класация. Щом стъпех на Харон и започнех да вдишвам тамошния въздух, някакво чудато микроминиатюрно създание щеше да се заеме с домакинството във всяка моя клетка. Щеше да си живее там, да си похапва от мен и дори да си заработва насъщния, справяйки се с вредните микроби, пазейки ме от болести и най-различни други неприятности, свързани с физиологията.

Вездесъщата гадинка явно имаше нужда от нещо — елемент или дявол знае какъв друг фактор, намиращ се единствено в системата Уордън. Никой още не бе го установил, пък и липсваха възможности за сериозни изследвания. Явно не беше съставка от атмосферата, защото совалките постоянно пътуваха между планетите, а в тях пътниците

дишаха изкуствено пречистен въздух без никакви вредни последствия. Не беше и в храната, поне това успяха да проверят. Оказа се възможно хората да живеят съвсем спокойно в напълно изолирана среда, например в изследователска станция, обикаляща около някоя от планетите. Но отдалечен прекалено много от слънцето, миниатюрният организъм загиваше, дори да имаше въздух и хранителна среда от Диаманта. И понеже вече бе променил човешките клетки, за да се настани уютно, а те зависеха от него, за да си вършат нормално работата — умираше се в страшна агония. Критичното разстояние беше около четвърт светлинна година и с това съвсем логично се обясняваше позицията на кораба-база.

Условията на четирите планети обаче се различаваха, и още как! На всяка от тях микробът правеше с хората нещо специфично. Явно то зависеше от разстоянието до местната звезда, щом този фактор изглежда бе най-важен за оцеляването на дребосъка. Измененията бяха необратими и се запазваха, дори ако човек после се прехвърлеше на друг свят от Диаманта.

Миниатюрните организми сякаш притежаваха свойство, смътно наподобяващо телепатията, само че никой не разгада точно как общуват помежду си. Явно не бяха разумни същества, но поведението им изглеждаше предсказуемо. Повечето причинени от тях промени свързваха колонията в едно човешко тяло с процесите в друго... или в много други. Ако си способен — контролираш своите мъничета. Именно тази дарба определяше кой на кого е шеф по планетите на Диаманта. Лесна за разбиране система, макар никой да не бе я обяснил досега.

А за Харон знаех само, че е ужасно горещо и постоянно вали. Ругаех непрекъснато, защото не бях зареден с нормално програмиране, та да се опирам на пълноценна подготовка. Докато науча кое как става, щеше да mine време... може би прекалено много време.

След почти три денонощия — тоест осем порции храна — започнаха друсане и трясъци, които ме принудиха да се просна на койката с нещо като лек пристъп на морска болест. Но не бях недоволен. Досетих се, че разместват килиите и ги нагласяват за навлизане в планетната система. Очаквах този момент с доста противоречиви чувства. От една страна, отчаяно жадувах да се измъкна от тясната кутийка, която ми предлагаше единствено

възможности за влудяваща скука. А от друга — излезех ли оттук, щях отново да попадна в килия, макар несравнимо по-просторна и вероятно по-натруфена — Харон. Колкото и да ми се отплаща той със забавления, загадки, вълнения и не знам още с какво, за разлика от тая дупка, на него щях да си остана завинаги.

Друсането скоро спря, последва кратко затишие, изпълнено поне за мен с напрежение, после пак усетих вибрации, много по-забележими отпреди — движехме се. Сега или бях в по-малък кораб, или по-близо до двигателите. Както и да е, минаха още три безкрайни денонощия (девет порции), докато стигнем целта. Вярно, бавничко напредвахме, но и това беше доста добро постижение за кораб с подсветлинна скорост, най-вероятно — напълно автоматизиран товарач. Когато вибрациите затихнаха, разбрах, че сме в орбита около планетата. Отново се разкъсвах между възбудата и раздражението от приклецилия ме капан.

Чух пукане и внезапно зазвуча високоговорител, за чието съществуване досега не подозирах.

— Всички затворници, внимание! — заповяда метално кухата пародия на мъжки баритон. — Навлязохме в орбита около планетата Харон от системата Уордън.

Не ми каза нищо ново, но останалите, колкото и да бяха, сигурно чак сега научаваха къде са попаднали. Можех да отгатна какво изпитваха, спомняйки си бъркотията в собствената си глава. Вероятно същото важеше стократно по-силно за тях, защото аз поне бях що-годе подготвен.

— След малко — продължи гласът — вратите на вашите килии ще се отворят и вие ще можете да ги напуснете. Настоятелно препоръчваме да постъпите точно така, защото тридесет секунди по-късно те ще се затворят отново и вакуумните помпи ще започнат да изсмукват въздуха, за да стерилизират помещенията. Това означава смърт за всеки, който реши да остане.

Мила подробност, казах си. Похватите им не само предотвратяваха всякакви опити за бягство, но и ти предлагаха да продължиш или да умреш по техните правила. Питях се дали някой би предпочел смъртта.

— Веднага след като излезете в главния коридор — дъднеше гласът, — ще спрете пред килиите си, докато вратите се затворят. През

това време не правете нито крачка, иначе автоматичните системи за сигурност ще ви изпарят на място. Длъжни сме да се разправим незабавно с всеки, който не мълчи или откаже да се подчинява на заповедите. Щом вратите се затворят, ще получите указания какво да предприемете по-нататък. Подгответе се за излизане... *сега!*

Преградата се плъзна встрани и аз побързах да мина през отвора. Имаше малка бяла вдлъбнатина с отбелязани места за поставяне на ходилата. Подчиних се на заповедите, колкото и да беше вбесяваща цялата тази история. Да си гол и изолиран в кораб, управляван изцяло от компютър, е нетърпимо унижително, защото ти се внушава, че всяко твое усилие е напълно безсмислено.

Все пак поне можех да се оглеждам. Стояхме в дълъг, задънен коридор, към стените на който бяха прикачени тесните ни килии. Озъртайки се, преброих десетина-дванайсет затворници, не повече. Подбрана реколта, казах си кисело. Повечето бяха мъже, имаше само две-три жени. Голи и смачкани пандизчии, които скоро щяха да бъдат зарязани на света под нас. Какво ли намираха компютрите и майсторите на психосондирането в подобни унили типове, та непременно трябваше да ги оставят живи? Поне самите затворници не бяха наясно, в това не се съмнявах.

Вратите се затвориха с трясък. Ослушвах се напрегнато, сякаш очаквах писъка на някой непохватен мърльо, щом започне изпомпването на въздуха, но липсваше дори и намек за подобна мелодрама. Ако все пак имаше избрали този път към избавлението, ние поне не научихме.

— По моя заповед — излая гласът откъм тавана — ще се обърнете надясно и ще тръгнете бавно в колона по един към края на коридора. Там ще намерите совалка, която ще ви спусне на повърхността. Ще заемете седалките в посока отпред назад, без да оставяте празни места. Щом седнете, незабавно затегнете предпазните колани.

Чух нечие сърдито мърморене и кратък изблик светлина от стената изсъска в краката на провинилия се. Никой от нас не пострада, но веднага настана пълна тишина.

Гласът продължи, без да споменава произшествието.

— Обърнете се надясно... *сега!* — И ние веднага се подчинихме. — Насочете се бавно към края на коридора, както ви бе обяснено.

Вървахме безмълвно и наистина никак не бързахме. Металният под беше дяволски студен и лично на мен ми се щеше по-скоро да се озова в совалката.

Салонът ѝ се оказа учудващо луксозен, макар седалките явно да не бяха предназначени за голи тела. Настаних се на третия ред и нагласих предпазния колан. Преброих по-внимателно спътниците си. Първото ми впечатление се оказа вярно — единадесет души, от които само три жени.

Люкът се затвори и след секунда чух съскането на херметичните уплътнения. Груб тласък... и поехме по последната част от пътя си.

Високоговорителите над главите ни пак изпукаха и чухме много по-приятен женски глас. Звучеше досущ като човешки.

— Добре дошли на Харон! — започна той и като че ли говореше искрено. — Не се съмнявам, че вече са ви обяснили къде ще попаднете. И макар че след стъпването си на планетата не можете да напуснете системата Уордън, няма да сте затворници. Ставате граждани на Диаманта. Властта на Конфедерацията над вас свърши в мига, когато влязохте в тази совалка. Имаме четири такива и шестнадесет товарни кораба — собственост на планетите от Диаманта. Съветът на системата Уордън ръководи нашата самоуправляваща се общност и автономията ни е призната от Конфедерацията. Разполагаме и с представителство в Конгреса. Всеки от четирите свята е със своя администрация, независима от останалите. Няма значение какви сте били и какво сте правили преди, сега сте граждани на Харон — нито повече, нито по-малко. Миналите ви деяния няма да бъдат припомняни или използвани срещу вас. Помнете, че е важно само какво вършите като граждани на тази планета от системата Уордън.

Наистина разликата в отношението ми се отрази много благотворно. Но ако незнайната дама очакваше да ѝ повярвам, че властниците на Харон не знаят нищичко за миналото ни, значи имаше твърде лошо мнение за моята интелигентност.

— Ще кацнем на космодрума в Хонут след пет минути — продължи гласът ѝ. — Там ще ви посрещнат представители на администрацията, ще получите дрехи и ще ви заведат в място за новопристигнали. Моля ви, подгответе се психически за извънредно горещ и влажен климат, а и технологичното равнище сигурно ще е по-ниско от онова, с което сте свикнали. Ограниченията, които ни налагат

тукашните условия, са дори по-сурови отколкото по граничните светове. Но не изпадайте в отчаяние. И Харон има своите добри страни. Още веднъж — добре дошли в своя нов дом!

Почти никой не проговори. Явно не можехме да се отърсим толкова бързо от послушанието на затворници. И ни мъчеха пренапрегнатите нерви. Ето, започва се, повтарях си непрекъснато наум.

Щом навлязохме в атмосферата, малко се пораздрусаме, но полетът беше общо взето приятен. Совалката се спусна кротко, допря почти незабележимо повърхността, спря пред някаква сграда и се скачи с люка ѝ.

След броени секунди контролният индикатор премина от червено в жълто, после се появи успокояваща зелена светлина. Кратко съскане и люкът се отвори.

В първия миг никой от нас не помръдна, след туй седналите най-близо се надигнаха. Въздъгнах и сторих същото.

Поне системата за скачване със совалката ми се видя доста съвременна, при това бе оборудвана с климатик! Вървах по приличащия на стъкло кръгъл коридор и можех да разглеждам околността, което никак не повдигна духа ми. Валеше като из ведро — толкова страшен порой, че почти нищо не се различаваше през дъждовната завеса.

И сградата на космодрума се оказа малка, но въобще не приличаше на хижа от дървесни трупи, каквато очаквах да видя. Тук климатикът определено беше включен на замразяване. Чакаха ни мъж и жена, наглед съвсем обикновени хора. И двамата носеха черни блузи с къси ръкави, шорти и сандали с дебели гумени подметки. Приличаха повече на двойка туристи, изненадани от дъжд на плажа, отколкото на официални посрещачи.

— Добре дошли на Харон — изрече жената и аз познах гласа, който ни бе приветствал в совалката. — Моля ви — продължи тя делово, — елате при тези маси и си подберете подходящи по размер дрехи и сандали.

Разбира се, инструктажът ми включваше и мерките на тялото, обитавано доскоро от съзнанието на Парк Лакош. Бързо установих, че одеждите, приготвени за мъжете, изобщо не ми ставаха, затова трябваше да си взема нещо от женската маса. Беше ми все едно,

понеже на вид те изобщо не се различаваха, но разбрах малко по-добре какво е скапало толкова непоправимо психиката на дребосъка.

Изглежда тези туристически дрешки бяха обичайни тук... къде се намирах всъщност? Хонут, нали? А дали платът беше водоустойчив?

Облякох се и докато чаках всички останали да се пременят, изведнъж се сетих за нещо и изтръпнах. Вече бях на Харон... и още с първия студен повей от климатика в тялото ми нахлуваха безброй странни микроби, които щяха да се превърнат в мои вечни надзиратели на тази планета-затвор.

ТРЕТА ГЛАВА

ОТВАРЯТ НИ ОЧИТЕ

Облякохме се и се скупчихме около двамата.

— Слушайте ме внимателно! — гръмко започна мъжът, защото гласът му почти се губеше в тежкото трополене на дъжда по покрива. — Сега ще тръгнем към града, където сме ви подготвили временно жилище. Настоятелно ви препоръчваме да не се отделяте от нас, защото Харон е свят, който може да убие новака за секунди. В града не се допускат механизирани возила, затова ще се качим на двете карети, чакащи отвън. Не се стряскайте от впрегнатите в тях твари, ами направо се настанявайте.

— Случайно да ви се намират чадъри? — подвикна някой и нашите домакини се усмигнаха, но не отвърнаха на закачката.

Остро усещах недостатъците на ниския си ръст. Всички в групата бяха по-високи от мен, затова ми се налагаше да наблюдавам посрещачите през пролука между телата, която ту се отваряше, ту изчезваше. Започвах лекичко да се вбесявам.

— Хайде! — подкани ни жената. — Само не се опитвайте да тичате, дори не бързайте прекалено. Можете да се подхлъзнете на мократа настилка.

Двамата се обърнаха и мъжът ни поведе, а жената тръгна зад нас.

Навън не беше просто зле, ами доста по-неприятно, отколкото предполагах — ужасяваща жегга, също като в парна баня. Дъждът сякаш се изливаше от гигантски чучур в небето. Навесът пред входа изобщо не ни предпазваше от горещия вятър, затуй подгизнахме за секунди. Но не гнусното време ме стъписа, а гледката.

Две огромни карети, наглед изработени само от дърво, чакаха на улицата, а във всяка от тях бяха впрегнати по два гуцера, високи почти четири метра. Е, не бяха точно гуцери, но за по-близко подобие сред познатите ми животни не се сещах в момента. Ходеха на задните си крайници — огромни крака с издути мускули, опирайки се и на дългите дебели опашки. Имаха глави на влечуги, с немигащи очи,

пламтящи в червено. Стори ми се, че широките им усти са изпълнени от край до край с редици остри зъби. Двете малки предни лапи свършваха с нещо като длани... и пръстчетата им се свиваха нетърпеливо, а може би от досада. Имаха по три дълги пръста с няколко стави на всеки, свързани с ципа, която им придаваше прилика с гигантски листа. Завършваха с нещо подобно на смукала. По-късно научих, че повечето животни на Харон притежават ципести крайници. И макар да напомняха за динозаври, съществата не бяха покрити с люспи, а с гладка неокосмена кожа, отгоре на всичко — нелепо синя!

На всяка твар бяха надянати сложни наглед хамути, почти като конците за игра с марионетки, продължаващи до капрата на коларя, закрыта отвсякъде, но с огромно предно стъкло с чистачка.

Забързах към по-близката карета и за малко да се пребия на хлъзгавия паваж. Скоро при мен се скупчиха още петима от спътниците ми и нашият домакин. Седалките се оказаха удобни, с мека тапицерия, но щях да се чувствам по-добре, ако бяхме поне с двама по-малко.

Щом затворихме и залостихме вратата, возилото потегли с рязък тласък. Пътуването изобщо не ми допадна. Друсахме се непрекъснато, а каретата се клатушкаше като кораб в бурен океан. Забелязах колко развеселен ни наблюдава харонитът, явно очаквайки някой от нас да се издрайфа от пристъп на морска болест.

— Не се тревожете — реши да ни успокои той след малко. — Няма да пътуваме дълго. Съжалявам за неудобствата, но на Харон такъв транспорт се смята за лукс.

— Ама тука не било като на Лилит — изсумтя един грамаден мъжага. — Нали машините работят, а не се разпадат? Защо са тия първобитни глупотевини?

— Да, *някои* машини работят на Харон, когато бъдат включени — загадъчно отговори домакинът ни. — Всъщност тези неприятности се дължат на компромис. Машините все пак се скапват толкова лесно, че повечето наистина не струват много. Задоволяваме се с онова, което можем да поддържаме. Трябва да знаете, че на повечето места е още по-зле. Време е да свикнете с мисълта, че сте се върнали две хилядолетия в миналото.

— Тъпотия! — изръмжа едрият грубиян.

Останалите не се обадиха — дали защото нищо не знаеха за новия си свят, или от примирение?

След пет минути каретата спря още по-рязко. Помислих си, че за тези возила предпазните колани са по-подходящи, отколкото за совалките, но си замълчах. Още бях новак тук, а и обилно стичащата се по тялото ми пот не ме настройваше особено приказливо.

Въздъгнах с облекчение, когато отвориха вратата на каретата ни, защото вятърът нахлу заедно с дъжда. Харонитът слезе пръв, без да го е грижа за пороя, помогна ни да се спуснем и ни посочи близката сграда. Влязохме мокри до кости и леко зашеметени; аз обаче се опомних след половин минута и започнах да се озъртам.

Щом надникнах през прозорците, веднага се убедих, че мястото наистина е първобитно. Стори ми се, че сградите са построени от дърво и различни други местни растения. Бяха градени майсторски, но просто и без излишна украса. От нашата страна на улицата край зданията минаваше тротоар от полирана мозайка, осветен с маслени лампи. Прозрачен покрив, свързан с къщите, пазеше и минувачите, и лампите от пороя и вятъра. Е, процеждаше се по някоя струйка, но изобретателните местни люде поне донякъде си спестяваха неприятните капризи на природата.

Нашият домакин, подгизнал също като нас, ни изгледа с крива усмивка и аз си казах, че сигурно представляваме доста жалка картинка.

— През цялото време ли вали така? — попитах го.

Той се разсмя.

— А, не точно така. Обикновено дъждът трае час-два на ден, обаче през ранната пролет и късната есен не спира по няколко дни, като изсипва три сантиметра вода на час. — Изчака да осъзная какво означава такъв валеж и добави: — Все пак канализацията е много добре направена.

Че как иначе, помислих си слисан. Значи за три денонощия би могъл да се натрупа *двуметров* слой вода...

— Сега кой сезон е? — попита някой кисело.

— Средата на пролетта. Скоро ще стане доста горещо.

За съжаление по тона му не пролича да се шегува.

А сградата, където се озовахме, имаше — съвсем определено — селски вид. Беше построена почти изцяло от греди, включително и

крепежът на високия таван. В салона се мъдреха плетени столове и масички, друго май не видях. Горяха все същите маслени лампи и признавам, че светеха достатъчно ярко, макар човек да се нуждаеше от малко време, докато свикне с трепкането на пламъчетата. Подът беше настлан с плочки сякаш от каучук, с дълбоки бразди — вероятно за оттичане на водата.

Всички се свлякохме с пъшкане и охкане по столовете, като че бяхме работили цял ден. Вече се освобождавахме от напрежението и ни обземаше тежка апатия.

— При нормални обстоятелства тук е фоайето на градския хотел — обясни жената. — Заехме го за няколко дни, докато се приспособите. Отделихме и стаите на най-горния етаж, но ще се наложи да се смествате по двама. Все пак трябваше да остане място и за евентуалните гости. Те и хората от града няма да идват в предназначенията за вас помещения. Препоръчвам ви, докато не изслушате наставленията ни, да отбягвате местните жители, дори в тоалетните или когато се разминавате по стълбите. Не казвам да се държите злобно, а да не се впускате в разговори и преди всичко да не влизате в препирни. Повечето хора на Харон са родени тук и изобщо не си представят какво означава да попаднеш тепърва на планетата. Няма смисъл да си навличате неприятности, преди да сте наясно какъв риск поемате.

Неколцина закимахме едновременно.

— Ще можем ли да сменим тези дрехи? — попитах аз.

— *Всички* сме мокри — напомни ми тя. — Ще се постараете да ви осигурим сухо облекло, щом научим мерките ви, но засега се оправяйте с това, което вече имате.

Млада хубавица от нашата група потрепери едва забележимо и се озърна.

— Тук наистина ли подухва, или само така ми се струва?

— А, не е чак толкова студено — подсмихна се домакинът. — Но действително има система от тръби, по които минава охладен въздух от подземни пещери с течащи реки — естествени или създадени от човека. Течението го предизвикват перки, монтирани върху сградите. Така нито се препичаме, нито се давим в застояла атмосфера.

Хитро измислено, казах си. Досега не можех да разбера единствено защо е забраната над машините. Вярно, космодрумчето

беше миниатюрно по цивилизованите стандарти, но всичко работеше с електричество. Значи технологията все пак може да съществува на Харон, а липсата ѝ е *съзнателно наложена*. От кого? От Матузе ли? Не, не — тя беше на власт твърде отскоро. Градчето и чутото от харонита показваха, че тази култура е доста отдавнашна. Изглежда я бе натрапил някой от Владетелите на Цербер, преди много време. Така Цербер оставаше единствената технологична планета от четирите свята на Диаманта и поне по този показател си осигуряваше предимство.

— Първо ще ви пуснем да се разотидете по стаите си — продължи харонитката. — Там има хавлии и каквото още ви е нужно, тъй че ще можете да се подсушите. Оставили сме ви и домашни роби, за да се преоблечете. Качете се на последния етаж, разпределете се по стаите и се върнете, да речем, след час, за да се нахраните. Знам, че нямате часовници, но ще се погрижим да ви повикат.

В дъното на фойето открихме тясно коридорче, водещо към още по-тясна спирална стълба. Иззад отсрещната затворена врата се просмукваха миризми на готвено, хора говореха на висок глас. Бар? Или ресторант? Засега не ме интересуваше.

Стоях настрана, докато останалите се разпределяха по двойки, за да заемат стаите. Бяхме нечетен брой и предполагах, че така ще имам по-голям шанс да се настаня сам.

Но не ми провървя. Едрият мрачен грубиян реши, че една от стаите ще е само за него и никой не посмя да възрази. Всъщност докато се кача на последния етаж, в коридора беше останала само хубавицата, която разпитваше за вентилацията в хотела. Стори ми се малко обезпокоена и обърквана. Предпазливо отвори вратата в дъното, надникна, после се озърна към мен. Личеше, че никак не е въодушевена от положението, в което бе изпаднала по принуда.

— Май ще трябва да се понасяме взаимно — отбелязах нехайно.

Тя се поколеба и въздъхна.

— Какво да се прави... пък и няма значение.

— Много благодаря за любезността — отвърнах неприветливо и влязох.

Стаята беше учудващо просторна. Имаше две удобни легла с меки дюшеци и завивки, голям и дълбок гардероб и мивка, макар и

само с кран за студената вода. Май бях очаквал, че ще трябва да се мия край кладенец на двора... Намерихме обещаните хавлии и роби.

Виждах, че момичето се колебае, дори е направо настръхнало, и ме бодна съжаление.

— Вижте какво, ако ви притеснявам, ще вляза в гардероба. Човек с моя ръст може дори да си живее там.

— Няма нужда. В совалката всички бяхме голи, нали?

Кимнах, поотпуснах се и смъкнах мокрите дрехи. Провесих ги на закачалката. Избърсах се старателно с кърпата, особено сплъстената си от влагата коса. Както подозирах, робата се оказа прекалено голяма за мен. Накрая реших, че все ще се справя някак, без да я настъпя и да си строша врата по стълбата.

А младата жена ме наблюдаваше като замръзнала през цялото време. Вече се чудех дали не е наясно кой е съседът ѝ по стая.

— Нещо не е наред ли? — попитах рязко.

В първия миг дори не показа, че е чула думите ми. Усъмних се дали не е болна, но тъкмо тогава тя тръсна глава и ме погледна.

— Аз... много съжалявам, но ми е трудно. Все още всичко е като в грозен кошмар и не вярвам, че няма да се събудя накрая.

Кимнах.

— Знам какво ви е. Но не бива да се измъчвате така. Проумейте най-сетне, че сте жива, при това все същата, вместо някой психокасапин да ви е изкормил главата. Започвате наново, целият ви живот е пред вас. Не е чак толкова зле.

Само че беше зле — и още как! Явно момичето идваше от цивилизованите светове, дори не бе помирисвало що е то село на гранична планета. И изведнъж я лишават завинаги от света, който не само обича, ами е всичко за нея.

И аз бях в подобно положение...

Тя седна на края на своето легло.

— Ох, каква ли полза да се насилвам?! Май е за предпочитане да съм мъртва, отколкото да търпя *това*.

— Смъртта никога не е за предпочитане пред живота. Не забравяйте и факта, че означавате много за Конфедерацията. Тук попаднахме само единадесет от... колко? Стотици осъдени по едно и също време. Значи са намерили у нас нещо, от което не им се иска да

се лишат. В известен смисъл ни внушават, че сме много над хорската маса в Конфедерацията.

— Поне сме различни — потиснато промърмори тя. — Въпреки че не знам дали сте прав. Да остана до края на дните си в това гадно място... — Изведнъж се взря право в очите ми. — А вие защо сте толкова ценен? Какво направихте, та ви натикаха чак тук?

Ето го първото изпитание, и то твърде рано! Реших да не рискувам.

— Знаете, че не бива да питате — напомних укорително. Тя вече не беше толкова напрегната — зае се да смъква мокрите дрехи от себе си.

— Да не е нещо, от което се срамувате? Чудна работа, аз пък си мислех, че вече за никого това няма значение.

— И за вас ли?

Младата жена се позамисли, докато си сушеше косата.

— Ами да, и за мен. Между другото, аз съм Зала Ембуей.

— Парк Лакош — отвърнах малко притеснен в очакване на реакцията ѝ.

Той... тоест аз в неговата кожа бях печално известен из галактиката. Но момичето дори не трепна, май за пръв път чуваше името ми.

— Кажете, Парк Лакош, не бяхте ли някакъв престъпник преди?

— А вие?

Тя завъртя глава.

— Моят случай е друг. Може би съм единствената невинна жертва, прогонена в Диаманта на Уордън.

Не ми беше лесно да приема сериозно твърдението ѝ.

— И как се случи?

— Чувал ли сте за семейство Триана?

Мой ред беше да покажа невежеството си.

— Никога.

— Ами те са главните политици на Такана. Бил ли сте там?

— Не.

— Но поне знаете какво е политическо семейство, нали?

Оставаше и да не знам! Само че Лакош не можеше да е толкова наясно с устройството на Конфедерацията.

— Горедолу поназнайвам, но аз все пак съм от границата. Бивал съм на много цивилизовани светове, обаче никога задълго.

— Ей за това ви говорих преди малко. По-добре сте подготвен за място като Харон.

— Нашите планети не са толкова диви и първобитни, колкото си мислите. Е, да, изостават в сравнение с цивилизацията, но нямат нищо общо с тази например. Повярвайте ми, макар да идваме от съвсем различни светове, ние сме еднакво чужди на тукашните хора.

— Все едно... Израснах в правителствен дом, бях много щастлива като дете и минах през подготовка за административна дейност. Всичко си вървеше чудесно, докато един ден не дойдоха хора от Сигурността и не ме арестуваха заедно с определената ми майка.

Това го разбрах напълно. Хората на цивилизованите планети се раждаха „инвитро“ — съвършени продукти на генното инженерство, с предопределени съдби и професии. Семействата всъщност бяха всички представители от определен бранш. Щом децата навършеха пет години, поверяваха ги на член от съответното семейство, за да се грижи за възпитанието и образованието им.

— И в какво ви обвиниха? — попитах вече с искрено любопитство.

— Обвиниха нея — за забранени генетични манипулации. Твърдяха, че съм била незаконно създадена и родена!

Наострих уши. Твърде интересно...

— Поне по външност напълно се вписвате в нормата — уверих я. — И какво не ви беше наред?

— Ама това е най-странното! Не ми казаха! Щяло да е по-добре за мен, ако не знам, защото можело моите особености изобщо да не се проявят. Не е ли вбесяващо? На вас би ли ви харесало един ден да научите, че сте изрод, но без да знаете точно по какво се различавате от останалите?

— Дори не подозирате, така ли? Майка ви не се ли издаде с нещо?

— Колкото пъти прерових спомените си от детството, не открих нищо необичайно. Признавам, че обучението по администрация ми беше досадно, но това е съвсем нормално. Изобщо не ми позволиха да се видя с моята майка след арестуването ни, не успях и да поговоря с никого, който би могъл да знае.

— И заради това ви пратиха на Харон?!

Момичето кимна печално.

— Било за мое добро. Тук съм щяла да се чувствам добре, докато към цивилизацията никога нямало да се приспособя. Ей така, за едното нищо се превърнах в осъдена престъпничка... и ето ме в Диаманта.

Наблюдавах я внимателно. Колкото и смахната да бе историята ѝ, прозвуча ми искрено. Точно тъй биха постъпили в Конфедерацията. Щеше ми се да знам защо са сметнали, че е невъзможно да прекроят нейната психика или просто да ѝ намерят друго занимание. Разбира се, не съществуваха гени, превръщащи хората в престъпници, само че имаше хормонални и ензимни нарушения, които обуславяха какви ли не особености — от склонност към насилие до шизофрения. И ако всичко казано от Зала беше вярно, може би делях стаята с готова да се взриви бомба. И все пак... Научеше ли миналото на Парк Лакош, тя лесно би стигнала до същия извод.

— Не знам дали това ще е голяма утеха за вас, но и аз съм нещо като изрод — казах ѝ. — Лесно се забелязва. Такива случаи не са рядкост по граничните светове, защото има опасни фактори — недопустимо висока радиация например, пък и почти всички се раждаме по старомодния начин, от мама и тате.

— Да, изглеждате... странен — промълви тя с явното желание да не ме обиди. — Тоест нали повечето мъже по границата са все грамадни и космати?

Засмях се.

— Малко преувеличавате, но дребният ръст не е най-страшният ми проблем. Според вас на колко години съм?

Тя се замисли.

— Ами, както говорите, личи си, че не сте твърде млад, но честно казано, имате вид на... хм...

— Приличам на десетгодишно момиченце, нали?

Зала въздъхна.

— Е, да. Знам, че не е вярно. Но дори гласът ви е, ъ-ъ... малко безполов.

Това беше нещо ново за мен. Досега ми се струваше, че гласът ми е тенор, макар и твърде писклив. В този миг си изясних още по-добре проблемите на Парк Лакош.

— Все едно. На двадесет и седем съм, но не съм се променил от дванадесетгодишен. Чак когато станах на шестнайсет, успяха да ме заведат в добър медитех. Установиха, че съм мутант — изрод, та изрод! Според лекарите съм хермафродит.

— Значи... и от единия пол, и от другия?!

— Не съвсем. Но съм може би единственият мъж, когото ще срещнете през живота си, избрал пола си напълно съзнателно. В тялото си имах готовата основа и за двата, когато психотехниците и лекарите подтикнаха организма ми към ново равновесие и... такъв ще си остана, защото пожелах. А беше възможно да бъда и жена, при това със съвсем незначителна операция.

Горкият Лакош, въздъгнах мислено. Безнадеждно объркан, подложен на вечни терзания не по своя воля. Мъж с външност на момиченце. Как да не превърти? Според досието му дори се преобличал в роклички, за да подмамва жертвите си. Питам се дали е щял да се чувства по-добре, ако би избрал да живее като жена... но е предпочел другото. Макар седемнадесет жертви да са твърде ужасна цена, сега се радвам, че съм в тяло на мъж.

— Значи малко си приличаме — смаяно промълви Зала. — И двамата сме генетични отклонения. Само че вие знаете защо сте толкова странен. Ще ми се и аз да го знаех...

— Желанието ви може и да се сбъдне — кимнах ѝ окуражаващо. — Или пък микробът на Уордън ще ви отърве от проблема. Нали уж се грижи за телата, в които прониква?

Явно я стреснах с това напомняне.

— Почти бях забравила. Но не се чувствам, ъ-ъ... заразена.

— И аз, обаче не се съмнявайте. Вече всички сме такива.

Досегашният разговор явно не ѝ излизаше от ума, защото попита:

— Все пак защо ви пратиха на Харон?

Въздъгнах.

— Каквото направих, повече няма да се повтори. Беше страшна болест, породена от какви ли не причини, но най-вече от външността ми. Психотехниците ме излекуваха, никога преди не съм бил поздравомислец. Поне това ме утешава. Зала, миналото ми беше същински ад. Между другото, имаме още нещо общо — бях регионален администратор.

Тя не се остави да я забълбукам.

— Парк, защо не искате да ми кажете какво сте извършил?

— Ами защото няма да сте в състояние да спите нощем, докато сме в една стая.

Тя се замисли.

— Убил сте някого, нали?

Кимнах.

— Жена?

Пак премълчах. Момичето се поколеба.

— Повече от една ли?

Въздъгнах и се наместих удобно на леглото.

— Хайде да си говорим направо, без тези детски игрички „познай от три пъти“. Наистина не искам да си спомням миналото си. Все ми се струва, че се е случило с някой друг. Казах вече — беше страшна лудост. Кълна се обаче, че *наистина* унищожават всеки, който не може да бъде излекуван, и щом съм тук, значи вече не съм болен. Можеха да ме пуснат отново на свобода — за никого нямаше да съм опасен, само че се бях прочул прекалено с престъпленията си, пък и хората щяха да ме познаят веднага. Все някой щеше бързичко да се разправи с мен. В цялата галактика остана само едно подходящо място — Диаманта. Колкото и да звучи невероятно, благодарен съм за този шанс. Мога да живея пълноценно, макар и в тази гнусна дупка.

Зала ми се усмихна с искрена симпатия.

— Добре тогава, значи аз ще бъда проверката колко са те излекували. *Не искам да живея тук. Ако лъжеш и ме убиеш, за мен всичко ще свърши. А ако казваш истината, и двамата ще знаем това. Може би заедно ще ни е по-лесно да оцелеем...*

— Права си — съгласих се веднага.

Вече имах съюзник, поне временен. Оставаше ми да убия *още една жена*, но тя нямаше да се казва Зала Ембуей.

Скоро почукаха на вратите ни и всички слязохме във фойето. Успях да не се препъна в робата си по стълбата.

Нашите домакини се бяха преоблекли, но пак носеха черно. Изглеждаха бодри и ни чакаха. Насред залата бе наредена маса с гозби, заобиколена от точно единадесет стола.

Всяко ястие беше от натурални продукти. Само това стигаше да ни обърка, да не говорим пък за странния вкус. Няма да се впускам в подробности, защото май наистина беше по-добре да не знаем какво ядем. Шестимата изгнаници от цивилизованите светове — сред тях и Зала — вероятно за пръв път в живота си опитваха храна, която да не е синтетична, с грижливо подбран от компютър състав. А ние — простаците от границата, си похапнахме с удоволствие, особено заради умело добавените подправки. Успокоих се, че поне яденето на Харон няма да е отвратително.

Двамата харонити изглежда се бяха нахранили преди нас. Слагаха някакво табло до масата и местеха лампите.

Най-сетне се наситихме и се почувствахме хора. Зачакахме нетърпеливо.

Пръв започна мъжът.

— Аз съм Гарал, а това е Тилиар. Настоящата задача ни беше възложена от местния съвет на Хонут от името на планетарното правителство. И двамата сме били затворници, знаем добре какво преживявате в момента. Главите ви са препълнени със страхове и безсмислени предразсъдъци за живота в Диаманта на Уордън. Искрено ви уверяваме, че опасенията ви са напразни! Няма да се поболеете, дори не вярвам да забележите някаква промяна в състоянието си. Естествено телата ви се изменят дори и в този миг, макар и с наглед микроскопични дреболии. След няколко дни вие и вашите микроби на Уордън ще постигнете състояние, което ние предпочитаме да наричаме „разбирателство“. Пак искам да наблегна — не сте болни! През петте години, откакто съм тук, аз никога не съм се разболявал. Микробите се справят много по-добре от имунната система с унищожаването на вредните вируси и бактерии, които сте донесли със себе си. Местните разновидности са твърде чужди на организмите ви, за да ви повлияят.

Ако можеше да се вярва на Гарал, лекарите просто бяха излишни тук...

— Някои от вас вероятно ще изпитат временни смущения — намеси се Тилиар, — само защото не са достатъчно здрави. Например ако имате отчупен или изваден зъб, почти сигурно е, че ще израсне наново, а процесът не е много приятен. Може би сред вас има хора с увредено зрение. Очаква ги период на световъртеж и главоболие, защото очите им отново ще станат нормално виждащи и те ще трябва

да свикват постепенно с това. Микробите на Уордън не само не позволяват здравето ви да се влоши, но напротив — подобряват го. Леките рани изчезват бързо и дори не оставят белези. Често регенерират и цели крайници.

— Като ви слушам, май ще станем безсмъртни — подсмихна се недоверчиво мъжаката, настанил се сам в стая.

— Не се надявайте — засмя се и жената. — Сериозните травми са не по-малко смъртоносни тук. Микробите се възползват от естествените възможности на телата ви, но не могат да направят нищо повече. Мнозинството харонити обаче не умират от естествена смърт... Микробите дори поддържат и възстановяват мозъчните клетки, затова имате потенциална възможност да живеете по-дълго, отколкото в цивилизованите светове.

Другите около масата май предпочетоха да чуят само последното изречение. Зала беше видимо доволна. Аз обаче се вкопчих в признанието, че на Харон мнозина умират от насилие и злополуки. Не можех да забравя зъбите на онези невинно сини гущери...

После домакините ни описаха набързо планетата си. Вече знаех повечето факти. Останалите се учудиха, че при такива проливни дъждове на централния континент се намират и няколко пустини — единствените места, където се виждало синьо небе за повече от два-три часа. Тук водата или беше в прекалено изобилие, или липсваше напълно. В онези засушливи местности изглежда валеше веднъж на столетие.

Още една мила подробност от пейзажа — свирепите бури, които наричаха „табар“. Обикновено налитали изневиделица, достигайки скорост на вятъра 160 километра в час и понесли мълни с ужасяваща сила. Метеорологичните прогнози били почти невъзможни заради един от високите слоеве в атмосферата, съдържащ странни полета от заредени частици. Те именно скапвали повечето радари и инфрачервени камери. А изкуствените електрически вериги на земята просто привличали табара в цялата му ярост. Бързо прозрях неумолимата принуда техниката на Харон да се поддържа само толкова, колкото е безусловно необходимо. При първия признак на буря всичко на космодрума се изключвало и въпреки това той бил разрушаван два пъти през последните години. Совалките пък имали

защита срещу повечето електрически полета, която обаче не ги правела абсолютно неуязвими.

Над Харон, както и над останалите планети, се намираще орбитална „изследователска“ станция, далеч над опасната атмосфера и недостъпна за повечето жители на Диаманта. Научих любопитна подробност — в станциите микробите пак заразявали хората без проблеми, но оставяли на мира всички неорганични вещества. Предполагаше се, че те проявяват свойствата си с пълна сила само на планетите.

Стигнахме и до най-интересното за нас.

— Вездесъщото им присъствие — започна Гарал — има и допълнителни последствия, с които е трудно да свикнете, дори след като сте ги видели с очите си. Различни са на всеки от четирите обитаеми свята в Диаманта. Дължат се на факта, че всички тези мъничета поддържат особена връзка помежду си. Например на Лилит някои хора имат дарбата буквално да местят или събарят планини с мисълта си — чрез *своите* микроби нареждат на *други* какво да правят с хората, дърветата, земята... На Цербер тази връзка е толкова чудата, че церберяните си разменят съзнанията, и то достатъчно лесно, за да им се случва и неволно. Процесът почти не се поддава на контрол. На Медуза пък връзката е много ограничена и само в пределите на един организъм. Причинява бързи и рефлекторни промени за справяне с всякаква среда, в която индивидът попадне. А тук... тук е друго.

Слушахме в захлас. Ето я същината на онова, което ни предстоеше.

— И ние, както на Лилит — продължи Тилиар, — имаме известна власт над хората и предметите. Както на Цербер, тази дарба е по-скоро психическа, като е възможен пряк контакт на съзнание със съзнание. Както на Медуза, не са изключени телесни промени, но в по-друг смисъл... *Всеки* притежава тия способности, обаче е нужно дълго и трудно обучение, също и сурова самодисциплина за правилното им използване. А през цялото това време други, по-опитни хора могат да правят с вас каквото си поискат. Затова ви предупредихме отначало да отбягвате кореняците. — Тя помълча, може би за да подбере внимателно следващите си думи. — Трябва да разберете, че Харон е свят, сякаш изскочил направо от детските приказки. Тук магията действа, а заклинанията имат понякога опустошителен ефект. И все

пак на нашата планета не се нарушава нито един закон, открит от науката.

Това вече беше трудно да преглътнем и неколцина от нас замърмориха и поклатиха глави.

— Знам, знам — намеси се Гарал, — вижда ви се невъзможно. Но по-здравомислещите бързо ще свикнат с действителността. Я да ви попитам сега от къде на къде сте сигурни, че наистина се намирате тук? Защо сте убедени, че мястото е точно такова, каквото ви изглежда, че и ние самите сме онези, за каквито ви се представяме? Толкова ли сте уверени, че навън вали?

— Нали се измокрихме — смънка някой и повечето се разкикотиха.

— Така да бъде, но как *научихте*, че се измокрихте? Вашата личност, спомени, мислене — всичко е в кората на главния и в малкия мозък. Мозъкът е единственото ви „аз“, което действително познавате, а той е затворен в черепа. Няма как да узнава пряко какво става извън тази своя черупка? Всичко е достъпно за вас единствено чрез сетивата. Сетивните органи предават информация на мозъка, която се потвърждава чрез кръстосана проверка. *Ами ако и петте ви сетива грешат?* Съществуват методи за изтезание — както и за психотерапия, което може би е същото — възползващи се точно от тази възможност. Всъщност от прастари времена има един култ, нарича се вуду, който може би съдържа обяснението.

— Познавачът на вуду — подхвана Тилиар — взима парченца от ноктите и косата ви, дори от изпражненията, и ги слага в кукла. И каквото прави с нея този жрец, би трябвало да се случва и на вас. А защо вуду се е съхранил дори в космическата ера? *Защото действа.*

— Стига бе! — прихна едрият грубиян.

Жената кимна съвсем сериозно.

— Да, но при две условия. Първо, жертвата трябва да вярва, че жрецът има такава власт над нея. Не е нужно вярата да е особено силна, стига и подсъзнателният страх. Второ, подложеният на магия трябва да знае, че му въздействат. Изпълнени ли са двете условия, мнозина са били осакатявани телесно или психически — та дори и убивани. По-лесно е, отколкото си мислите в момента. Дори най-разсъдливите хора се плашат или съмняват. А жреците на вуду са

майстори на психоманипулациите, всеки техен неоспорим успех само засилва вярата в мощта им.

— Естествено жрецът не прави нищо — отбеляза Гарал. — Просто създава психологическата среда и ви оставя сами да си причините останалото. Значи за вуду също можем да кажем, че е магическа сила, която не нарушава природните закони.

— Виж ти, попаднали сме в света на вуду — подсмихнах се аз.

Двамата харонити изобщо не се отзоваха.

— Да, обаче тук можете да стигнете много по-далеч — натърти мъжът. — Вече ви казах, че всички микроби на Уордън поддържат някаква връзка помежду си, но тя е пасивна. *Не си казват нищо*. Те обаче са част от вас и можете да им говорите. В това е фокусът — доколко ще усъвършенствате общуването си със своите микроби и с онези, дето се намират в останалите. Затова е коректно да се твърди, че Харон е свят на вуду, където не са нужни дори вярата и подготовката за ритуала.

Тилиар се позамисли, за да намери по-достъпно обяснение.

— Нека го кажа иначе. Да речем, че някой човек с по-мощна дарба реши да ви превърне в ухар — така наричаме онези големи грозници, които теглят каретите. Щом има силата и необходимия самоконтрол, свързва се с вашите микроби чрез своите. И ви натрапва посланието, че сте ухар. Вие сте неопитни, беззащитни, не се владеете. Не умеете да убедите своите мъничета, че получават лъжлива информация. Затова идеята се забива в психиката ви с напора на психосонда. Сетивата ви са заблудени и вече всички данни, постъпващи в мозъка, потвърждават убеждението ви, че сте четириметров небесносин гущер... и това си е съвсем вярно, поне от *вашата* гледна точка.

Видях как Зала потръпна и реших да разсея малко напрежението.

— Значи пак си имаме работа с форма на мощна хипноза, само че тук тя минава без помощта на машини?

— Нещо подобно — съгласи се Тилиар. — Но не забравяйте, че вашите микроби са в постоянна връзка с всички останали. Заблудата се „излъчва“ навсякъде. Следователно щом вие се смятате за ухар, така ще ви възприемат и другите. Дори ухарите ще виждат себеподобен във вас, защото сте свързани чрез микробите. *Всяко живо същество ще се държи тъй, сякаш натрапеното ви внушение е самата истина.*

Когато зависим единствено от сетивата си, за да научаваме какъв е светът, щом всички смятат нещо за вярно, то е вярно. Колкото по-опитни и непоколебими сте, толкова по-защитени ще бъдете, а околните — по-уязвими.

— Едва ли е нужно да ви казвам, че колкото по-способни сте, толкова по-високо положение ще заемете в йерархията на Харон — допълни Гарал.

Не знам дали някой от нас повярва веднага, но пък не бяхме склонни да отхвърляме каквото и да било на този етап, защото имахме отчаяна нужда от повече знания за планетата. Лично аз се зарекох да приема магиите им, чак когато ги видя.

Казах си и друго — щом тази сила се придобиваше чрез обучение, струваше си да се заема веднага с него.

— Как ще ни научат на това? — попитах невинно.

— Може да ви научат, а може и да ви се размине — отвърна Гарал. — Първото по важност условие е самоконтролът — той е психическа нагласа, която не се придобива. Повечето хора не могат да си наложат необходимата дисциплина. Разбира се, има и още нещо. Силните на деня изобщо не се стремят всички на планетата да развият тази дарба, дори ако тя им е по възможностите. Навсякъде е така. Вълците са малко, овцете — много, но хищниците са по-силни. Не знам може ли някой да изброи населението на Конфедерацията, но животът на всички тези хора, генетичните им заложи, дори мястото, където живеят, зависят от малцина. Няма да намерите никаква разлика и тук, на Харон.

Е, поне това разбяхме. Съществуваха властници — най-страшните параноични манияци и изпечени мошеници. Те трябваше да държат в покорство едно общество, в което поне пет процента от хората бяха досущ като тях, ако не и по-лоши. Такова правителство никога не би споделило властта доброволно, нито би направило общодостъпно опасното обучение.

Но пък моята нагласа, дългата подготовка и заложените далеч над средната норма способности ми вдъхваха увереност, че ще се приспособя към Харон не по-зле от Еолия Матузе и по-дребните местни светила. А и винаги се намираха хитреци, готови да избъзикат натрапената им система. Все някой трябваше да учи на дарбата

нелегално... стига да го намеря и цената за услугите му да не е непосилна.

Най-вероятно ни подлагаха на изпитание. Дойдохме тук без нищо, освен онова в главите ни. Който измисли как да се усъвършенства и опази, ще се издигне. Другите... другите ще се слоят с безличната маса на жертвите.

Когато двамата със Зала се прибрахме в стаята си, естествено веднага започнахме да обсъждаме чутото.

— Мислиш ли, че е истина? — жално попита тя. — Магии, заклинания, вуду — звучи нелепо!

— Може и да е смешно, но с нищо не противоречи на науката. Чуй ме добре — те всъщност ни подсказаха, че на Харон можеш да направиш не повече от онова, което е по силите на добър психотехник с подходяща апаратура подръка.

— Да, ама в Конфедерацията го правят специалисти и машини...

— Вярно, тук машините ги няма, но не се заблуждавай, че спецовете са станали по-некадърни, като са се лишили от тях. Сигурно мнозина са майстори на психоманипулациите не само защото са изобретателни, а и понеже са готови да прекрачат границите на позволеното. Единствената разлика е, че на Харон всеки носи машинката в главата си, нищо че е органична.

Тя като че трепереше.

— Какво има?

— Стреснах се от това, което току-що каза. Значи сме попаднали в свят, населен с психопати, и не можем да се освободим от тиранията им. У дома, ако някой превърти, има специалисти и предостатъчно монитори, за да го хванат почти веднага и да не му позволят да те тормози, нали?

Само кимнах.

— Но, Парк... тук никой не ги наблюдава, права ли съм? Кой ще им попречи?

Разбира се, това беше най-тежкият проблем. Стовариха ни наскред лудница, където надзирателите бяха несравнимо по-смахнати от пациентите... и нямаше кой да се намеси. Никой освен мен.

Денят не беше особено натоварен, но почти пълната неподвижност в продължение на седмици ни караше лесно да се уморяваме. Приспа ни се рано. Поизмъчих се, докато угася маслената лампа в стаята, без да си изгоря пръстите. Най-последно се сетих за какво е провесената на закачалката дълга пръчка с малка чашка накрая.

Въпреки изтощението сън не ме ловеше. Все си мислех за наложеното от Харон предизвикателство. Очевидно не можех да направя нищо, преди да разбера как се борави с тази псевдомагия. Предполагах, че ще трябва да си намеря някаква работа, да си създам връзки сред местните хора, за да науча каквото ми е нужно за тайните й адепти. Значи за нищо нямаше да ме бива, докато не овладеея тукашните оръжия. Струваше ми се доста вероятно управниците на върха — като Матузе — да не са най-могъщите заклинатели. Подозирах, че за тази работа се искат по-различни способности. Тя обаче сигурно бе обградена от най-вещите в занаята. Значи, за да стигна до нея, ще трябва да прегазя първо тях. Не си въобразявах, че ще се справя сам с пазителите на Владетелката. Имах нужда от помощници. Такава система непременно бе настроила срещу Матузе немалко хора — и престъпно безцеремонни, и луди за връзване, а и от двете категории едновременно. Трудното беше да ги открия и организирам...

— Парк? — прошепна момичето в мрака. Едва я чух от трополенето на дъжда по покрива.

— Да, Зала?

— Може ли... ще ти бъде ли неприятно, ако дойда в твоето легло? Само за малко?

Ухилих се в тъмнината.

— Значи не се боиш, че ще те удуша или нещо подобно?

Тя прекрачи неуверено и накрая напипа края на леглото ми.

— Не ми се вярва. Ако дори за миг се усъмня, че си способен на това, няма да остана в стаята нито секунда повече.

Мушна се под завивката и се притисна в мен. Беше странно приятно, но и малко смуцаващо. Не бях свикнал жените да са толкова по-едри... Е, налагаше се да се примиря.

— А защо изведнъж реши да ми се довериш? — подразних я кротко.

— Не знам. Винаги предчувствам разни неща за хората.

— Какви неща?

— Например за Гарал и Тилиар — те са двойка бандити, на които изобщо не им пука за нас. А онзи грамаден кучи син, дето е сам в стаята си, обича да троши кости ей тъй — за удоволствие.

— За мен какво ще кажеш?

— Още ми е трудно... Усецам колко си корав и жесток, но не си побъркан. Ако не беше невъзможно, щях да си помисля, че изобщо не си Парк Лакош, а някой друг, съвсем различен, в чуждо за теб тяло.

Позна толкова точно, че уважението ми към нейната интуиция изведнъж подскочи до небесата. Моментът изискваше бързичко и убедително да поработя с езика.

— Донякъде си права — признах предпазливо. — Не съм какъвто бях през целия си живот досега. Сега аз съм човекът, който трябваше да бъда през цялото време. Поне това дължа на психоманипулаторите. Предишният Парк Лакош е мъртъв и няма как да възкръсне. Екзекутираха го с моето пълно и охотно съгласие.

Истина беше, макар и съвсем не в смисъла, който влагах в приказките си.

— Не ти ли се случва да се усъмниш в себе си? — попита Зала.
— Не съжаляваш ли все пак, че не са те направили жена?

Разсмях се.

— Никога!

Доказах думите си веднага за моя и нейна радост.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ОТКРОВЕНИЯ И РЕШЕНИЯ

През следващите дни ни учеха на основни неща за планетата. Поредицата лекции беше непоносимо скучна, но и най-дебелоглавите сред нас бързо проумяха, че иначе няма да сме в състояние да заемем своето място в тукашното общество.

Както предполагах, на Харон преобладаваше селското стопанство — и за изхранване, и за размяна. Всичко друго си оставаше в зачатък. В Диаманта почти не можеше да се внесе нещо от Външния свят (така наричаха цялата вселена извън системата Уордън), но самите планети не бяха напълно лишени от ресурси и можеха да търгуват помежду си. На Харон ловяха морски животни с богато на белтъчини и минерали месо, отглеждаха и разни сухоземни твари. Кожите на доста от влечугоподобните също бяха ценни. Товареха ги за Цербер, където учудващо развитата промишленост ги превръщаше във всякакви изделия — от водоустойчиви дрехи до изолация за сгради.

Неволно се замислих за участието на двойника си, стоварен на Лилит. На мен не ми беше лесно дори в бедната на техника цивилизация на Харон. Чудех се дали той изобщо ще оцелее във враждебната за всеки механизъм среда на онази планета. Другите двама — на Цербер и Медуза — сигурно се чувстваха много по-добре. Там технологичното равнище беше сравнително поносимо за човек от цивилизованите светове.

Оттук изнасяха и подобния на дървесина материал, който се извличаше от местните тропически гори. С него се строяха и всички сгради на Харон. Твърдостта и устойчивостта на влага го правеха търсен даже на планети, които си имаха предостатъчно растителност.

Затова пращаха големи количества на Медуза срещу суровините, които тамошните хора добиваха. Жителите ѝ контролираха мините на астероидите и спътниците на газовия гигант Момрат. На Цербер пък преработваха всичко в предмети, подходящи за особените условия на Диаманта. Доста хитро измислена система...

А беседите за политическото устройство на Харон бяха истинско откровение за мен. Спомних си хапливата забележка на Крега, че в друга епоха Матузе можела да се превърне в жива богиня. Затова и не се учудвах колкото останалите на наученото.

Огромното мнозинство от единайсетте милиона жители на планетата бяха работяги и се смятаха за обикновени граждани. Вкарани в рамките на добре смазана феодална държава, те се трудеха за фирмите — по-звучна думичка от плантации с почти робски условия, нали? — които на свой ред им гарантираха сигурност и задоволяване на основните потребности.

Десетина фирми образуваха градче, чието население беше организирано в гилдии според занаятите, професията или някакви по-особени умения. Стори ми се интересно, но съвсем логично, че начело на всеки такъв град стоеше местният счетоводител, който следеше не само за произведеното и осигуреното от хората, но и за дълговете на фирмите. Макар че пирамидата се опираше почти до върха на натуралната размяна, все пак имаше преминаване на пари от ръце в ръце. Бяха монети от някаква сплав на желязото, съвсем дребни и много ценени от всички метални кръгчета, защото суровината за тях се доставяше от Медуза.

Във фирмите се плащаше само за извънредно добре свършена работа, така че там почти не се въртяха пари. В градовете обаче гилдиите имаха твърди надници и сложни таблици кой какво получава според множество фактори. С тази заплата се купуваха някои стоки за лични нужди, както и всички предмети на лукса (в не особено голямо разнообразие впрочем). Разбира се, транспортът се управляваше от Хонут. Този град, край който бе разположен космодрумът, беше и най-многолюдният на Харон, макар че имаше и друг товарен космодрум в южния континент, чиито земи тепърва се разработваха. Населението наброяваше цели пет хиляди души, докато в едно средно по големина градче живееха десетина пъти по-малко.

Начело и на фирмите, и на гилдиите стояха управители, устроени много добре, стига да дават онова, което се иска от тях. Градските счетоводители ги държаха под око и редовно пращаха отчети за работата им в Съвета на регентите. Той пък се грижеше практически за всичко и обобщаваше какво трябва да се изпрати и какво да се внесе от другите планети. Ръководителят на Съвета с титлата директор беше

най-високопоставеният правителствен служител на Харон. Просто и доста практично.

Съществувахе обаче и успоредна система, малко встрани от утъпканата пътека. Състоеше се от малцината мъже и жени, които владееха дарбата да заповядват на микробите. Точно с тях човек трябваше да внимава. Както и подозирах, политическата и „магическата“ власт невинаги съвпадаха.

В основата на тази втора пирамида бяха чираците, които все още учеха занаята под наставничеството на магове. А напредналите в овладяването на дарбата хора се срещаха навсякъде — във фирмите и в гилдиите, както и в канцеларията на всеки градски счетоводител. Те именно пазеха онези, които имаха нужда от закрила, налагаха съблюдаването на законите и правилата, даваха съвети, когато имаше нужда от компетентността им.

Общо взето, заедно с чираците играеха ролята на местни ченгета. Отговаряха пред съвет от епископи, властта на всеки от който обхващаше големи райони от планетата. Общото име на тази групичка надзиратели беше Синод.

За мен бе особено любопитно, че диктаторката назначаваше или уволняваше епископите по своя воля. Чудех се как, по дяволите, Матузе успява да наложи изхвърлянето на някого с подобно могъщество и защо епископите ѝ се подчиняват толкова покорно. Засега се потвърждаваше догадката ми, че властната дама, макар вероятно да е напреднала доста в магическото изкуство, не е на върха в този занаят. Рано или късно трябваше да науча на какво се крепи неоспоримото ѝ влияние.

Поне едно засега беше несъмнено — всички почитаха Матузе, дори се прекланяха пред нея. Почти винаги я споменавах като древен владетел, с титли от рода на „нейно величество“ или друга подобна глупотевина.

И на самата нея изглежда много ѝ харесваше образът ѝ да виси навсякъде. Само във фоайето се мъдреха четири различни портрета на Владетелката в естествена големина. Когато дъждът все пак спираше за малко и ни развеждаха из града, виждах лицето ѝ къде ли не, дори по повечето монети... но не на всички. По-старите бяха с ликове на мъже. Макар да бях сигурен, че това ѝ е особено неприятно, явно здравомислието не ѝ позволяваше да изхвърли скъпоценните разменни

средства, още повече че монетният двор се намираше на няколкостотин милиона километра.

На всички портрети тя си беше същата, каквато я помнех — младолика, привлекателна, малко аристократично надменна. Макар да произхождаше от цивилизованите светове и напълно да се вписваше във физическата норма, дори в тези изображения личеше някаква особеност на характера ѝ, с която изпъкваше сред останалите. Не можех да не се запитам дали все още изглежда толкова добре...

Животинският свят на Харон беше твърде разнообразен, за да го изучи човек от край до край. И на трите континента се срещаха всякакви странни твари. Колкото и да не ни се вярваше, застанали наред подгизналия Хонут, в пустините на централния континент имаше и създания, за които влагата беше смъртоносна.

От гледна точка на оцеляването най-важното свойство на различните животни беше елементарната им дарба за магия. Хищниците особено често успяваха да заблудят жертвата, че са дървета, храсти или дори красиви цветя, и илюзията траеше, докато ги доближиш прекалено близо, за да отървеш кожата. Някои лешояди пък внушаваха цели пейзажи, объркващи напълно представата на пътешественика, а по-жизнеспособните тревопасни подмамваха враговете си в блата, представяйки ги за твърда скала.

— Искам да ви набия в главите — каза сериозно Гарал, — че да ходите беззащитни посред бял ден е все едно да вървите опипом в най-непрогледния мрак, защото не знаете какво ви чака в следващия миг. Никога не сте сигурни кое е истинско и кое — не.

Естествено това положение само подпомагаше запазването на феодалните порядки. Никой не смееше дори да пътува от град до град без закрилата на посветен в магиите човек. Харон наистина беше смъртно опасно място, напълно подходящо за тоталитарен контрол над населението.

Но не това ме безпокоеше прекалено, защото тук явно действаха същите основни социално-икономически фактори, които бяха характерни за Конфедерацията и граничните светове. Ако можеш, осигуряваш си обучението и овладяваш силата — по-лесния начин да се издигнеш. Иначе трябва да си намериш някой от властимащите и да се присламчиш към него, за да се възползваш от възможностите му. Доста по-бавен и сложен метод, но също полезен.

Разбира се, досетих се защо ни държат толкова дълго в това хотелче. Домакините чакаха микробите да се „спогодят“ с телата ни, за да ни покажат нагледно въздействието им... и собствената си мощ. В тази групичка бяхме все корави кримки, значи трябваше да ни убедят веднъж завинаги кой дърпа конците тук.

Е, имаше едно изключение — Зала. Тя все повече ме озадачаваше. Почти веднага разбрах, че наговори куп лъжи за себе си. Не бе учила нито за счетоводител, нито за друга подобна професия. Небрежните разговори ми стигнаха да се убедя, че в смятането не я бива никак, дори си помага с пръстите на ръцете. И с четенето не се справяше особено добре. Значи беше изключено да са я готвили за ръководна работа в администрацията или бизнеса, за науката пък да не говорим.

Само че измамата беше привично оръжие на всички, които попадаха на Харон, и ме притесняваше не самият факт, а цялото кълбо от противоречия, скрито в това момиче. Самочувствието, задоволството от работата, за която си роден, е самата тъкан на живота в цивилизованите светове. Всеки вършеше добре онова, за което бе създаден, и не се съмняваше, че то е много важно за останалите. Разбира се, липсваха семейства в стария смисъл на думата и макар повечето хора да имаха кръг от приятели, никога не зависеха от тях, защото себичността отдавна беше се превърнала в ядро на масовата психика. „Съвместна работа, лична независимост“ беше девиз, който човек запомняше още от раждането си.

Но за Зала това изобщо не важеше. Тя имаше нужда от някого. Веднага се вкопчи в мен въпреки риска да не са заличили напълно от съзнанието ми серийния убиец на жени. Аз се развличах с нашите сексуални забавления, а за нея те се оказаха насъщна потребност. Момичето просто не можеше да оцелее само — извънредно необичайна чудатост в очите на човек като мен. Беше свита и плашлива, напълно ѝ липсваше егоцентризмът, който трябваше да се подразбира от само себе си. Не се зальгнах, че ме е избрала заради някакво тайнствено очарование, което излъчвах. Просто имаше нужда от опора, а аз ѝ бях подръка.

Но щом веднъж се обвърза, благополучието ми стана най-важното нещо за нея. Собствените ѝ желания изчезнаха, грижеше се единствено аз да съм винаги доволен. Намирах такава държане за

унизително и въпреки това не можех да не изпитам тръпката, подхранваща самодоволството ми.

Да, обаче... Да пукна, ако проумявах как беше възможно подобен човек да попадне тук. Защо, по дяволите, бяха я пратили в Диаманта на Уордън? Вечерта на четвъртия ден след стоварването ни на Харон реших да си поговоря откровено с нея. Тя се смути и разстрои, щом ѝ обясних колко са плитки лъжите ѝ, но последвалите обяснения почти с нищо не отговориха на моите въпроси.

— Ами... да, прав си. Не съм администраторка. Но останалото си е вярно. Аз, ъ-ъ... се грижех за забавленията. Нали се сещаш, управниците на планетите често имат важни гости. Естествено за тях се подготвят банкети и други развлечения. Е, аз съм част от тях. Работата ми беше... да внимавам големите клечки да получават всичко, което пожелаят, за да са доволни.

Познавах добре професията ѝ. Честичко се случваше да разследвам именно тузарите във властта и икономиката, затова бях срещал хора като Зала. Еднообразието на цивилизованите светове навяваше скука. Видял ли си един, смятай, че си минал през всичките. Дори забавленията, храната и каквото още се сетите бяха съвсем стандартни — пак в името на уравниловката, разбира се. Идеална система, само че най-високопоставените мъже и жени трябваше все с нещо да бъдат впечатлени, ако ти се изтърсят на главата в твоя малък град. С това именно се занимаваха професионалистите в сферата на развлеченията. Подготвяха и уреждаха пиршества с уникални екзотични лакомства. Измисляха всякакви фантастични изпълнения — невиждани танци на живо, а не холозаписи, невероятни акробатични номера. И ако дори сексът станеше досаден, там също вдъхваха малко диващина. Ето какво представляваше Зала — буквално бе програмирана и отгледана да върши всичко за другите. Бяха я откъснали от призванието ѝ, затова и се впи в мен, тоест в първия срещнат. Имаше нужда от такава връзка, за да запази своеобразното си достойнство.

Но нищо в тези факти не ми обясняваше защо са я натикали в Диаманта, нито пък защо бе ме излъгала.

— Ами... — отново се запъна тя, — мислех си, че тук е по-добре да се представя за администраторка. Иначе щяха да ме захвърлят в

някакъв местен бардак и край с мен. А аз не съм проститутка! У дома всички ценят и уважават професията ми...

Едри сълзи вече напиреха в нейните очи. Изведнъж се озовах в положение да я утешавам, вместо да я разпитвам. Трябва да призная, че в това много я биваше.

За останалото обаче продължаваше да упорства. Наистина била плод на незаконни генни манипулации. Не й обяснили нищо, просто я натоварили в кораб за Диаманта. Да, най-сериозната тайна около момичето си оставаше неразгадана. Поне засега.

В следобед на петия ден най-сетне ни накараха да вкусим онова, което ни предстоеше на Харон. Съобщиха, че са ни подложили на няколко теста, без ние да го знаем, и се уверили, че сме се приспособили напълно към микробите на Уордън. Готови бяхме за срещата с този жесток свят. Скоро открихме, че един от тестовете се състоял в поднесената ни превъзходна супа. На всички им хареса... само че нямало никаква супа!

Стъписахме се, когато Гарал стана изведнъж и обяви:

— Този път не е нужно да разчистваме масата.

Махна с ръка и всичко изчезна мигновено — чиниите, лъжиците, супникът. Нямаше ги дори петънцата от разлятото тук-там ястие.

Неведнъж ни предупреждаваха да очакваме подобни случки, но трябва да си призная, че и моето чене увисна. Та това беше просто невероятно! Храната бе ми се сторила не по-малко истинска от собствената ми дясна ръка. А се оказа, че сме нагъвали въздух като последни кретени.

— Най-сетне ще започнете да проумявате за какво ви говорихме — самодоволно изрече Гарал. — Имате нужда обаче от още няколко примера, за да разберете колко всеобхватна е тази основна особеност на Харон. — Посочи един риж младок, явно от граничен свят. — Ти! Издигни се над масата и остани там!

Слисаният мъж веднага изпърха, както беше седнал, и застина около метър над покривката. Уплаши се и започна да размахва ръце, а останалите го зяпахме тъпо.

Могар, грамадният садист, седеше на съседния стол. Показа, че съм подценявал ума му. Незабавно започна да опипва празната

седалка. Канех се да направя същото.

— Да му... не е тук! — изръмжа изумено грубиянът.

И за да докаже на всички, че не лъже, самият той се премести на опразнения стол.

— Стига си се мятал! — заповяда Гарал, но изпадналият в паника нещастник дори не го чу. Накрая харонитът се разсърди. — Добре де, спусни се!

Щракна с пръсти и младежът се стовари с трясък върху масата. Всички тънехме в недоумение. Левитация ли беше това, което току-що видяхме?

— Нали уж магията не е истинска? — попитах подозрително.

Гарал се ухили.

— Сега вече виждате какво е Харон. Кое е истинско тук? Този мъж издигна ли се във въздуха, падна ли след това? Или просто е бил стъпил върху масата, но всички са си представяли, че виси? *Вие* ще познаете ли?

— А вие? — изръмжа някой.

Нашият домакин се изкикоти.

— Поне този път няма защо да гадая. Но и аз невинаги знам какво точно става. Трябва да сте от истинските майстори на занаята, за да виждате постоянно истината. Само че обикновено в такива случаи наблизко винаги има някой равен на вас по сила или дори по-могъщ, затова заблудите са почти неизбежни. Ясно ви е какво се опитвам да ви внуша — не можете да се доверите на никого и на нищо, щом сте стъпили на Харон!

Пак щракна с пръсти и всички тупнахме по задник на пода. Столовете сякаш се изпариха изпод нас.

А Гарал вече се смееше с пълно гърло.

— Е, истина ли е или илюзия? Аз ви натрапвам представата, затова и за моите сетива се случва същото. Ако по време на обяда влезеше някой непознат, щеше да види как си сърбате супата и дори да помирише съответните аромати. Защо ли? Не защото съм ви внушил една илюзия, а защото вие повярвахте в нея... и излъчвахте възприятаята си към всички наоколо.

Зала малко се намръщи, когато ставаше, и ми помогна да се изправа. Бяхме потресени.

— Стига детски игри — отсече харонитът. — Вече знаете какво ви предстои. Не е нито толкова зле, колкото си мислите, нито толкова лесно. Правене и разваляне на заклинания, волеви контрол и дисциплина — това са ключовете, но няма да ги напипате бързо. Още по-трудно ще ви бъде да ги държите здраво през цялото време.

— Хубаво де, ама как ще познаваме кое е истинско? — измънка някой от нас.

Гарал се отнесе съвсем сериозно към тюккането му.

— Има само един начин да оцелеете и да благоденствате на Харон. Само един! Трябва да постъпвате така, сякаш всичко наоколо е истинско... включително илюзията. Забравяте всякакви предразсъдъци и живеете като в приказка. Тук вълшебството е действителност. На тази планета властва не точното знание, а магията, дори тя да използва открити от науката принципи. Закономерностите, даже логиката и здравият разум могат да бъдат отменени според каприза на някои хора. Няма абсолютно никакво значение дали си имате работа с факти или фантоми! Каквото ще да е, то е *вярно за вас*, значи и за всички останали. Я погледнете тази кана със сок на масата!

Обърнахме се натам в очакване каната да изчезне. Но Гарал само се съсредоточи и притвори очи, насочил пръст към нея.

Изведнъж жълтата течност забълбука и кипна, смени множество цветове, над съда се заиздига дим, чуваше се съскане. Грозната мътилка ни се стори още по-отвратителна, защото самите ние си бяхме сипвали от нея допреди малко.

Гарал ни изгледа навъсено.

— Сега да видим... Преди обяда наляхме вътре сок от плода *нуи* и нищо друго. Току-що го превърнах в смъртоносна отрова — или все пак не съм го сторил? Всички я виждате и надушвате, нали? — Закимахме. — Добре тогава. Отдръпнете се крачка-две от масата.

Той вдигна предпазливо каната, наклони я и позволи на една-единствена капка да падне до ръба. Течността веднага прогори покривката и прояде лака. Харонитът внимателно върна съда на мястото му.

— Хайде, кажете — това концентрирана киселина ли е или все още плодов сок?

— Сок е, разбира се — озъби се един мъж и посегна към каната.

— Не я пипай! — кресна Гарал свирепо. — Нищо ли не си разбрал? Забрави какво е имало преди в нея! Всички вече възприемате течността като киселина — значи за вас тя е такава! Една глътка ще стигне да ти пробие дупка в стомаха. Защо ли? Ами защото подсъзнателно повтаряш на своите микроби, че течността вече е киселина, и клетките ти ще реагират като на отрова. Ние вярваме, че е киселина, затуй нашите микроби предават тази информация на другите — в покривката и масата. А онези нямат свой сетивен апарат и се съобразяват само с новите данни! Не ви ли светна вече в главите? Илюзия или не, това не е обикновена хипноза. — Домакинът ни обхвана с жест цялата зала. — Нищо тук не е мъртво. Не само дърветата навън, но и камъните са живи. Масата, стените, дрехите ви... Претъпкано е с микробите на Уордън. Точно както е с мен и с вас. Дребосъците не мислят, но знаят какво си мислите вие и действат според тази информация. Предават я и на всички останали като тях. Хипноза е, когато вашите сетива убеждават мозъка, че в каната има киселина. После става съвсем истинско — микробите излъчват данните и за себеподобните им течността си е... киселина.

В този момент влязоха Тилиар и един мъж с много изискана външност. Наглед едва беше прехвърлил четирийсетте, но косата му вече сивееше. Носеше дълго, развяващо се черно расо с втъкани златисти и сребристорбели нишки. Загорялото му лице показваше, че е прекарал голяма част от живота си на открито.

Гарал се поклони почтително. И той, и Тилиар се държаха с непознатия като с по-високопоставен.

Новодошлият ни огледа набързо, видя киселината и петното на масата. Позасмя се. Без никакви видими признаци на напрежение промърмори някаква неясна дума и посочи каната. Течността вътре веднага кипна и постепенно си възвърна приятния жълт цвят. Мъжът извлече стъклена чаша от въздуха, сипа си сок, изпи го до половината и явно остана доволен.

— Казвам се Корман — представи се той с мек, звучен баритон, в който личеше извънредно високо самочувствие. — От маговете съм, както ни наричат местните хора. Освен това съм член на Синода, затова идвам тук като официален представител на правителството и на нейно величество кралица Еолия, една от Четиримата владетели на Диаманта. Добре дошли на Харон.

Виж ти, станала кралица! Дали обожествяването ѝ не се мержелее вече на хоризонта или Синодът няма да преглътне чак такава хапка?

— Докато моите помощници подредят всичко за разговорите ми с вас, можем да си побъбрим. Надявам се, че ще съм в състояние да отговоря на въпросите ви. О, колко съм небрежен!

Той щракна с пръсти и столовете се появиха отново. От нищото изникна и подобно на трон дървено чудовище в края на масата. Корман се настани на творението си.

Всички зяпахме столовете малко недоверчиво, а през това време магът се хилеше благо.

— Хайде де, не се чудете — подкани ни накрая. — Седнете... или не желаете да приемете онова, което Гарал ви е обяснил? Все едно е дали столовете винаги са си били тук и просто отново са станали видими, или изобщо не съществуват. Нима има някаква разлика? Те са удобни и ще издържат тежестта ви. Ако непрекъснато умувате кое е истинско, може бързо да се побъркате. Вярвайте на сетивата си. Моля ви, седнете!

Вдигнах рамене и се отпуснах на седалката. Останалите също се престрашиха. Признах правотата на Корман — на практика нямаше никаква разлика. Аз обаче не се съмнявах, че в залата има столове. Никой не би се напъвал да поддържа такава илюзия специално заради нас цели четири денонощия.

— Така е по-добре — подхвърли магът. — Да започваме. Нека първо ви кажа, че по наше мнение никой от вас не е обикновен човек. Знаем, знаем — мислите си, че ви хвърлям прах в очите, но аз говоря съвсем искрено. Имаме достатъчно хора за черната работа. Всички вие сте попаднали в Диаманта по особени причини и притежавате умения от Външния свят, които тук се усвояват с години. Ние не желаем да прахосваме такива ценни дарби само защото сте новаци на Харон. Глупаво е да берете плодове, ако можем да ви използваме за нещо по-важно.

Е, поне на мен ми олекна, вероятно и останалите се почувстваха по-спокойни. Не се стремяхме към прелестите на селяндурщината, пък и бяхме достатъчно самоуверени. В думите на Корман все пак имаше и уловка — трябваше да го убедим, че можем да бъдем полезни. Ами ако

всичките ни умения се окажеха излишни в първобитното състояние на Харон?

— Преди да стъпите на планетата — продължи той, — ви беше съобщено, че никой повече няма да споменава миналото ви. Всички изгнаници в Диаманта чуват същото и тези думи не са далеч от истината. Ако някой желае извършеното или постигнатото от него досега да се забрави завинаги, тоест да започне съвсем начисто, нека ми каже веднага! Ще се погрижим дори досието му да бъде заличено и той ще получи място като общ работник под ново име. Това е ваше право. Е, има ли желаещи?

Споглеждахме се мълчаливо. За миг си помислих, че Зала може да се възползва от предложението; тя обаче само стисна ръката ми. Както и очаквах, никой от нашата група не искаше да бере пъпеши напред някое блато.

Корман изчака достатъчно дълго и кимна.

— Така да бъде. Вашето мълчание е знак за съгласие да обсъдим миналото ви... но само отчасти! Искам да поговоря с всеки поотделно. Не се опитвайте да ме лъжете, защото — уверявам ви — ще позная на мига. И ще ви наложа заклинание за правдивост, та да не мамите никога повече. Сигурно не е трудно да си представите колко неудобно може да се окаже това.

Хм... Подобна перспектива никак не ми допадаше. И все пак, да не лъжеш не е същото като да казваш непременно истината. Щом бях способен да се надлъгвам с най-съвършените машини, едва ли щях да се затрудня срещу човек с всичките му недостатъци.

— Преди да започнем, имате ли някакви общи въпроси, на които държите да ви се отговори?

Пак взехме да се споглеждаме неловко. Реших аз да съм смелчагата.

— Как ще научим... такова де, магическото изкуство?

Стори ми се, че успях да го развеселя.

— Уместен въпрос. Може да го научите, а може и да нямате този късмет. Поне е сигурно, че няма да стане бързо — нуждаете се от определена нагласа, за да извлечете полза от обучението. Ако дори от време на време се питате кое е истинско и кое — илюзия, оставате си безнадежден случай. Само когато набиете в ума си правилата на този свят и неговата култура, можете да започнете. Целият ви живот досега

се е опирал на вярата в науката, в потвърждението на фактите чрез експерименти. Подобен емпиризъм вече не е нищо друго освен вреден предразсъдък. Тук с никакви експерименти не мога да потвърдя тезите си, защото резултатите ще бъдат каквито аз ги искам! Не се тревожете — и ние, и вие ще знаем кога сте готови, ако изобщо настъпи такъв момент.

Още някой се сети за друг уместен въпрос.

— Нещата, които правите... ясно е, че тук всеки ги вижда по един и същ начин. Ако обаче е от планета извън Диаманта? Или снима с камера?

— Въпросите са два — отбеляза Корман, — значи са необходими два отговора. Първо по-лесния — за камерите. Разбира се, те снимат и на Харон, но каквото и да е запечатано на носителя, ще виждате онова, което според вас е било снимано. Да речем, че ви превърна в ухар, а онзи приятел снима. После преглежда записа и какво вижда? Ухар. Занася касетата в друг град и я показва на още някого, който също вижда ухар, защото така се възприемате самият вие. Точка по въпроса. Между другото, роботизираните устройства не стават за нищо — по време на буря електрическите полета се справят веднага с всеки източник на енергия. Същите смущения пречат на наблюденията от космоса. Но дори роботът да работи безупречно, ще бъде само водач на слепци, при това няма да можете да му се доверите, защото едва ли ще знаете какви точно въпроси да му задавате във всеки момент.

— А хората от другите три планети? — напомни любознателният ни спътник.

— Е, това е по-сложно. Нашите микроби са мутирала разновидност и не се свързват с останалите, а само помежду си. Затова за гост, да речем, от Лилит нещата ще изглеждат каквито са. Само че на Харон желанията ни имат свойството да се сбъдват поне отчасти. Сградата трябва да съществува наистина, иначе ще загазите още при първия ураган. Може да не е толкова красива, колкото ви се привижда, но все пак трябва да я има. С органичните вещества е друго. Ако ви превърна в ухар, вие ще вярвате, че сте такъв. Същото важи и за микробите във вашето тяло. Изобщо не знаем откъде взимат информацията, да не говорим пък за енергията, но илюзията постепенно ще се превърне в действителност. Клетките ви ще се променят или ще бъдат заменени с други. Вашите микроби получават

мигновен достъп до цялата сложна биохимия на уха̀ра. Може би просто я извличат от себеподобните си, намиращи се в тази порода животни. След време вие *ще бъдете* уха̀р. Неоспоримо и наистина. И тогава дори гостът от Лилит ще вижда само уха̀р пред себе си...

Всички тези нови представи ме възбуждаха и окриляха; и същевременно ме плашеха. Изобщо не ми харесваше, че тук има хора, които могат да ме превърнат в каква ли не твар. Само че наученото беше много важно. Значи мъничетата бяха способни да се сдобиват с информация, и то невероятно сложна, непосилна за всички изобретени от човечеството компютри. Освен това — извличаха отнякъде необходимата енергия за преобразуванията. Напомних си, че трябва да поровя за повече подробности.

— Друго има ли? — попита Корман. — Не? Щом е тѝй, да започваме. Сигурно вече очаквате с нетърпение мига, в който ще поемете живота си в свои ръце. А и ние искаме по-скоро да освободим хотела за обичайните гости, които никак не са доволни от неудобствата.

Отиде при двамата си помощници, наредили голяма купчина дебели папки на масата. Седна на трона си, взе първото досие и прочете името:

— Моджет Кейг!

Един от мъжете в групата закрачи нервно към масата и се настани на сгъваем стол пред Корман. Бяха точно толкова далеч от нас, че да не ги чуваме, когато снишат глас. Иначе, общо взето, успяхме да следим беседата им.

Обичайните въпроси — възраст, опит, умения. И най-неочаквано наред разговора им усетих нещо твърде странно. Сякаш някой изтри секунда или две. Другите май не забелязаха загубата на време, затова и не си отворих устата. Но се разтревожих. Отново тайнствена случка; и ако тя се дължеше на някакви смущения в психиката ми, значи започвах да загазвам...

Същото стана и на разговора с втория и третия от групата. У мен се засилваше увереността, че следя напълно размяната на реплики и изведнѝж — цѝк! — появяваха се несъвпадения в сценката. Корман и другият срещу него седяха в малко по-различни пози. А останалите явно не подозираха за необяснимите промени.

Чудно, но точно в беседата на мага със Зала нямаше липсващи секунди. Слушах и гледах особено напрегнато, не само за да доловя стъписващото явление, но и да проверя доколко досието в ръцете на проверяващия съвпада с приказките на момичето. Установих, че накрая май бях я накарал да ми каже истината.

Постепенно започна да не ме свърта от досада, макар че научавах и любопитни подробности. Едрият грубиян се оказа някакъв саморасъл диктатор на граничен свят далеч от обичайните междузвездни маршрути. Имал склонност да осакатява зрелищно — тоест извънредно грозно и мъчително. Вече разбирах на какво се дължи смразяващото му излъчване, но и си напомних, че зверски силните зловари невинаги са тъпи като говеда. Успял да извърши общопланетен преврат и се задържал на власт почти шест години. Всъщност спокойно можеше да се класира сред гениите на интригата. Точно затова накрая попаднал на Харон. Еолия Матузе щеше веднага да разпознае сродната душа в него, само че дали той би се съгласил да ѝ играе по свирката?

Корман ме повика последен. Доближих масата, обзет от любопитство. И на мен ли щяха да ми се загубят няколко мига?

Мъжът се държеше любезно и делово, досущ както с другите.

— Вие ли сте Парк Лакош?

— Аз съм.

— Възразявате ли да обсъдим миналото ви?

Престорих се, че обмислям, после кимнах.

— Ами май няма защо да се дърпам.

— Разбирам колебанията ви — кимна магът. — Знаете ли, вие сте много колоритна личност.

— Не ми се вярва, че повечето хора биха избрали точно този епитет за мен.

Той се засмя суховато.

— Май имате право. И все пак мястото ви е сред най-изтъкнатите масови убийци, които придават разнообразие на човешката история и я правят поне малко по-интересна. Предполагам, че са ви отървали от основните психически проблеми?

— Несъмнено. И без да ви казвам, трябва да знаете, че ме подложиха на серия от задълбочени психоманипулации. Накрая станах

„здрав“ според техните норми, но не можеха да ме върнат сред хората заради твърде мрачната ми слава.

— Да... Не трябва да пренебрегнем и факта, че от почти седмица делите стаята си с жена, намирате се в град, пълен с жени, но се държите като всеки здравомислещ и добре възпитан мъж. Моля ви обаче да бъдете напълно откровен с мен — смятате ли, че при някакви извънредни условия има вероятност пак да се развихрите?

— Кой би могъл да предскаже? — свих рамене аз. — Не ми се вярва да е по-вероятно за мен, отколкото за вас или всеки друг. Вече дори не мога да си представя какво ме е накарало да извърша всички онези безумия... макар да си ги спомням.

— А към убийството изобщо как сте настроен? Способен ли сте да посегнете на човешки живот?

На това ми беше лесно да отговоря.

— Естествено! Особено ако някой се кани да ме очисти. От тази способност не ме лишиха. Не бях препрограмиран, а излекуван.

Той се усмихна насърчаващо, после изведнъж се вторачи в мен със зейнали, направо пламтящи очи — изумителен хипнотичен поглед, но това продължи не повече от секунда. Корман въздъхна и се отпусна по-удобно в троналото си кресло.

— Ето, вече сме сами.

Подскочих на стола си.

— Как така?

Заозъртах се, но виждах само... нищото. Навсякъде около нас като че имаше плътна черна стена. А за мага това явно беше дреболия, защото дори не се усмихна на уплахата ми.

— Лесно е. Когато отново се върнем в действителния свят, никой от останалите няма да е забелязал прекъсването.

— Значи така ставало! Все ми се струваше, че вие и събеседниците ви изведнъж се местите.

— Впечатляващо... Единици са способни да доловят илюзията. Мозъкът забравя за липсващото време, защото не може да си го обясни. Значи усещайте? Всеки път?

— Да, и отначало помислих, че съм превъртял, но после постепенно се уверих, че става нещо необичайно.

— И според вас го направих с всички?

Засмях се, защото се досетих, че въпросът е капан.

— С изключение на Зала. Не мисля, че скрихте някаква част от разговора си с нея.

— Съвсем точно — закима Корман. — Лакош, виждам, че може и да съм ви подценил. С подходящо обучение вероятно ще овладеете силата. Показвате изключително рано необходимите наклонности.

— Бих искал да опитам — уверих го съвсем искрено.

— Ще видим... Случайността ви поставя в изгодно положение, а и вече проявявате интересни заложби. Дава ви се златен шанс да се издигнете много нависоко.

— Тъй ли? Как, по-точно?

Любопитството ме гризеше отвътре, но се настроих недоверчиво. Не съм свикнал да насочват прожекторите към мен още в началото на играта.

Корман помълча, сякаш си отговаряше мислено на нелек въпрос. После въздъхна.

— Допреди малко повече от пет години Владетел на Харон беше Тулио Корил. Жилав, корав стар мошеник, с невероятно могъща дарба. Ужасно се отегчаваше от всекидневните грижи по управлението на планетата. Представете си — колко ли повече тежат на богоравния дреболиите в бюрокрацията в сравнение с нормалния човечец!

— Но защо е продължавал да се занимава с тях?

— Струва ми се, че единствено от чувство за дълг. Много се дразнеше от монотонното всекидневие, но виждаше колко страшно би било друг да злоупотреби с такава власт. Смяташе, че всеки от вероятните му наследници ще донесе само беди на Харон. Това си беше негово мнение, разбира се — който е успял да се добере до върха, трябва да е завършен егоманиак, нали?

— *Човек от системата Уордън* с чувство за дълг?!

— Да, такива хора не са малко и тук. Всъщност мисля, че то е присъщо и на мен. Вие сте още по-голям изгнаник от нас, защото ви е прогонила системата, която ви е създала. Вашето общество се стреми към общото благо, но за да го постигне, натрапва на всеки гражданин една-единствена гледна точка; а са възможни и безброй други. Мнозина на Харон са престъпници според каквито и да е правни норми, но още повече сме онези, които бяха обявени за злодеи само защото дръзнахме да си позволим представа за света, неприемлива за Конфедерацията. През цялата изпълнена с мръсотия история на

човечеството думата „различен“ е била синоним на „лош“. Но я ми кажете — ако тяхната система е толкова съвършена, за какво са им детективи и убийци? И защо, по дяволите, непрекъснато се пръкват хора като нас?

Прецених, че нито имам убедителен отговор на въпроса, нито ще спечеля много, ако изразя истинското си мнение. Замълчах.

— Лакош, смее да твърдя, че колкото и да ни убиват, както и да ни изтриват съзнанието и затягат контрола, нас винаги ще ни има. Онези, които си въобразяват, че творят историята, не извличат поуки от миналото. Иначе щяха да прогледнат за човешкото величие. Затова сме се разселили сред звездите, вместо да се погубим сами на някаква топка кал, където сме се появили. Няма значение колко свои врагове ще изстреби една тирания. Винаги ще има още. *Винаги*.

— Е, не бих нарекъл Конфедерацията тирания, особено ако я сравним с миналото...

— Вероятно не в класическия смисъл на това понятие, но и тя е само нова маска върху все същата муцуна. Когато едно общество нарежда на всеки какво да мисли, яде, пие, кого да обича — и да обича ли изобщо — това си е тирания, ако ще и пременена в злато и ухаеща на мед.

— Но ако хората са щастливи...

— Поданиците на най-неумолимите тирани в историята винаги са били доволни... или по-точно казано, не са били недоволни. Никой жесток властник не е задържал господството си без неохотното съгласие на потиснатите. Революциите се правят от малцинство, от елит, надарен с въображение и интелект, за да прозре същността на тиранията и да си представи кое и как може да се подреди по-добре. Поне този урок Конфедерацията е научила, затова хора като мен и Корил са тук, в Диаманта. Но както и да се напъват властниците, накрая ще ги сполети участта на всички империи — или ще бъдат съборени от външна сила, или ще се сгромоляшат сами от загиване. Те просто отлагат неизбежното. Някои от нас обаче предпочитат да ускорят края.

— Говорите като озлобен философ — подметнах аз.

Корман вдигна рамене.

— Историк съм. Не от официалните, които учат на прекроената и удобна версия, а от сериозните учени, имащи достъп до *всички* факти,

за да градят достоверни анализи. Вероятно дори не подозирате, че историята е наука. Техничарите се боят до смърт от нея и искат едва ли не да я приравнят с литературата. Е, аз обаче се отплеснах.

— Всичко това е безкрайно интересно. — Отново бях искрен, защото винаги се стремя да опозная противника. — Но сигурно имахте основателна причина да споменете одева за Корил...

— О, да! Той е интелектуалец от старата школа. Знае добре, че някой ден Конфедерацията ще рухне под собствената си тежест и оставя всичко на естествените процеси, дори ако краят се забави цели столетия. Само че има и други — те вярват, че бързият и, ако се налага, насилствен тласък не само ще подобри положението на повечето хора, но може и да спаси немалко животи... Предполагам, схващате смисъла на разногласията.

— Еволюция или революция — спорът е отдавнашен. Да разбирам ли, че това е причината Корил вече да не е Владетел на Харон?

— Познахте. Вкопчи се в идеите си за еволюцията тъкмо когато не им беше времето.

Още по-интересно!

— Когато не им беше времето ли? Значи според вас революция с такъв размах изведнъж е станала осъществима? Трудно ми е да го повярвам.

— Преди пет години Марек Крийгън, Владетелят на Лилит, свика специална среща на Четиримата. Както се оказа, някаква външна сила искала да установи контакт с нас, за да ѝ помогнем в разгрома на Конфедерацията.

— Външна сила ли?!

Не вярвах на ушите си. Няма и седмица, откакто бях на планетата, а вече научавах подробности, които очаквах да изтръгвам насила от нечия уста!

— Друга цивилизация. Много могъща. Е, не повече от самата Конфедерация, но за разлика от нея — необременена от забраните, насадени по идеологически причини. Затова умеят много неща, за които ние дори не сме помисляли. Пришълците са несравнимо помалобройни от хората. Отдавна са постигнали разбирателство с какви ли не форми на живот, обаче след като разнищили културата и ценностите на Конфедерацията, стигнали до твърдото убеждение, че

ако ѝ разкрият съществуването си, тя ще се опита да ги смаже. Затова имат намерение да унищожат системата, но не и да изтребят човечеството.

— Мислите ли, че това ще им е по силите? Нали са по-малко от нас?

Корман печално завъртя глава.

— Ето, видяхте ли? Почти всеки допуска тази грешка. Не е важен броят им. И Конфедерацията е в състояние да унищожи планета с десет милиарда жители, като употреби срещу нея сравнително просто устройство, при това задействано от един-единствен човек с помощта на няколко робота. Един срещу десет милиарда... но кой ще победи?

— Само че той и роботите му ще трябва първо да достигнат планетата и да пробият отбраната ѝ.

— Щом една раса е достатъчно лукава и находчива, за да си уреди среща с Четиримата владетели и да се опита да сключи съюз с тях, и то под носа на всички стражеви кораби и автоматични наблюдатели, няма да срещне сериозни затруднения с такава задача. Ами че те и досега си остават почти пълна загадка за Конфедерацията!

Уви, доводът му беше неоспорим. Реших да не се препирам излишно с него.

— Значи Владетелите са приели предложението?

— Трима от тях — кимна магът. — Крийгън измисли основния план — пришълците ни дават технологиите си, а нашите светове предоставят своето влияние, богатство и опит.

— Но Корил не се е съгласил...

— Така е. Беше яростен противник на сделката. Опасяваше се, че другата цивилизация просто ще ни използва като инструменти за безкръвно нашествие, за да пороби или унищожи човечеството. Никой не го подкрепи. Естествено! Да дочакаш събарянето на Конфедерацията сега, а не след незнайно колко поколения, е неустоима съблазън, но има и друга, съвсем практична причина да участваме. Планетите от Диаманта ще бъдат възнаградени, ще получат естествено дял от плячката. Съществуват сериозни основания да вярваме, че пришълците могат да премахват или поне да стабилизират микробите на Уордън в нашите организми. Сигурно вече се досещате какво означава това.

Кимнах енергично.

— Спасение от този затвор!

— Дори не е само пътят към свободата... Ще можем всячески да се възползваме от рухването на Конфедерацията! Но да се върнем към суровата действителност. Харон е най-безполезен сред четирите планети. Тук пращат или криминални типове, или несъгласните. Честно казано, планът можеше да се осъществи и без нашето участие. Щяхме да останем изолирани, но обърка ли се нещо, ще си го отнесем наред с другите. Нищо чудно Конфедерацията просто да пръсне на атоми системата Уордън. А при евентуален успех другите три свята са на страната на победителите с всички произтичащи от това облаги. Ние самите пък продължаваме да си живуркаме, вечно приковани към Харон, обречени на забрава... Накратко, няхахме избор — или се включваме в замисъла и печелим, или се отказваме и губим, независимо как ще се развият събитията. Това е причината за нечуваното доскоро прогонване на Владетел в Диаманта.

— Този Корил... сигурно не се е оставил безропотно да го изритате?

— Ами! За да го свалим от власт, едва-едва стигна обединената сила на целия Синод. Треперехме от ужас пред неговото могъщество. Накрая обаче избяга в Гамуш — екваториалния континент, където вече си бе подготвил убежище, толкова умело прикрито, че все още никой не е успял да го намери. Помислете какво означава този факт! И най-слаботелесният чирак може да ви убие с поглед. Всеки маг може да изтрие градчето си от лицето на планетата, както и да превърне жителите му в дървета. А Синодът с общи усилия е способен да потопи континент в океана. И все пак успя само да прогони Корил, не да го унищожи! Надявам се, че вече можете да оцените по-добре силата на стареца.

Казах си, че засега бях видял само елементарни трикове, но сравнението ми хареса.

— Ясно. И продължава да се бори срещу вас, нали?

— Да. Напоследък не постига почти нищо, но си остава опасен. Все още има приятели на важни постове, а неколцина от неговите агенти дори успяха да проникнат на срещите на Четиримата владетели. Справиха се с мерки за сигурност, каквито ви е трудно да си представите, и видяха с очите си представители на пришълците.

Вярно, шпионите на Корил се издадоха, преди да могат да навредят с нещо, догонихме ги и ги ликвидирахме, но ни се размина на косъм. Самият той за малко да убие Четиримата и двама от пришълците, а дори не се намираще на онова място! Не бе помръднал от сигурното си скривалище в Гамуш.

Време беше да се включа по-дейно в разговора.

— Но защо споделяте това с мен? Не ми се вярва то да е известно на всички тук.

— Прав сте. Свалянето на Корил от власт бе представено като грижа за опазването на планетата от зловеците му мании. Внушихме на хората представата, че той е демон, възплъщение на абсолютното и могъщо зло. Извлякохме немалка полза, защото това ни помогна да държим населението в покорство, а и можехме да обвиняваме него за всичко, което евентуално се обърка.

— Значи сега той е плашилото.

„Вече виждам колко търпимо се отнасяте към мнения, различни от вашето...“ — добавих мислено.

— Точно така. Но заплахата е съвсем истинска. Той някак си успя да обърне пропагандата ни срещу самите нас. Привлича недоволните, като се прикрива чрез култ към дявола с всичките му ритуали. Няма да сме в безопасност, докато старецът не бъде унищожен.

— Нали току-що обяснихте, че това не ви е по силите?

— Не ме разбрахте. Ние не се опитахме да го изненадаме, беше подготвен. В края на краищата нито го мразехме, нито смятахме, че е лош управник. Просто искахме да го отстраним, защото не успяхме да го разубедим относно заблудите му. Ако бяхме предвидили в какъв враг ще се превърне... Все едно, с вайкане няма да променим миналото. Можем да го убием в пряк сблъсък, но преди това трябва да открием убежището му.

Още не разбирах накъде ме води Корман с всички тези приказки.

— И какво общо има историята с мен?

— Ще стигнем и до това. Първо, той успя да привлече доста последователи към своя сатанински култ, но те са му почти безполезни освен като осведомители, защото искрено вярват в подобни щуротии. А при неуспешния опит да ни попречат на практика изтребихме способните му агенти. Сега отново има нужда от хора — разсъдливи,

неподдаващи се на суеверия, но с някакви остатъци от привързаност към Конфедерацията, за да са на негова страна срещу пришълците.

Да, вече схващам какво ме чака...

— С други думи, наскоро стоварени новаци като мен.

— Вие сте най-подходящи. Напоследък рядко ни пращат нови попълнения. Групата ви е първата, откакто свалихме Корил от власт. Почти сигурно е, че ще се опита да се свърже с вас. Разбира се, има и друга причина, заради която всъщност изобщо стовариха някого на Харон този път. Сам разбирате, че рано или късно провалът беше неизбежен и Конфедерацията най-сетне научи, че пришълците заговорничат с нас срещу нея. Засега не знаят нищо повече, но не са тъпанари. Имаме информация, че вече са изпратили поне един от най-способните си убийци тук, в Диаманта.

— Как?! — възкликнах удивено, а в корема ми натеза ледена буца.

Нима той просто се забавляваше, водейки ме полека по пътя към гибелта? Толкова лесно ли се бе провалило прикритието ми?

— Сигурни сме само за един, но е разумно да допуснем, че са повече.

— Не ми е ясно какво се надяват да постигнат — казах колкото мога по-спокойно. — Всеки пратен в Диаманта ще се окаже в същото положение като нас.

— Ние на Харон предполагахме, че ще насъскат най-добрите си агенти и ще се опитат да убият Четиримата владетели. Явно смятат, че така ще ни объркат, а наследниците на Владетелите няма да са толкова самоуверени и ще размислят добре, преди да продължат играта. Вярно, слабичка надежда, но друго не могат да измъдрят, докато се мъчат да открият пришълците.

Корман беше неприятно близо до истината; съмненията ми, че просто се гаври с мен, се засилваха. Някакъв безплътен глас в главата ми крещеше неспирно: „Той знае, той знае!“ Засега обаче нямах друг избор, освен да се преструвам на невинно агънце.

— И предполагате, че някой от нас е фанатикът, пратен от Конфедерацията?

— *Знам* — натърти магът. — Уверих се в мига, когато застанах лице в лице с този човек.

Помълча, а аз се напрегнах в очакване на края. След кратката пауза Корман изрече:

— Зала Ембуей е агентка на Конфедерацията.

ПЕТА ГЛАВА

ЗАГОВОР, СДЕЛКА И ОМАЙНО БИЛЕ

— Зала ли?! Сигурно се шегувате! — В този миг трудно сдържах прилива на всевъзможни чувства — изумление, стъписване, както и подозрението, че продължава да ме разиграва. — Ами че ако никой не я защитава, тя няма да оцелее и четвърт час навън!

— Отчасти и в това е скрита уловката — мрачно отвърна Корман. — Виждал ли сте друг път толкова невинно, объркано, *зависимо* създание? Никак не прилича на типовете, които обикновено попадат в Диаманта. Не е и обичайно явление за Конфедерацията.

— Значи според вас тя се преструва?

— Не, колкото и да е странно! Убеден съм, че Зала е точно такава, каквато се представя пред околните. Тя е слаба и простовата, напомня ми недовършена скица на личност. Не се съмнявам, че е напълно искрена, дори не подозира истинската си същност и предназначение.

Засмях се неволно.

— Невъзможно...

— Още щом я зърнах, веднага долових някаква аномалия. Вече разбрахте, че микробите се струпват във всяка наша клетка, във всяка молекула. Те направо се просмукват в нас. Може би ще се научите да ги виждате, да ги чувствате. *Да ги чувате*. Някой ден ще изпитате сам това, което се опитвам да ви обясня с твърде неподходящите за целта думи. Има обаче една подробност — микробите стават специализират като молекулите, с които се свързват. Това се проявява най-ярко в мозъка. Там те се организират по особен начин и по тях можете дори да си представите нещо като функционална диаграма. Най-лесно е с кората на главния и с малкия мозък. Изпъкват веднага — у вас, у всекиго... но не и у Зала.

— Как така?

— Трудно ми е да го обясня. Нямам опит с подобни изумителни явления; съмнявам се, че и друг на планетата би разбрал веднага с

какво се е сблъскал. Но се вижда, че мозъчните функции на момичето са организирани по коренно различен начин. Сякаш има два главни мозъка, два абсолютно отделни центъра на нервна дейност, макар и свързани с един и същ малък и гръбначен мозък... но не и помежду си. Невъзможно е да сбъркам. Някой го е направил напълно съзнателно.

— Тоест в тялото ѝ има две съзнания? Не е лесно да повярвам, макар да съм чувал за раздвояване на личността.

— Не, не в традиционния смисъл. Раздвояването на личността е психическо заболяване, при това лечимо. Лакош, говоря ви за две истински, пълноценни съзнания!

Стори ми се, че и аз губя връзка с действителността — или този смахнат разговор ми се присънваше, или изведнъж се бях побъркал. Хрумна ми, че в момента ми натрапват поредната илюзия и ме обработват по сложен и неразбираем начин. Все пак бе ми останал достатъчно разсъдък, за да проумея, че нямам друг изход, освен да продължа по сценария.

— Сигурно се досещате — подхванах внимателно, — че и самата идея, и способът, по който сте стигнал до нея, ми изглеждат незаслужаващи доверие...

— Разбира се — кимна магът. — Но фактът е неоспорим и трябва да се съобразяваме с него. Не можем да пренебрегнем незнайните свойства или опасностите, скрити в нечие двойствено съзнание. Трябва да научим повече. За броени часове мога да си осигуря основните кодове в отбранителните системи на Конфедерацията, дори списъка на петдесетте най-добри убийци, действащи в момента. Ще науча и какви задачи са възложени на поне половината от тях. Въпреки това не сме чували и думичка за такъв проект, който продължава вече... на колко ли е Зала? — повече от двадесет години. Представете си — идеалният агент! Можете да я хипнотизирате, да я натъпчете с химикали и да задълбаете в главата ѝ с психосонди, да я късате на мръвки... и пак нищо няма да издаде, просто защото не го знае. Ако владеехме телепатията, щеше да се справи и с такова изпитание. И през цялото време другото съзнание — убиецът, ще си е на мястото, ще събира информация и ще чака сгодния случай, за да си присвои контрола над тялото. Сигурно е нещо изключително — студен, аналитичен гений, устремен фанатично към една-единствена цел.

За миг допуснах, че всичко това може да не е измишльотина. Крега не твърдеше, че в Диаманта ще действам само аз. Зала може би бе част от отделен план... Мислех си, че сигурно съм малко луд, щом изобщо слушам тези врели-некипели, но бях принуден да участвам в разговора.

— Ами убийте я и се отървавайте от всички главоболия — предложих равнодушно.

— А, не! Това може би ще означава да не зърнем никога другото съзнание и да не научим нищо за способностите му... Да изтървем следващия агент или дори стотина като Зала! Не можем да си позволим изненадващи срещи с подобни бомби със закъснител, когато системата отиде по дяволите и ние се върнем в Конфедерацията. Трябва да разберем всичко важно за този нов тип хора. Е, не на последно място, разбира се, е и желанието ни да научим какво знае за нас Сигурността.

— Нали току-що ми казахте, че техните тайни са като отворена книга?...

Той ме изгледа малко неприязнено.

— Е, да, някои... Но ние — особено пък Четиримата владетели — явно сме мишена, взета на прицел от твърде особена група хора. Плановете им са толкова секретни, че дори самите техни автори сигурно отдавна са с изтрити спомени. — Корман въздъхна. — Ето, пак стигнахме до операция „Дирене в мрака“, както я нарекохме, и до вашата роля в нея.

Вече започвах да съзирам как се навързва всичко. Не удържах на изкушението да го подразня.

— Учудващо е да срещна човешки колебания и съмнения у някого с божествено могъщество.

Той пак се вторачи в мен, но след миг и в неговите очи светна шеговата искрица.

— Прав сте, разбира се. Такива произшествия учат на смирение. А съзнанието си остава най-доброто оръжие, колкото и могъщ да е противникът.

— Сега имате ли нещо против да обсъдим подробностите?

— Добре. Ще направим Зала ваша придружителка и ще ви изпратим в едно малко, но важно градче на юг, където култът към Корил е особено силен. Той непременно ще потърси непряк контакт с вас, за да провери настроенята ви. Вече знаете, че искаме да се

спогодите с него. Двамата със Зала ще приемете без уговорки да се присъедините към хората му...

— Толкова ли сте уверен, че ще ни потърси? Щом сме новаци, твърде много ще се набиваме на очи.

— Изключено е да пропусне. Може би не веднага, но ще се опита да ви привлече. Разбира се, лека-полека ще изпробва почвата при всички новопристигнали. Само че повечето няма да се поддадат на увещанията му.

— Значи искате някак да изкопча за вас къде е тази негова крепост...

— Не само това. Интересуват ни намеренията му.

— Предполагам, че ще ми дадете някои дребни джунджурийки, за да ми улесните работата?

Корман врътна глава непреклонно.

— Немислимо е, за съжаление. Повечето от обичайните устройства и без това не работят на тази планета, а пък ако аз добавя нещо, Корил веднага ще го надуши. Да не го подценяваме... Май ще се наложи да изчакаме, докато ви прати с първата ви задача или нещо подобно. Да речем, че така ще подложим на проверка и вашата находчивост.

Позамислих се.

— Как да предам съобщението, без да ми пръснат главата — или хората на Корил, или вашите?

— За него вие ще имате грижата. А на нашите хора ще трябва само да кажете паролата — „Дирене в мрака“. Всички магове по градчетата, както и по-високопоставените ще я знаят, макар че няма да са информирани за значението ѝ. Така никой няма да ви очисти случайно, а вестта бързо ще стигне до Синода.

— Ако Корил толкова го бива, непременно ще научи поне думите на паролата...

— Разбира се, но каква полза ще има от това? Ако някой от привържениците му реши да я използва, сам ще се напъха в клопката.

Тази част от плана започваше да ми харесва.

— Какви са способностите му да бърка в главите на другите? Няма ли да ме провери тихомълком, когато попадна на негова територия?

— И сам е достатъчно силен, за да ви стори каквото си поиска. Това е причината разговорът ни да продължи толкова. В момента създавам защитни механизми във вашето съзнание, които ще му попречат да види каквото и да било.

— Но нали ще ги забележи?

— Е, да, при повечето хора би се настроил много подозрително. Но с вас, три години сте бил подложен на непрекъсната психообработка. Виждам колко хипноблокади са ви натрапили. Затова няма да се впечатли особено от още няколко. Ето причината вие единствен да сте подходящ за задачата.

Най-сетне чух приемливо обяснение. Естествено психозащитата, на която се натъкна Корман, бе плод на моето обучение и манипулациите в клиниката на Сигурността, само че магът нямаше как да се досети за това. Щом не успяваше да проникне през блокадите, явно не можеше и да ми насади още някое внушение.

— Добре, дотук разбрах всичко. А какво ще правим със Зала?

— О, вземете я! И се постарайте да научите колкото можете повече за нея, особено за другото й „аз“, което сигурно ще се прояви все някак.

Засмях се.

— Ама че занимавки сте ми приготвили! За Бога, та аз бях обикновен администратор! Изведнъж искате от мен да се превърна в опитен шпионин, за да се справя с най-могъщия човек на планетата, че и с агентка на Конфедерацията в добавка!

— Не сте длъжен да се съгласите — невъзмутимо напомни Корман. — Признавам, че не сте особено добре подготвен за подобни занимания. Вярно, имате свършено прикритие и остър, твърде интересен ум. Всъщност помните ли добре предишната си личност?

Постарах се да потреперя убедително.

— О, да, помня го добре...

— Бил сте майстор на заблудата, водил сте за носа най-печените ченгета години наред. Не сте чак толкова невинен профан, за каквото се представяте.

Престорих се, че се колебая.

— И все пак ще трябва да избирам вярното решение на всяка крачка. Само един гаф и най-вероятно ще се простя с живота си...

— Така е — потвърди нехайно магът. — Но помислете какво друго ви остава. Първо, можете да откажете веднага. Ще подбера друг кандидат и ще пратя Зала с него или с нея. Ще изтрия от паметта ви целия разговор. После ще ви натикаме в някоя дупка на север и ще си прекарвате чудесно, докато събирате реколтата по полето. Ще бъдете в пълна безопасност. Можете и да приемете. Тогава или ще ви убият, или изведнъж ще се превърнете в човек с невероятно високо положение — дясна ръка на Еолия Матузе и Синода — за да се възползвате от всички облаги на предстоящите промени.

— Или пък наистина ще се присъединя към Корил — напомних намусено.

— Не пропускам тази възможност, само че защо ви е? Ако победите, ще бъдете сред най-влиятелните, но на първобитен свят. Най-вероятно ще остарееете, изтерзан от безсилието си, или пък ще загинете в някоя глупашка акция срещу Синода. Ако не виждате, че Корил няма с какво да ви съблазни, значи и без друго сте безполезен за мен.

Кимнах енергично.

— Добре, ваш съм. Нямам голям избор, пък и така ще се отърва от скуката.

Корман се усмихна благо.

— Знаех си, че ще вземете правилно решение. Но запомнете — никога и в нищо не подценявайте Корил и в никакъв случай не опитвайте сам да се разправите със стареца. Дори не си помисляйте да притичате при нас с някакви сведения, ако той е наблизо. Самотен човек е безпомощен срещу него. Ще бъдат необходими усилията на целия Синод, за да приключим с дядката веднъж завинаги.

— О, имам намерение да оцелея — уверих го искрено.

Усмивката на мага стана зловеща.

— Лакош, ако ни издъните, смъртта ще е *най-доброто*, на което можете да се надявате. Сега ще махна бариерата и ще продължа да задавам баналните въпроси. Никой, дори моите помощници, няма да подозира за съществената част от разговора. По-късно всички ще бъдете разпределени и ще тръгнете още утре, рано сутринта. Пътуването е дълго, но се надявам да ви се стори занимателно. Щом пристигнете в Бурже — градчето, което ви определихме — ще попаднете под крилото на Тали Кокул, местния маг. Той е свестен

човек и ще ви ориентира в обстановката, но изобщо няма да го посвещаваме в замисъла. Така е по-добре, защото искаме вие да наблюдавате отблизо и него, и чираците му. На тях не вярваме, а всеки е надарен с такава сила, че въображението ви едва ли ще я побере.

— Няма да забравя.

Внезапно загубих представа къде съм, макар и само за частица от секундата. Дори не трепнах... ала вече чувах разговорите на другите в залата.

— Мисля, че имаме предостатъчно работа за опитни администратори като вас — делово изрече Корман. — Можете да се върнете при групата.

Не забелязах никакви признаци някой да е прозрял през наложената от мага илюзия. Е, неколцина се подсмихваха многозначително и си припомних, че във всички разговори имаше скрити за останалите минути. Питях се дали и на тях е предложил същата задача. Не ми се вярваше... освен ако сред нас имаше още хора, особено подходящи да се вмъкнат под кожата на Корил. Едва ли магът би заложил само на един шпионин.

Оглеждах скришом Зала и отново си казах, че наученото за нея звучи невероятно. И все пак... Конфедерацията също нямаше навика да слага всички яйца в една кошница. Ако изобщо съществуваше нещо вярно в подозренията на мага, щях да попадна в твърде любопитно положение. И аз жадувах да зърна... другата Зала.

Нахраниха ни, после се отдадохме на безделие — убивахме времето с простишки игри, дремехме или седяхме, зяпайки безцелно фойето. Подхванах приказка на няколко пъти, но или подпитвах прекалено изтънко, или другите не искаха да споделят какво са обсъждали с Корман. Накрая се озовах до Зала в един ъгъл.

— Как мислиш, сега какво ще ни правят? — попита тя. Вдигнах рамене.

— Ами сигурно ще ни намерят някаква работа.

— Знаеха, че не съм се занимавала с администрация — неспокойно промълви тя. — Каквото щат да разправят, ама получават досиетата ни. Онзи — важният, ми каза, че тук нямало начин да върша същото като преди.

— Не се тревожи. Всичко ще си дойде на мястото.

— Дали ще ни разделят? — не мирясваше Зала, погълната от дребните си страхове. — Не искам да ме откъснат от теб.

— Ще видим — отвърнах кротко, макар да знаех предварително какво ни очаква.

След два-три часа Корман се върна, развял някакъв бележник. Пак се настани на креслото си, прехвърли няколко листа и ни огледа. Ние чакахме смълчани. Зала изглеждаше много уплашена и така ми стискаше ръката, че пръстите ми едва не изтръпнаха. Забелязах, че и други са неспокойни, докато на някои явно не им пукаше. Твърде интересен за отбелязване факт...

Магът ни извикваше по имена, макар и не в предишния ред. Съобщаваше определените ни градове и какво занятие са ни избрали. Най-сетне стигна до мен и Зала, махна ни да отидем при него и двамата. Горката ми ръка сякаш попадна в клещи.

— Парк Лакош, вие сте бил планетарен администратор, значи имате богат и полезен опит, само че тук няма да разполагате със свръхкомпютри и многобройни служители. Ще мине време, докато свикнете с местните условия, затова ще започнете от по-ниско стъпало. Градчето Бурже на югоизточния бряг наскоро загуби счетоводителя си. Ще се занимавате с четири гилдии и двадесет и една фирми. Ще имате неколцина подчинени, които ще ви запознаят с подробностите. Вслушвайте се в съветите им, докато се обиграете.

— Няма ли да се сърдят, че аз им се изтърсвам на главите, вместо някой от тях да получи работата?

— Е, може и да се помръщят, но едва ли ще е задълго. Те са местни хора и се задоволяват с малко. Свикнали са да правят каквото им се казва. Ако се държите добре с тях и уважавате способностите им, ще ви приемат с отворени обятия.

— Звучи оптимистично — уверих го искрено.

— А вие, Зала Ембуей, сте голям проблем за нас. Нито четете лесно, нито се оправяте със смятането. Най-доброто, което бихме могли да ви предложим, е сервитюрка или камериерка. Вероятно сте много способна в организирането на забавления, но не можете да направите нищо без роботизирани помощници. Значи тук уменията ви на практика са безполезни. Колкото повече умувахме, толкова по-ясно ни ставаше, че няма да ви е лесно дори в някой бар или хотел. Ще трябва тепърва да учите елементарни неща.

Усещах как момичето се разтрепери. Беше ѝ неприятно да чува такива думи за себе си, но нямаше как да възрази.

— Значи най-логично би било — продължи Корман — да ви пратим на полето. Рязката промяна обаче също няма да ви се отрази добре без определен междинен период, а и идвате от Външния свят, тъй че нищо чудно да всеете смут в умовете на другите работници.

Тя го зяпна недоумяващо, но аз се сецах за какво намекуваше. Работягите са си най-добре, ако не подозират колко е скапан животоцът им. Започне ли Зала да им пълни ушите с приказки за чудесата на Конфедерацията, ще настръхнат, защото вече им е ясно, че няма как да се измъкнат от своето примитивно и еднообразно всекидневие. Току-виж, осигурила още бунтовници под знамето на Корил...

— Е, Зала Ембуей, какво да ви правим? — въздъхна магът.

— Аз... не знам — отвърна момичето толкова жално и потиснато, че всички я изгледаха със съчувствие.

— Боя се, че най-подходящият вариант е отдавна забравен в света, откъдето и двамата произхождате — продължи той равнодушно. — Ако Лакош няма нищо против, предлагам ви да станете негова съжителка.

Тя ахна; дори и аз самият трепнах.

— Съжителка ли?... — промърморих объркан.

— Да. И на мен ми е неудобно да го обсъждам, защото всъщност става дума за истинско робство. Ще бъдете абсолютно зависима от Лакош. Ще живеете с него, а той ще ви осигурява подслон и храна. В замяна ще се научите да се грижите за домакинството му — готвене, пране, шиене. Мнозина от жените в градчето охотно ще се позанимават с вас. Освен това ще чистите кабинета му и ще вършите всичко друго, което той пожелае. Ако се наложи, може да се включите в прибирането на реколтата по искане на някоя от фирмите.

Тя го гледаше смаяна.

— И по какво ще се различавам от обслужващ робот?

— Аз също не виждам особена разлика — въздъхна магът. — Само че тук просто нямаме работи. Иначе май ще трябва да бъдете експериментален обект.

Сега Зала ми се стори съвсем смачкана.

— Експер... ще си правите опити като с животно?!

Корман кимна сериозно и се обърна към мен.

— Приемате ли?

Май добре се насадих. За всеки друг такава присъда би изглеждала невероятно унижителна и безчовечна... но, наистина, какво можеха да измислят за нея?

— Ъ-ъ... ако тя е съгласна, аз не съм против.

Магът се втренчи в момичето.

— Трябва да решите.

— Искам да тръгна с Парк, но не знам ще мога ли...

Корман се ухили до уши, направи фокуснически жест и показа шишенце с червеникава течност. Подаде ѝ го.

— Най-старият вълшебен дар в историята на магията. Ако решите да тръгнете заедно, качете се в стаята си и щом останете насаме, вие, Ембуей, изпийте това. Вкусът е приятен, питието няма с нищо да ви навреди, но много ще ви облекчи живота.

Тя изгледа недоверчиво шишенцето.

— К... какво има вътре?

— Отвара. Омайно биле. Просто се погрижете да сте сами в стаята, когато го изпиете, най-добре точно преди лягане.

Неочаквано около мен и мага отново се спусна непроницаема завеса от мрак.

— Наистина ли е любовно биле? — подсмихнах се.

Той също се изкикоти.

— Ако аз или вие го изпием — не. Разрежено сиропче. Но на нея ще ѝ подейства безпогрешно, защото тя вярва. Щом го погълне, ще се активизират схемите на микробите, които съм подготвил в мозъка ѝ.

— В кой от двата? — не се сдържах да попитам.

— Да, може да стане много интересно — промърмори мъжът, преструвайки се, че не долавя моя сарказъм. — Емоционалните центрове и хормоналните механизми са в старата, нека я наречем животинска част на мозъка. На теория би трябвало да ѝ подейства независимо от всичко... надявам се. Но не разчитайте на това. Ако другото съзнание е надарено колкото подозирам, ще потисне всякаква емоционална реакция. — Той помълча. — Погрижете се все пак да го изпие. И... късмет!

— Ще ми потрябва — изсумтях.

Но не се тревожех излишно. Досега ми вървеше както не смеех и да си мечтая. Ако можех да им вярвам, подозирах, че друг изпълнява

моята роля. И точно мен натовариха със задачата да следя предполагаемия агент. Освен това направо ме натикваха в ръцете на потенциален съюзник — Корил. Вече се виждах част от местната съпротива, опираща се на огромна мощ. Имах и шанс да се добера до набелязаната жертва — Еолия Матузе, като неин довереник. По дяволите, как мога да се проваля в такива приказни условия!

Зала обаче си оставаше неизвестната величина в уравнението. Колкото повече си блъсках главата, толкова по-правдоподобно изглеждаше да не е такава, каквато изглежда. Подобна слаба психика беше нечувана чудатост в цивилизованите светове.

Щом се прибрахме в стаята, поговорихме си сериозно.

— Искам да дойда с теб — каза тя разпалено, — но... излиза, че тук някои хора са собственост! Що за варварски свят!

Пак вдигна шишенцето пред очите си и го загледа много особено.

— Не е нужно да го пиеш — успокоих я. — Просто ела с мен.

Тя бавно поклати глава, без да откъсва поглед от стъкленицата.

— Знам какво ще стане не след дълго. Ще побеснея или ще се побъркам. Само ще загазя още повече. Може би така е най-добре.

— А може и да е съвсем безобидно — напомних упорито. — Омайно биле! Не само звучи смахнато, но е като всичко друго на тази идиотска планета — истина, стига да позволиш да ти я внушат.

Тя махна запушалката и помириса.

— Като някакъв сироп е...

Въздъгнах и се проснах по гръб на леглото.

— Добре де, стига засега. Хайде да поспим. Ако искаш, вземи го. Трябва да си починем, защото утре ни чака дълъг път.

— Е... прав си. Но, Парк, проклета да съм, страх ме е! Боя се от себе си, боя се от онова градче, боя се от... живота.

Последните думи изрече много странно — бавно, сякаш едва сега осъзнаваше истината за себе си. Наблюдавах с любопитство как отново махна запушалката, вдигна шишенцето към устните си... и се смръзна в скованата поза на статуя. Ама че щуротия — все едно бе решила да изпие течността и се вкамени наред движението. Но не остана напълно неподвижна. Ръката ѝ потрепваше, шишенцето ту доближаваше устните ѝ, ту се смъкваше полека, сякаш мускулите

получаваха абсолютно несъвместими команди от двете воюващи съзнания.

Аз се надигнах и зяпнах като хипнотизиран. Две съзнания, бе казал Корил... в една и съща нервна система.

Изведнъж борбата свърши и тялото се отпусна, лицето обаче остана безизразно. Зала безмълвно се изправи, доближи умивалника и изсипа шишенцето, а после го остави на шкафчето. И отиде да си легне.

— Добре ли си? — попитах я тихо.

Не дочаках отговор, затова пристъпих на пръсти и се надвесих. Тя спеше, дишайки равномерно и спокойно.

Постоях така още малко, преди да промърморя нещо не особено ласкаво по адрес на самия себе си.

Угасих маслената лампа и се пъгнах в своето легло. Сън не ме ловеше, макар да не обръцах внимание на трополяция по покрива дъжд.

Що за адско чудо бях видял току-що?

ШЕСТА ГЛАВА

ПРЕКИЯТ ПЪТ ДО БУРЖЕ

Сутринта Зала нямаше никакви спомени за случилото се и погледна учудено засъхналите остатъци от питието в умивалника. Едва не ме обвини, че аз съм го излял.

— Не, ти го направи! — натъртих. — И така е по-добре.

Тя ме зяпна с недоверие.

— *Аз ли?* Нали не ме поднасяш?

— Честна дума!

Момичето поклати глава и като че се напъна да си спомни, но накрая въздъхна и вдигна рамене.

— Добре де...

Побързах да отвлека вниманието ѝ.

— Поне нямаме багаж за приготвяне. Дано в Бурже ни намерят още някакви дрехи.

Слязохме във фойето и заварихме обичайната богата закуска, но домакините предупредиха неколцина от нас, включително мен и Зала, да не се тъпчем.

— Ще пътувате дълго и може да ви пораздруса.

Вслушахме се в съвета им. И без това сутрин не ям много, но пък изгълтах няколко чаши от местното кафе. Щом се нахранихме, магът се изправи.

— Ще тръгвате един по един или на малки групи според достъпния превоз. Дъждът засега спря, значи повечето от вас ще летят. Така е по-добре, защото по земя може да се тътрите дни наред до някои от градчетата.

— Ще летим ли? — учудих се. — Нали тук почти няма машини.

— Е, за полети между континентите използваме совалката, иначе сме се приспособили към условията на Харон — отвърна той тайнствено. — Укротете нетърпението си. Скоро ще видите какво ви чака. — Прелисти своя бележник. — Не взимайте нищо освен дрехите на гърбовете си. Щом пристигнете, ще получите всичко необходимо.

— Изведнъж Корман ни огледа със злорада искрица в очите. — Досега ви беше лесно, но вече излизате в истинския свят и ще преживеете много сътресения, уверявам ви. Недейте да вирите нос, не пренебрегвайте думите на местните хора и кротувайте, докато не научите кое как е. Помнете — не е изключено някое нахално хлапе, на което ударите шамар, да се окаже способен чирак. Ако се подразни, може да ви изкорми с поглед или най-малкото да ви наложи твърде неприятно заклинание. И недейте да зяпате преобразените! Всеки със странна външност е станал такъв заради основателна причина... същото може да сполети и вас.

Тогава не разбрахме какво искаше да ни каже.

Утрото се изнизваше, при нас влизаха мъже и жени, изричаха по едно-две имена и доскорошните ни спътници тръгваха към новите си домове. За мен и Зала чакането се проточи и вече започвах да съжалявам, че не съм хапнал по-добре.

Отначало се озовахме в малка затворена кола, теглена от самотен зъбат ухар. Не беше чак толкова луксозна като каретите, усещахме всяка дупка по неравния път. Скоро излязохме от града и поехме на север. Дватама със Зала мълчахме почти през цялото време, защото нямаше смисъл отново да предъвкваме въпросите си за бъдещето. Тя се измъчваше от унижението, на което я подлагаха, а аз преливах от самонадеяност. Казах си, че е трудно да се подбере двойка с по-различно настроение, тръгваща заедно на път.

Излязохме от джунглата на огромна равна поляна. Зала надникна през прозорчето на колата и хлъцна. Веднага погледнах и също изохках тихичко.

Видях огромно, абаносово черно тяло с глава като великански триъгълник. Някаква заострена нагоре костена плоча започваше зад нея и продължаваше по гърба на съществото. Главата сякаш се състоеше само от човка с невероятни размери и кръгли очи без клепачи. Но най-смайващата част от звяра бяха крилете му, разстлани на земята. Чудовището дояждаше някакво едро кърваво туловище. Тъкмо колата спря и някой доближи, за да ни отвори вратата, когато чух страхотно оригване.

Стъпихме като насън на земята, без да откъсваме погледи от стряскащата сцена. При нас дойде млада жена в черни кожени дрехи и ботуши, плътно прилепнали към тялото ѝ.

— Великолепно, нали? — подхвърли тя вместо поздрав.

— И така може да се каже — измънках. — Какво е това изчадие?

— Имат си дълго научно название, но повечето хора на Харон ги наричат дългокрили. Рядко се случва да ги зърнете толкова отблизо, защото за тях е голямо мъчение да се издигнат обратно в небето. Обикновено просто се реят над облаците, без да хабят излишно силите си.

— Дали пък вече не се сещам защо точно този дългокрил е на земята? — уплашено промълви Зала.

Другата жена се засмя.

— Позна, ние летим с тях. Добра работа ни вършат, макар че не навсякъде има достатъчно големи равни площадки и силен вятър, за да излетят отново. Когато ги отгледаме от малки, стават много дружелюбни и схватливи.

— Как ли пък не... — промърморих под носа си. — И това чудо може да излети оттук?

— О, няма проблем. Сила вече е ветеранка в такива полети. Но не са подходящи за всекидневни пътувания, използваме ги само за по-важни хора. Вие двамата имате късмет. Повечето жители на Харон никога не са се качвали на дългокрил, дори се плашат, като ги видят да се спускат от облаците.

— И аз не изгарям от нетърпение да се кача — признах си, като вече изобщо не съжалявах за оскъдната закуска.

— Сега какво — на гърба й ли ще се покатерим? — попита Зала.

Облечената в кожи жена се разсмя.

— О, не! Не виждате ли? Всеки момент екипажът ще закрепят пътническата кабина. Много добре се намества между костените израстъци.

Гледката си струваше. Неколцина мъже вдигаха с внушителен скрипец кабината, която повече приличаше на малка къща. Други двама, дребни като насекоми върху гърба на звяра, я наместиха внимателно и пуснаха надолу дебели дълги ремъци, които останалите вързаха под корема на чудовището. Започнаха да бутат усърдно, увериха се, че кабината не мърда, и се спуснаха на земята по подвижните стълби. Веднага се заеха да закрепят и по-малката пилотска кабина отпред, в основата на мускулестата шия.

— А с какво се хранят тези животни? — обади се слисаната Зала.

Наперената жена вдигна рамене.

— На практика с всичко, което става за ядене. Не са прекалено лакоми. Колкото и страшни да изглеждат, костите им са кухи и това ги прави учудващо леки. Щом уловят някое въздушно течение, почти не си хабят силите. Стига им по един тон смески през два-три дни. Обикновено им даваме крехки горни клонки от дървета заедно с бръмбарите, червеите и всичко останало. Но разходът на енергия при излитане е голям, затова се грижим Сила да хапне и по някой ухар. Впрочем дългокрилите са полезни и с друго — не позволяват на някои животински популации да се множат прекомерно, а и прочистват горите от излишната зеленина. Не се плашете — дори дивите не налитат на хора, защото оскъдното месо по костите ни просто не заслужава подобно усилие.

Отдъгнах си.

— А как ги управлявате?

— Пилотът — значи аз — седи в кабината. Имам някои простички уреди за ориентиране, а на пода са монтирани подвижни капаци. Първите заселници опитвали с юзди, но нищо добро не излязло от това, пък и дългокрилите са достатъчно умни. Обучените екземпляри като Сила знаят какво да правят, щом ръгна с пета от едната или другата страна. — Жената се позамисли. — Е, не е толкова елементарно, но я контролирам напълно.

Погледнах нея, после и огромното животно. Не се почувствах много успокоен от разликата в размерите, но засега нямах думата.

Един мъж от екипажа притича към нас.

— След двайсетина минути пак ще се изсипе порой. Размърдайте се!

— Нима дъждът ще попречи на такова чудовище? — заядох се кротко.

— Не, но ако излитаме при ураган, може да пострадаме. Хайде, качвайте се!

Жената се втурна към пилотската кабина.

Погледнах настръхналата Зала.

— Ще издържиш ли?

— Ами... ще се опитам. Щом *тази* може да управлява подобно страшилище, сигурно и аз ще понеса някак си полета.

Забързахме към дългокрила. Един мъж от екипажа придържаше стълбата, докато се покатерим.

Пътническата кабина се оказа изненадващо приятна отвътре. Навсякъде имаше дебела тапицерия, а креслата приличаха на онези в совалката, със солидни предпазни ремъци и мека кожа. Бяха се погрижили и за осветлението — някакви тръби с блещукащ химикал.

Не бяхме сами. Качиха се възрастна жена и мускулест младеж. Носеха засукани водоустойчиви дрехи, може би изработени на друга планета от Диаманта. След тях влязоха още двама мъже и жена, очевидно членове на екипажа. Последният издърпа сгъваемата стълба, затвори люка и завъртя ключалката. Другият застана до нас, а жената отиде отзад.

— Моля ви да затегнете ремъците. Полетите обикновено минават спокойно, но никога не се знае в каква вихрушка може да попаднем. Ако трябва да се отбиете в тоалетната отзад, дръжте се за перилата и после се пристегнете към седалката. Кабината не е херметично затворена, затова ще усетите разлики в налягането. Понякога се налага да се издигнем, за да избегнем буря, и в такъв случай ще ви напомня да си сложите кислородните маски. Те са под седалките. Не ги сваляйте, докато не ви кажа.

Разтресохме се най-ненадейно, последва вледеняващ крясък. Двамата със Зала направо подскочихме от местата си, но другите пътници и екипажът не обърнаха никакво внимание на шума.

— Готови за излитане! — подвикна онзи, който ни бе предупредил за дъжда. — Дръжте се здраво! Потегляме!

Още едно немилостиво друсане и после се залепихме за облегалките. Тласъците предизвикваха болки в цялото ми тяло. След миг се досетих, че проклетата твар се засилваше тичешком. Зала стискаше клепачи, аз пък надникнах през мъничкото кръгло прозорче вляво от мен. Виждах земята пред неимоверно грамадното крило, когато изведнъж гнусното изчадие отскочи от ръба на урва, която не бях забелязал досега... и започна да пада като камък.

Имал съм много по-страшни летателни преживелици, може би затова не се изложих. Но преди винаги бях управлявал машини, чиито възможности познавах от игла до конец. Честно казано, в онзи миг само си прошепнах:

„Свършено е с теб, приятелю!“

Също толкова неочаквано обаче дългокрилът изви и започна да се издига. А аз все още стоях с отворена уста, втрещен колко близо под нас се бе плъзнало дъното на пропастта.

Огромните криле ни запращаха все по-нагоре с всяко разтърсващо замахване. Накрая застинаха неподвижно — стигнахме до въздушно течение. След минута навлязохме в облаците и там дори зъбите ни затракаха от друсането. Зала ми приличаше на тежко болен човек. Другите двама пътници си седяха невъзмутимо, а екипажът сякаш блаженстваше. Единият мъж дори гризеше някакъв плод.

Най-сетне се изтръгнахме от сумрака и поехме към яркия ден. След още минута-две съществото улови удобен поток в атмосферата и се понесе с него. Новото ни състояние ми се стори още по-странно — реехме се гладко и безшумно след всички вълнения в началото.

— Вече можеш да си отвориш очите — подканих Зала. — Сигурно ще е така до края.

Надявах се да не греша.

Клепачите й трепнаха.

— Гади ми се... — измънка тя унило.

Какво ми оставаше, освен да й съчувствам?

— Отпусни се, не се тревожи за нищо.

Тя обаче съвсем не изглеждаше спокойна.

— Чудя се как ще кацнем, щом излитането беше такова...

Въпрос на майсторлък. Бях принуден да се доверя на опита на екипажа, защото всеки ден се занимаваха с това, а и доколкото виждах, нищо не ги притесняваше.

По едно време предложиха плодове и на нас. Зала прежълтя. За малко да си взема, но реших да й спестя гледката как хрупам с удоволствие. Щях все някак да изтърпя петте часа полет. Чудовището успяваше да поддържа скорост над 250 километра в час — заслужаваща уважение бързина за такава твар.

През около петнайсетина минути имаше по някой тласък, великанските криле променяха посоката или насочваха дългокрила към по-подходящо течение.

А небето на Харон беше приказна гледка. Под нас сякаш плуваха вечно кипящите тъмни облаци, над главите ни... не синевата, която очаквах, а още по-бурен хаос от червени и жълти ивици. Предположих, че е някакъв газов слой, който не позволява температурите на

повърхността да надскочат пределите на човешката издръжливост. Пламтящото горещо слънце се виждаше дори през тази мътилка. Същият слой сигурно пречеше на наблюдение от спътници и не пропускаше никакви външни излъчвания. Чудех се от какво ли е съставен.

Огледах ненатрапчиво нашите съседи в кабината. Явно пътуваха заедно, но жената се занимаваше с купчина документи и почти не продумваше на младежа. Дали пък не бяха типичната двойка „шеф и копой“?

Дори Зала полека-лека овладя нервите си, макар че не помръдна и през цялото време си оставаше мъртвешки бледа.

Най-сетне ушите ми започнаха да припукват от промяната на височината. Бяхме завили и сега се спускахме внимателно. Тримата от екипажа отново провериха дали всичко е закрепено както трябва, после и те се вързаха за седалките си.

С изненада забелязах големи пролуки в облаците, под които се виждаше тъмносиня повърхност. Спускането не беше по-приятно, отколкото с което и да е друго въздушно возило; крилето отново заработиха усилено и ни тресяха с всяко свое движение. Стъклото на прозорчето се замъгли, после изведнъж под нас се ширна земната повърхност. Всичко зеленееше в хълмистата местност, сред която бяхме попаднали.

Дългокрилът закръжи все по-бавно, после изви криле и потъна надолу. Още няколко удара и тласъка, тежко сътресение... и застинахме неподвижно, колкото и да не ми се вярваше. Признах, че способностите на чудовището са изумителни. Не бих и допуснал, че такова туловище може да кацне с лекота.

Потупах Зала по рамото и я уверих, че сме все още живи и здрави, а след малко дори ще стъпим на твърда земя. Тя реши да отвори очи и се заозърта замаяно. За пръв път погледна през прозореца и си отдъхна.

— Не беше толкова зле като излитането, нали? — подкачих я жизнерадостно.

Момичето поклати глава.

— Парк, ако ме накарат пак да се кача на такова нещо, ще се самоубия, кълна се!

Отвориха люка. В кабината нахлу горещ, лепкав от влага въздух. И все пак, след пет часа в тази кутийка, му се зарадвах. Дори ми се стори, че не вали в момента.

Другите двама пътници си събраха нещата и слязоха първи. Последвахме ги. Наложих се обаче да прикрепям Зала по стълбата, защото краката ѝ се подгъваха.

Огледах се. Към нас трополеше каруца, натоварена догоре с резултатите от усърден труд в някоя кланица. „Време е за презареждане с гориво“ — подсмяхнах се развеселен. Встрани, до две карети, чакаше малка групичка. Жената и телохранителят ѝ вече стояха при първото возило и приемаха поздравления от няколко надуты посрещачи. Забелязах, че се покланят почтително на дамата. Отвориха ѝ любезно вратичката на каретата, други пък изтичаха да донесат багажа ѝ от контейнерите под пътническата кабина. Още няколко каруци доближиха дългокрила, за да вземат останалия товар.

А ние се озъртахме и не знаехме какво да правим. Накрая отидох при единия мъж от екипажа.

— Извинявайте, това ли е Бурже?

— Ами, да. Нали тук трябваше да пристигнете? Следващата ни спирка е Ламаза.

— Дотук бяхме — потвърдих с облекчение и казах на Зала: — Да отидем при онези хора, може би все някой ни очаква.

Най-после ни обърнаха внимание. Пресрещна ни недорасъл младок.

— Вие ли сте новият счетоводител?

— Аз съм. Казвам се Парк Лакош.

Момчето погледна въпросително Зала.

— Аз пък съм Зала Ембуей.

— Моята помощничка — побързах да добавя.

— Тъхъ, сещам се — многозначително изсумтя той. — Защо не се качите във втората карета? Щом ви закарам в града, ще ви настаним. — Вторачи се недоумяващо в празните ни ръце. — Никакъв багаж ли нямате?

— Отскоро сме на Харон. Ще трябва да се снабдим тук с всичко необходимо.

Забелязах някаква сянка на любопитство в очите му.

— От Външния свят, а? Странно, че са ви натикали чак при нас.

Вдигнах рамене и влязох в каретата.

— Предложиха ми работа и аз приех. Не можех да си позволя особена придирчивост.

Мълчахме, докато стигнем до града. Момчето се взеше отпред при коларя.

Да си призная, видът на Бурже малко ме изненада. Беше скромно селище по брега на красив залив и се простираше по обраслите с гора ниски заоблени хълмове и около тях. Всички къщи бяха ниски и боядисани в бяло. Нямаше нищо подобно на прозрачните покрития над тротоарите в Хонут, нито други архитектурни излишества. По-скоро приличаше на спретнато селце из някоя от преуспяващите гранични планети. Забелязах, че тук за постройките използват тухли местно производство и дялани камъни. Повечето покриви бяха направени от червеникавокафяви тръстикови снопи.

Въпреки вездесъщите облаци, явно не валеше чак толкова често, което определено ми допаднаше. В залива се виждаха множество платноходки.

Само че беше горещо — може би над 40 градуса. Вече се къпех в собствената си пот. Не знам как се чувстваше Зала, аз обаче имах крещяща нужда от голяма чаша с ледено питие.

Точно в този момент тя ме изненада.

— Че то било приятно място! — възкликна, залепила нос до прозореца на каретата.

В средата на градчето имаше площад с градинка, а по четирите му страни се редяха големи двуетажни здания, приютили магазинчета и работилници. Каретата спря пред сградата с най-украсена фасада. Момчето скочи, отвори вратичката и ни помогна да слезем.

Наоколо цареше оживление. Хора щъкаха насам-натам, по сергиите на площада изобилстваха всевъзможни плодове и зеленчуци, дрехи, занаятчийски изделия. Доколкото виждах, търговията вървеше добре.

— Елате с мен — подкани ни младокът.

Спътничката ми го последва. Личеше, че се е опомнила от пътуването и вече предвкушава една обиколка за запознаване с пазара.

Попаднахме в просторно преддверие с широка дървена стълба точно по средата. Страничните коридори като че водеха към множество работни стаи. Момчето спря и се обърна към нас.

— Моля ви, почакайте ме тук. Ще проверя дали моят Учител е в кабинета си.

Затича се по стъпалата и скоро се скри от погледите ни.

— За кого ли говореше? — учуди се Зала.

— Сигурно за местния магьосник. Не забравяй, че трябва да се държим почтително с него. Иска ми се и той да се отнася добре с нас от самото начало...

— Не се бой, няма да забравя!

Няколко души минаха наблизко, забързани по незнайните си дела, но никой не ни отдели повече от миг внимание. Чиновниците май са еднакви навсякъде из вселената.

Вътре беше значително по-хладно. Очевидно използваша някаква система за изстудяване на въздуха, макар и не типичната за цивилизованите светове, защото не премахваше влагата.

Младокът се върна скоро.

— Учителят ще ви приеме.

Тръгнахме след него по стълбата. Докато вървахме към задната половина на обширната сграда, стана по-горещо.

Влязохме в кабинет, на чиято врата нямаше никаква табела. Зад бюрото в преддверието също не седеше никой. Момчето ни отвори втората врата.

Изведнъж ни лъхна студен, сух въздух. Кабинетът беше голям, добре обзаведен, с огромно резбовано бюро в средата. Зад него се бе разположил едър мъж с пищна бяла брада, която може би компенсираше почти оплешивялата му глава. Пушеше лула.

Усмихна ни се и закима.

— Моля ви, настанете се — предложи любезно той и ни посочи съвсем модерни наглед столове с високи облегалки.

Бяха удобни, но посетителят веднага разбираше, че е с по-нисък ранг от човека, седнал насреща му зад бюрото си.

Мъжът изгледа младока.

— Вече можеш да излезеш, Гори. И не забравяй да затвориш вратата след себе си! — Изчака да останем само тримата и добави: — Добро момче. Някой ден ще стане един от най-способните ми чираци, стига да надмогне манията си.

Изобщо не разбрах за какво говори, затова повторих:

— Мания ли?

— Да, въобразил си е, че иска да се превърне в риба. О, забравих... Аз съм Тали Кокул, главният маг и разпоредител в тази малка човешка сбирщина.

— Парк Лакош — представих се веднага. — А това е Зала Ембуей.

Той се взря за миг в нея и дори се смръщи озадачено, но се овладя бързо. Аз обаче се досетих, че каквото и да бе съзрял Корман в мозъка на момичето, Кокул също го видя.

— Лакош, за вас вече ми съобщиха, пристигането на дамата обаче е изненада. Трябва да...

Прекъсна го почукване на вратата. Влезе Гори и остави някаква чанта на бюрото, после излезе, без да продума.

— Тъкмо вече се чудех какво става... — промърмори магът, отвори чантата и измъкна две папки.

Едната остави настрана, другата отвори веднага. Прегледа я набързо. Нямаше съмнение, че са му пратили всичко, което бе известно за нас, заедно със заповедите и препоръките на неговите началници.

— Хм... Госпожо Ембуей, не ми харесва положението, което са ви натрапили — измънка той тихичко. — В Бурже царят доста строги нрави. С изключение на мен вие сте единствените хора, които не са родени тук.

Зала го гледаше неразбиращо, а аз си позволих въпрос:

— Религиозни ли са местните жители?

Кокул кимна.

— Преди няколко десетилетия Харон бил подложен на истинско нашествие от страна на всякакви мисионери и проповедници. Конфедерацията дори подтиквала сектите да пращат тук най-големите си фанатици, за да се отърве от тях завинаги. Тогава Бурже бил съвсем незначително селище. И сега не сме кой знае какво, макар вече да ни смятат за средище на околността. А тези унитаристи били нетърпими досадници и бързо ги прогонили от по-големите градове. Техният водач Суритани много си падал по женичките, пък и доста добре бил овладял основния занаят на Харон. Осигурил си цяла тълпа последователки, настанил се тук и превърнал Бурже в нещо като своя верска твърдина. Затова сега всеки е по-близък или по-далечен братовчед на всички останали...

— Голяма свобода е било — подхвърлих аз, а Зала само стисна устни.

— О, да, но единствено за шефа, не и за другите! Почти винаги е така. И запомнете — аз съм единственият, на когото подобни приказки се разминават безнаказано. За вас ще е по-добре, ако уважавате вярата на хората и не ги настъпвате по мазола. — Кимнах и той продължи: — Ще видите всички да спират всякакви занимания и забавления в осем сутринта и шест вечерта, за да се молят на групи. Мъжете и жените вършат различна работа, всеки мъж може да има до три съпруги. Тук жените все още са значително мнозинство.

— А жената може ли да има трима съпрузи? — оживено попита Зала.

— Не. Вече ви казах, че това е старовремска, отмираща религия. Кланят се на бог, който според тях се е наместил в центъра на вселената, както и на множество по-малки богчета, предаващи на хората волята на небесния повелител. Доста сложна йерархия и те се придържат непреклонно към нея.

— Мястото не ми изглежда особено подходящо за верноподанически настроения към правителството — отбелязах. — Особено в момента, когато Харон си има Владетелка.

— Проницателен сте, Лакош. Май вече ми е ясно защо са ви пратили при нас. Да, местните хора изобщо не приемат налаганата отгоре политика и непрекъснато ми създават главоболия. Честно казано, имам си и други неприятности с тази секта. Повечето предпочитат да вярват, че до Еолия Матузе има мъж, който ѝ заповядва, а тя само изпълнява — също както с техния бог и пратениците му. Засега удържахме положението, макар че напоследък дочух за намеренията на Владетелката да се обяви за богиня. Опита ли се да наложи тази нова религия по цялата планета, ще трябва да си потърси ново население за Бурже, без да изключвам от сметката дори шефовете на фирми! Надявам се поне да пипат по-благо тук...

Казах си, че затрудненията наистина са много обезпокоителни, а и съдейки по тона му, Кокул беше вече готов да мине на страната на Корил.

— Значи стопроцентово се придържат към тази религия?
Магът завъртя глава.

— Нищо в света не е стопроцентово. Позволявам си да преценя, че половината хора са искрено набожни. Около тридесет процента спазват ритуалите и правилата, защото така са възпитани, има и още десетина други, които просто се страхуват да не си навлекат беля на главата.

— Не достигат десет процента — напомних предпазливо.

— Те са с противника.

— Какъв противник?

— Повечето религии се нуждаят от дявол или демон — някаква сила на злото, върху която да стоварят вината за всички гафове и несполуки. И тази е от тях. Наричат го Разрушителя. А в общност с толкова строги нрави немалко хора изпитват естествено влечение към злото. Къде другаде да потърсят опора, ако се задушават в местните порядки — преди всичко жените с по-значителна дарба, които от опит знаят или пък са чули, че на другите светове щяха да са не само равни на мъжете, а дори и по-издигнати от тях. Отскоро подобни култове никнат навсякъде из Харон. Има и доказателства, че ги подклажда политическият съперник на Матузе.

— Вече ми обясниха положението — осведомих го. — И все пак е чудно, че тук като че ли всичко е обърнато с краката нагоре. Поддръжниците на сегашния ред не искат начело да е жена, точно както е в момента на Харон. Опозицията пък се стреми да даде равенство на жените, както е навсякъде, обаче действа съвместно с група, която цели да върне на власт мъж...

— Е, не е толкова просто — възрази Кокул. — На повечето места ситуацията се различава от тукашната, макар да се срещат още по-смахнати култове. В Бурже има три страни в играта. Първо, местната секта с особената си система от ценности. Второ, опозицията, която се присламчва към Корил. И, трето, представителите на властта — тоест аз и вие. Толкоз.

Не се съмнявах, че точно тая е причината да ме изпратят в това селище, макар утехата да беше слабовата. Щом тукашните нрави не търпяха отклонения, ставаше по-вероятно поддръжниците и агентите на Корил да са силни и добре организирани, особено заради сравнително изолираното разположение на градчето, далеч на югоизток.

Въпреки че Кокул говореше нехайно и дори цинично за Матузе, нямах никакво намерение да му се доверя. Също като мен, той произхождаше от друг свят и култура, значи е имало сериозна причина да го прогонят чак на Харон. А колкото и пренебрежително да споменавах централното правителство на планетата, не вярвах да изберат за такова размирно място някой потенциален изменник.

— Стига сме обсъждали политиката — отсече магът. — Да поговорим още малко за Бурже. Ако се научите да понасяте господстващите тук отношения, които не са чак толкова ужасни, ще откриете, че хората са добродушни и работливи. Сами си осигуряваме храната и строителните материали, имаме процъфтяващи занаяти и трупаме доста пари от износ. Не е зле за градче с по-малко от пет хиляди жители. Климатът не се отличава с особено разнообразие — или е горещо, или... още по-горещо. Затова освен на официални церемонии никъде няма да срещнете прекалено облечени хора. Водата в изворите е напълно безвредна, тук-там даже има прекрасни водопади. Отдавна сме ги впрегнали в разни помпи за охлаждане и други съвсем прости механизми, разбира се. Във фирмите пък използват не особено мощни парни генератори — и това май е цялата техника тук. Все пак е учудващо какво може да постигне човешката изобретателност дори без съвременни източници на енергия!

— Добре, а *моите* задължения? — не се стърпях да прекъсна словоохотливостта му. — Къде ще се настаним, с какво ще започнем?

— Преди всичко ще надзиравате какво вършат другите. Отговаряте производството да не спада, всички данни да са точни. Ще обвинят вас, ако се появят сериозни грешки. Значи ще трябва да си пъхате носа навсякъде. Само на един ден път околоръст има девет фирми, в които работят над хиляда души. В града си имаме тридесет гилдии, осигуряващи всичко — от дрехите до инструментите. Те се нуждаят не само от суровини. Общо взето, вие сте и шеф на местната банка. Ръководените от правителството синдикати се събират четири пъти годишно в Монтлей и определят справедливи цени и норми на печалба за всичко, които получавате в дебела книга. Вие и вашите подчинени се грижите да има равновесие между предложеното и изразходваното от фирмите и гилдиите. Всички техни поръчки идват при вас, както и заявките за продукцията им. Хитрината е фирмите да взимат само толкова, колкото са платили с произведеното от тях, но то

да е достатъчно, за да задоволят нуждите си. Ако неравновесието е в тяхна полза, доплаща им се с пари.

— Много праволинейна система. А кой плаща на мен и подчинените ми, кой покрива разходите за нашата работа?

— Това също е просто. Банката взима десет процента от всички прехвърлени през нея суми. Половината е за вашата канцелария, разпределяте си средствата по общо споразумение. Естествено ако всичко върви добре, получавате повече. Останалото изпращате на правителството.

Кимнах.

— Значи колкото по-успешно поощрявам работата и я улеснявам със съвети и предложения, толкова повече печеля. Наистина любопитна система...

— Схванахте същината — съгласи се Кокул. — Ако някой изпадне в по-сериозно затруднение, можете да повикате специалист, само че му плащате вие.

Дали това обясняваше пристигането на възрастната жена? Искях да чуя отговорите на още няколко въпроса.

— Къде ще живеем и кой ще ни научи на основните правила тук?

— Няма проблем — увери ме магът. — Последните два месеца, откакто умря предишният счетоводител, вашият дял се трупаше. Можете веднага да изтеглите пари на първия етаж, чакат ви. Купете си каквото ви е нужно. Къщата си върви с дължността и е обзаведена. Момчето ще ви я покаже. На брега на залива е, ще трябва да повървите съвсем малко.

— Извинете ме за любопитството, но кой плаща *на вас*? Кокул се разкикоти.

— Никой. Парите са последната ми грижа. — Отново стана сериозен. — Хората от канцеларията ще ви въведат в работата през следващите няколко дни. Бъдете предпазлив, докато не натрупате опит. Отначало можем да обясним дребните пропуски с липсата на счетоводител за последните два месеца, но после... Започваме в осем сутринта, пазарът отваря в девет, а всички приключват в четири следобед, освен вечерната смяна в канцеларията, която довършва сметките за деня. Кръчмичките са отворени до осем-девет часа вечерта; тук нямаме кой знае какъв нощен живот. Между другото,

хората в Бурже пият само блудкава бира и редичко вино. Работим по шест дни, после три почиваме.

— Такива малки градчета обикновено са клюкарски гнезденца — предположих аз. — Сигурно скоро ще се опознаем с всички.

— Ще стане дори по-лесно и бързо, отколкото си мислите. Ще представим двама ви на вашата сватба.

— Какво! — възкликна Зала.

— Повтарям — Бурже е общност със строги нрави. Вие, госпожо, нямате никакви умения и собствени средства... освен това сте доста привлекателна. Сигурно предпочитате да се омъжите за Парк, вместо двама-трима местни грубияни да решат помежду си на кого от тях ще принадлежите?

— Не искам да се омъжвам за никого. Не вярвам в тези глупости. Кокул въздъхна отегчено.

— Вашите предпочитания не интересуват хората в Бурже. Вече не сте в цивилизованите светове, дори не и в тукашните средища на свободомислието като Монтлей или Кадура. Не е нужно да приемате много насериозно церемонията, защото ще я направим само заради местното население.

— Тогава защо просто не им кажете, че сме женени?

— Предлагам ви най-прекия път към сближаване с тях. Ще ви видят, ще им хареса, че зачитате обичаите им. Оставете ме аз да уредя всичко. И не си отваряйте устата, ако се натъкнете на нещо, което не ви допада. Настроите ли враждебно някого, може да затънете до ушите. Аз съм най-могъщият и уважаван маг в този район, но не съм единственият, дето налага заклинания. Наоколо гъмжи от самородни таланти, има и наемници... Ако сами не овладеете силата, най-добре е да се държите стоворчиво, дори хората да ви изглеждат невежи и ограничени. Това е ключът към оцеляването ви — в буквалния смисъл на думата! Ще зависите във всичко от жителите на градчето. Започнете ли да се карате с тях, ще се убедите колко самотен може да е човек...

Зала не ми се видя много убедена от думите му.

— Ще опитам — сдържано обеща тя.

СЕДМА ГЛАВА

НАСТАНЯВАНЕ

Животът ни в Бурже потръгна добре, поне според мен. Оказа се, че в сметката са се натрупали доста пари за два месеца, и ние успяхме да си купим нужните дреболии и дрехи.

Направихме сватбата на площада. Един от местните свещеници ни благослови, като измънка куп заучени наизуст глупости. Кокул пък изпълняваше ролята на длъжностно лице. Зала беше прелестна младоженка; после започна страхотна веселба с песни, танци, подаръци и какви ли не още мили измишльотини. Хареса ми и че се запознахме с жителите на градчето. Магът се постара да ни помогне ненатрапчиво, като ни събираше за светски приказки с по-важните люде, а аз запомнях старателно всеки. Дори Зала, която се дърпаше намусено до самата церемония, после подхвърли, че не било зле хората да се женят по-честичко, да речем, през година-две...

Вложих много усърдие да усвоя работата и да я върша, както се очакваше от мен. Всяка небрежност щеше само да ми навреди. Не вярвах агентите на Корил веднага да се примъкнат при нас, защото сигурно предполагаха, че копоите на Владетелката ще следят изкъсо всички нови изгнаници.

Чиновниците в канцеларията проявяваха искрено дружелюбие и ми помагаха с желание. Щом ми обясниха тънкостите и започнах да разбирам как трябва да подхванем нещата, открих колко умело е замислена наглед примитивната система за разплащане. Имахме калкулатори и дори компютърчета със слънчеви батерии, но основните сметки правехме на ръка в хартиени таблици с големина на чаршафи.

Зала също се приспособи посвоему към новото си житие-битие. Някои жени я научиха да разпалва дървата в печката, без да си изгори ръцете или да предизвика пожар, показаха ѝ и как по-лесно да се справя с домакинството. Нищо стотвено не траеше дълго в адската жега, затова тя ходеше да купува продукти всеки ден и дори започна да се пазари доста умело.

Най-много я поразяваха изделията на разнообразните гилдии в Бурже. Нищо в досегашния й живот не я бе подготвило за прозрението, че дрехите се тъкат и шият, като всяка се измисля предварително. Наблюдаваше смаяно как ръцете на грънчарите постепенно придават изящна форма на съдовете върху въртящото се колело, как грънците излизат с красиви шарки и глазура от пещта. И двамата се изненадахме от наличието на истинско изкуство в уж първобитните занаяти. Тук предметите имаха някакво особено качество, недостижимо при конвейерно еднообразие.

Бях зает повече време, отколкото предполагах в началото, защото трябваше да пътувам непрекъснато до фирмите, да се срещам с техните счетоводители, за да обсъждаме плановете, да наглеждам всичко и да измислям нови, по-ефективни начини за вършене на работата. Не живеехме прекалено охолно, тъй като постъпващите в моята сметка пари трябваше да стигат за двама. Но Зала отново показва колко е загрижена за нашето благоденствие. Научи се да тъче и се присъедини към мъжете и жените, които правеха великолепни одеяла, покривки и какво ли не още. Продаваха изделията си на гилдията срещу точно определена цена, после моята канцелария се грижеше да им намери купувачи из цялата планета.

Кореняците в Бурже се държаха приветливо и открито с нас. Всички изглеждаха сравнително доволни от всекидневието си. Стараехме се да не ядосаме никого, особено след като видяхме неколцина от прокълнатите и преобразените. В града прокълнатите се набиваха на очи, защото не бяха чак толкова изпаднали, та да се махнат далеч отук. Изкривените стъпала, изсъхналите ръце, грозните белези по лицето веднага изпъкваха в свят, където микробите на Уордън така умело пазеха носителите си, че повърхностните рани нарастваха за часове, а отрязаните крайници регенерираха.

Не ни радваше особено фактът, че толкова много от съседите ни са способни да налагат заклинания, нито откритието, че можеш да си *купиш* проклятие на пазара. Една корава и надарена бабичка, седнала кротко зад сергията си, вдигна рамене, щом чу въпроса ми, и отвърна, че й падат по-дребни пари, отколкото на умел тъкач, но пък тя не ламти за много.

Далеч по-стряскащ беше видът на преобразените, макар моите подчинени да ме увериха, че такава магия не е по силите на самоук.

Мнозина сред тези странни създания бяха бивши чираци, сами вкарали се в беля — психиката им не издържала и разсърдили Кокул или някой още по-могъщ. Новите ни познати потвърдиха, че градският маг наистина е най-добрият в околността. Всяка фирма обаче ползваше услугите на свой майстор в занаята и точно тези своеобразни надзиратели допринасяха преобразените да се множат. Стараеха се да угодят на желанията на началниците си, затова с лекота раздаваха наказания и награди. Постоянно ме измъчваше желанието да узная нещо повече за магическата сила, но нито ми оставаше време, нито някой прояви готовност да се заеме с обучението ми.

Често виждах например двуметрова жаба да си седи на скалите под града и да пуши дълги и дебели пури. Е, дотогава нямах представа как изглеждат истинските жаби тук, но тази много приличаше на картинките в моите детски книжки.

Имаше и други — наполовина хора, наполовина странни твари. Сигурно съм срещал и напълно преобразени, в които просто не съм разпознал някогашните същества с човешки облик. Само че те не стъпваха в градчето, а и хората ги отбягваха, ала въпреки това си набавяха по някакъв начин необходимото. Как иначе двуметровата жаба щеше да пуши пурите си? Дочух, че дори имало малка колония преобразени на един вдаден навътре в морето нос, но не познавах никого, който да е бил там.

По-често срещях преобразени по земите на фирмите. Работниците в тях бяха напълно зависими от прищевките на големите шефове и техните магове и чираци. Бях в Гръмохълм, откъдето доставяха дървесни трупи и целулоза, когато за пръв път се заприказвах с такъв страдалец. Проверих сметките им и реших да се върна пеша в имението Санрот — средището на фирмата. Денят ми се стори по-хладен от обикновено, а и усещах, че имам нужда от повече ходене, защото прекалено се заседях зад бюрото напоследък. Тогава се натъкнах на нея.

Щом я зърнах, у мен не остана и капка съмнение, че преди е била изумителна красавица. Женското тяло бе запазено до горната част на корема, а надолу... приличаше на ухар или друго подобие на дребен динозавър. Могъщи крака и дълга дебела опашка. Само цветът се доближаваше повече до веселото зелено на тревата вместо небесносиньото на ухарите. Тя пристъпяше с чудато поклащане

наляво-надясно и опашката явно ѝ служеше, за да пази равновесие. Вървеше по пътя десетина метра пред мен. Спрях стъписан, но преобразената ме чу и се обърна. На лицето ѝ се изписа досада. Беше хубаво лице въпреки отгънците на зелено по кожата — с екзотични и чувствени черти... макар от челото да излизаше остър рог.

Постояхме така и накрая реших, че благоприличието изисква аз да отида при нея. А и не изпитвах отвращение, може би защото у мен се бе събудило любопитството.

— Добро утро! — поздравих я любезно. В края на краищата, какво друго да кажа на полужена-полугуцър? — Хубав ден, нали?

Тя ме изгледа особено и за миг се усъмних дали още може да говори... и коя половина — човешката или животинската — имаше надмощие в момента. Май беше твърде късно да си плюя на петите.

Динозавърската ѝ част беше едра, преобразената жена направо се извисяваше над мен. Разбира се, знаех, че съм по-нисък от всички тук с изключение на децата, но дори както си стоеше леко прегърбена, ръстът ѝ сигурно достигаше два метра.

— А, ти си новият счетоводител от Външния свят — изрече тя с дълбок, ала иначе съвсем нормален глас.

Отдъхнах си, като гледах да остана по-далеч от опасния рог. Кимнах.

— Казвам се Парк Лакош.

— Защо си ме зяпнал така? — заядливо попита жената. Вдигнах смутено рамене.

— Не забравяй, че съм новак в тези краища. По-различна си от хората, с които се срещам всеки ден.

Тя се разсмя.

— Вярно си е. Аз ли съм първата преобразена, която виждаш?

— Не, ама другите все ги мяркам отдалеч и с никого не съм говорил досега.

— И какво?

Чудех се дали си проси комплимент или се е наежила за скандал.

— Как какво? — отвърнах спокойно. — Всичко това е като приказка за мен.

Тя прихна.

— Приказка! Е, има всякакви хора...

— В Гръмохълм ли работиш?

— А къде другаде? Впрягат ме да влача разни тежки неща. Ръцете ми не са от полза, ама в краката съм доста силна.

Загледах се в издутите мускули и реших да не различавам повече тази тема.

— А преди... с какво се занимаваше? — попитах колкото се може по-внимателно.

— Преди ли? Ха! Живеех на реката. Спусках салове от трупи, такива ми ти работи. Там се иска акъл, а не яки мускули.

Учудих се.

— Помислих, че си от Санрот. Хубава си...

Тя се ухили мрачно.

— Да, бе! Заради муцунката си загазих. Израснах на реката, вършех си работата, а хората все разправяха, че съм твърде хубава да си прахосвам живота по саловете. Трябвало да си намеря мъж и да правя бебета. На мен пък ми харесваше да живея, както бях свикнала. Дори мъжагите признаваха, че по-добра няма по цялата река... затова искаха да се разкарам оттам. Карах ги да се срамуват.

Естествено — при тукашните нрави...

— Един ден — продължи тя — оня дъртак Джимрод Гнизър дойде от Санрот и ме видя. Преди да се усетя какво става, заповядаха ми да отида при него. Голям пуяк е старецът, да ти кажа, само себе си забелязва на тоя свят.

— Май го познавам — промълвих, припомняйки си надменния мъж.

— Ами той решил, че съм длъжна да пърхам около него. Казах му къде да си навре глупостите. Побесня и поиска да ме насили, аз пък така го цапардосах, че се просна в несвят. Прибрах се вкъщи. На другия ден дойде техният гаден маг Симбър. Рече, че за мен било по-добре да си стоя в Санрот и да кротувам. Щял да ми направи магия, та да се превърна в покорна робиня на Гнизър. Викам му — давай, иначе няма как да стане. После излезе, че дъртакът искал сама да му припълзя. Горд бил, разбираш ли! Симбър взе парченца от ноктите ми и кичур коса. Нали е маг, как да му попреча? След туй пристигна онова копеленце Изил, чирачето му. Поверили ме били на него, пък той умее да измисля всякакви гадории. Нали виждаш каква ме издокара...

Подсвирнах неволно.

— Гнусно са постъпили с теб.

— Е, сигурно могат да премахнат заклинанието, ако наистина взема, че припъзля в краката на Гнизър, ама предпочитам да си остана така. Някой ден ще си оправя сметките с всички тях, да знаеш. Засега не съм толкоз зле. Поне не ми бърникаха в главата. Ама дядката ми го върна тъпкано. С кого мога да се събера, освен с истински бунхар, а какъв кеф е да правиш любов с гущер?

Предположих, че бунхарът е местното животно, в което я бяха преобразили отчасти.

— Няма ли начин някой по-силен маг да развали заклинанието?

Тя завъртя глава.

— Не става. Имат си правила, нали разбираш. Никой не разваля каквото е създал друг, дори да му се иска. Един да престъпи забраната... и всички ще започнат да го правят. Представи си само каква бъркотия ще настане!

— Няма ли да ти помогнат онези, които не работят за властта?

— Заклинанието си го бива. Самоуките могат да ми докарат още по-голяма бяля. Онова злобарче е добавило нещо, дето прави магията по-силна, ако друг тръгне да я разваля. Веднъж опитах и ми порасна ей тоя рог. Стига ми.

— Има ли подобни на теб наоколо?

— Не са точно като мен. Има някои с части от бунхар, но съм виждала и още по-издокарани. Май се събираме към двайсина-трийсина в цялата фирма. Мястото е голямо, та не се засичаме често. Пък и доста от тях са много зле в главите, не искам да им се мяркам наблизко. Не сме много, щото стигаме за пример на останалите.

Вече разбирах, че трябва да се радвам на положението си — не само живеех в градчето, но и бях в добри отношения с Тали Кокул.

— Не ти ли е хрумвало да се махнеш? — попитах я след малко. — Чувал съм, че имало места, където се събирали само преобразени. Може да ти е по-леко там.

— А, знам, че има! Ама тука са скапаняците, дето ме направиха такава. Те трябва да премахнат заклинанието... иначе ще ги очистя.

Тя протегна човешките си на вид ръце и чак сега различих твърде дългите и остри нокти в края на всеки пръст.

— Е, трябва вече да вървя — извиних се не защото бързах да се махна, а понеже времето наистина ме притискаше. — Беше ми много

приятно да си побъбрим. А ако спипам онзи Гнизър с ръка в касичката, ще си спомня за теб, когато го предам на Кокул да си поиграе с него.

Тя се засмя зло.

— Ех, де да можеше да стане! — Пое си шумно дъх и изрече по-сдържано: — Виж какво, ако пак минаваш насам, отбивай се да си приказваме, бива ли? Повечето хора наоколо ме гледат като че съм купчина тор. Ти си първият от доста време, дето се държа с мен... като с човек.

— Непременно! — обещах от все сърце. Тъкмо да се разделим и се досетих за нещо. — Ей, как ти е името?

— Дарва. Вече нямам семейство и съм само Дарва.

Тръгна си по пътя, а аз стоях и я гледах как стъпва тежко... но и пъргаво. Нямаше да забравя имената на Гнизър и Изил. Можеше да изскочи сгоден случай да им го върна с лихвите.

Месеците се изнизваха, аз свикнах с градчето и дори работата ми беше приятна. Зала ме научи да плувам по-добре и двамата често се гмуркахме в топлия залив. Тя бе спестила достатъчно от продадените тъкани, за да си купим велосипеди, както се оказа — изработени на Цербер. Така можех да обикалям повече през деня, а и не усещах краката си толкова омекнали.

Понякога при нас се отбиваха големи платноходи, прибираха разни товари и ни оставяха необходимото, а аз ги разглеждах с жадно любопитство. Корабите на Харон се правеха от различни видове твърда и водоустойчива дървесина. Не пропуснах факта, че в екипажите им имаше твърде много преобразени — дори с най-невероятен и кошмарен облик. Виждаше се, че повечето от странните тела са особено добре приспособени да боравят с такелажа и платната, също и към товаренето и разтоварването. На моряшката гилдия явно не й пукаше как изглеждаш, стига да вършиш каквото се иска от теб. Преобразените предпочитаха да не слизат на брега, но веднъж или два пъти мярнах дълги лодки, които се отправяха към колонията прокудени на самотния нос.

С Тали Кокул се виждахме рядко — той предпочиташе да се отдава на своите „изследвания“. Имах нужда от помощта му само когато някой от неговите чираци се разлудуваше не на място. Тогава му

пращах бележка с молба да го укроти. Мнозинството от тях бяха недорасли момчета с повече сила, отколкото трябва да попада в ръцете на хлапаци. Чудех се как магът привлича към занаята талантливите момичета при местните нрави, после се сетих, че може лесно да промени външността им, ако тяхната дарба си струва усилията.

От правителството на планетата не ми досаждаха, само пращаха обичайните инструкции и списъци с цените. Нямах нищо против. Затова се изненадах, когато при мен влезе един от чиновниците и ми съобщи, че е пристигнал много важен посетител. Искал да отида в кабинета на Кокул веднага, щом намеря малко свободно време.

— Съветвам те туккси да си освободиш времето — промърмори моят подчинен, видимо разтреперан. — Като го *видиш*, ще разбереш защо.

Гласът му ме накара да изприпкам много пъргаво към кабинета на градския маг. Още с влизането усетих, че нещо не е наред. Не ме озари прословутото „шесто чувство“ на агентите, а ме измъчваше тревога. Напрегнах се, сякаш ми предстоеше да бръкна в тъмна и влажна дупка, без да знам какво ще напипам на дъното.

Мъжът беше хем много едър, хем строен и жилав. От врата до петите го покриваше черна кожа със сребърни и златни шарки. Изпод също тъй черната качулка надничаше слабо, рязко очертано, жестоко лице. Но погледът ми веднага се прикова в очите му — виждах нещо много сбъркано в тях, чудато и далечно от всичко човешко. Сякаш чернотата на зениците му беше прозрачна и ги превръщаше в прозорци към безкрая на друго измерение. Никоя подобна гледка не ме е стъписвала толкова. А както виждах, Кокул също не се чувстваше много удобно на широкото кресло зад бюрото си. Преди да разменим и дума с посетителя, вече знаех, че съм се сблъскал с невероятна, груба мощ, напълно непозната за мен. Той стоеше насред стаята и нямаше никакво намерение да сяда. Аз обаче кимнах и веднага си избрах стол. И без това стигах само до гърдите на непознатия. С никого, дори с Дарва, не се бях чувствал толкова дребен и слаб.

— Парк, това е Ятек Мора от Замъка — представи го Тали. Не ми хареса гласът му.

Станах и протегнах ръка, но Мора не ме и погледна. Седнах си.

— Някакъв проблем ли има? — попитах с малко пресилено нехайство.

— Тръгнал съм на инспекционна обиколка — започна чудатият мъж. Говореше студено и безжизнено като заводски робот. Кой знае защо, това ми прозвуча особено неприятно на тази планета, където използването на роботи беше невъзможно. — Имаме твърде сериозни проблеми със сигурността в повечето крайбрежни райони. Някой плякосва кораби в открито море. Дългокрили с ценен, дори жизненоважен товар бяха нападнати в полет или изчезнаха безследно. Застрашен е животът на високопоставени хора. Като началник на силите за сигурност, мой дълг е да сложа край на всичко това.

Обърнах се към Тали с искрена изненада.

— За пръв път чувам!

— До мен стигаха отделни слухове — отвърна магът, — но при нас е съвсем спокойно.

— Ето и причината да ви навестя — отсече Мора. — Над шестдесет селища по южните и източните брегове пострадаха по един или друг начин през последните три седмици. Имаше още поне двайсетина произшествия навътре в континента. На практика няма засега място в територия от две хиляди квадратни километра... с изключение на Бурже. Интересно изключение, нали?

— Съгласен съм, че не изглежда случайно — обадох се аз, — но нямам представа кой и защо върши всичко това. Тук съм вече пет месеца и мога да кажа, че не съм срещал друга общност от толкова прями и земни хора.

— Общност, която отказва да признае нашата кралица и търпи най-многолюдния култ към Разрушителя на цялата планета — с вледеняващ глас изрече Мора. — И която има достатъчно сила да разпали голям бунт.

— Само че унитарияните искат единствено да бъдат оставени на мира — позволи си да възрази Кокул.

— И аз така мисля — подкрепих го.

— Не сте предприели нищо, за да смажете култа към Разрушителя — напомни началникът на сигурността.

Магът вдигна рамене.

— Как да го направя? В култура като нашата подобни вярвания са истински предпазен клапан, а и онези нещастници, които успях да разкрия, бяха до един заклетни фанатици. Явно в дъното на заговора е някой с невероятна сила — щом се хванех и за най-дребна улика,

виновният мигновено променяше външността си и сякаш потъваше вдън земя. Започвам да се чудя дали сред най-близките ми помощници няма техен човек.

— Може и така да е — натърти Мора. — Кокул, дали не те оставихме прекалено дълго на едно място?

Лицето на мага се наля с кръв, той скочи. За пръв път го виждах разгневен. Имаше от какво да се уплаши човек.

— Съмнявате се в моята вярност ли? Дори вие, Мора, нямате такова право!

Едрият особняк изобщо не се стресна.

— Имам право да постъпвам, както сметна за необходимо. — Все пак явно реши, че е прекрачил границата на взаимната търпимост и по този начин едва ли ще получи съдействие. — Но не подлагам на съмнение своята преданост. Иначе вече щеше да отговаряш пред Синода, както ти е добре известно. Само отбелязах, че си *твърде* отдавна тук. Допада ти уединението на Бурже и както ти познаваш всички, така и теб те познават. Не знам стига ли ти силата да направиш каквото се налага, но желание май ти липсва. Аз обаче нямам задръжки.

Кокул още изглеждаше наежен, ала предпочете да седне.

— Ще привикваш жителите на градчето на групи от по петстотин — властно започна да нарежда Мора. — Не ме интересува дали ще им смутя спокойствието за ден-два. Ще поискам същото и от фирмите. Ако поне малко разбирам настроенията на тези унитаристи, те ще се отнесат още по-безмилостно от нас към всеки последовател на Разрушителя. Ние само ще ги изкараме на светло. Нека милите на сърцето ти хора от Бурже видят кои сред тях са несправедните. Така ще заличим дори следите на култа, поне тук!

— Какво точно смятате да направите? — попитах го.

Упорито се опитвах и все не успях да надникна в тези странни очи.

— Най-добрите ми войски вече блокират града и откъм сушата, и откъм морето. Тази шайка изменници няма къде да избяга. Елате утре на площада за първата сбирка. Вероятно тя ще е достатъчна. Мисля, че събитията ще бъдат поучителни и за вас.

ОСМА ГЛАВА

АДЪТ СЕ РАЗТВАРЯ

— Че кой е този Ятек Мора, та идва и ни върти на пръста си? — възмути се Зала.

— Казва, че е началник на сигурността. Друго не знам, само видях как Тали се вцепенява от страх пред него, а и май е дясната ръка на Еолия Матузе.

— Аз пък мисля, че не може да ни заповядва по този начин. Чудя се дали изобщо да отида на площада.

Зяпнах я. Откъде ли се пръкна у нея подобна нахаканост? Взрях се по-внимателно. Не успяваше особено добре да прикрива чувствата си и ми се стори, че мярнах сянка на страх и колебание. За миг се зачудих дали зад гърба ми не става нещо неподозирано от мен.

— Длъжна си да отидеш. Отнася се за всички ни. Ако някой откаже, автоматично попада в списъка на враговете и ще постъпят с него, както си поискат. Видя ли корабите навътре в морето?

Тя кимна нервно.

— Не знам колко войски е довел, но очевидно са корави гадняри и до един са *поне чираци в занаята*, както ми каза магът. — Изчаках малко да осъзнае значението на новината. — А и не си ли любопитна да видиш какво ще стане?

— Ами... да. Да тръгваме тогава.

Излязохме от къщата и закрачихме към площада. Днес нищо не работеше, дори банката, усещаше се тягостната атмосфера на окупиран град. Никак не ми харесваше призрачната тишина, нито пък стаеното във въздуха напрежение, което се усещаше като гъста паяжина.

Повечето повикани за първата сбирка вече бяха пристигнали. Въпреки гъмжилото мястото изглеждаше странно голо без продавачите и масичките пред кафенетата. В средата на тревистата градинка, където само преди пет месеца ни ожениха със Зала, се издигаше малък подиум. Четирите улици, водещи към площада, бяха плътно запречени

от хора в черно-златни имперски униформи. Нямах как да не прочета по лицата им, че са безмилостни и настръхнали, а в ръцете си държаха доста зловещи пушки от непознат за мен вид. Завъртях се на място и навсякъде по сградите наоколо забелязах движения и отблясъци. Явно Мора не бе пропуснал нито една предпазна мярка. Нямах представа какво е поразяващото действие на тези оръжия, но не се съмнявах, че са достатъчни да изтребят при необходимост всички ни. Тази мисъл никак не ми помогна да си укротя нервите.

Зала изгледа втръчено войниците и преглътна на сухо. Сграбчи ръката ми и я стисна силно, сякаш това ѝ вдъхваше спокойствие.

— Парк?

— Кажи.

— Нека стоим близо до Тали през цялото време. Поне да имаме някаква защита.

— Идеята е добра... стига да го открием в тълпата. — Озърнах се, но никъде не видях местния маг. — Я да се приближим до градската управа. И без това Мора ще излезе оттам.

Тя кимна и тръгнахме през морето от застинали лица. Хората се оглеждаха като зашеметени и почти никой не продумваше. Стигнахме почти до входа на сградата, когато Мора и Кокул излязоха, придружени от още четирима войници. Зала спря внезапно, щом видя началника на сигурността, и дори ахна тихичко, след като срещна погледа на ужасяващите очи. Мора не ни обърна внимание и махна на подчинените си — до една жени, явно за да натрие носа на унитарияните — да му разчистят път към подиума. Нямахше нужда от тази показна грубост. Никой не би дръзнал да му се изпречи.

Тали го последва до стъпалата, но не се качи с него. Понечих да го доближа, обаче Зала не ме пушна.

— Не! Размислих. Я да си останем близо до входа — прошепна тя.

Наистина беше по-благоразумно. Ако някой започнеше да стреля, можехме веднага да се шмугнем вътре и да се изнижем през друга врата.

Застанал сам по средата на подиума, Мора изглеждаше още по-страховит от предишния ден. Виждах как нечовешките му очи се взират внимателно в тълпата и околните сгради. Множеството

притихна неспокойно, сякаш очакваше да се случи нещо ужасно и непоправимо.

Аз пък си повтарях, че се разбирам добре с тукашната власт и просто искам да видя как големите момчета на Харон подхващат игричките си. И без това напоследък доста скучаех.

Най-сетне началникът на сигурността като че остана доволен. Подозирах, че нарочно се бави, за да изнерви докрай гъмжилото пред себе си. В тази първа група бяха най-важните хора в градчето и те трябваше да получат добър урок.

— Граждани на Бурже — отекна многократно усиленият му глас, — благодаря ви, че се отзовахте на поканата. Харон отдавна цени вашата общност за усърдния труд. Съжаляваме, че се налага да прилагаме подобни мерки спрямо вас. Лично аз — Ятек Мора, уверявам всички лоялни към правителството, че няма от какво да се страхуват. Всъщност днес съм тук именно защото съществува заплаха за вашето спокойствие и благоденствие, за която дори не подозирате. Но това е денят, когато враговете и на Бурже, и на цял Харон ще бъдат разобличени и ще си получат заслуженото, за да се чувстваме в безопасност.

Подсвирнах беззвучно. Мора се оказа добър манипулатор. Караше хората да се отпуснат, преди да забие скрития нож.

— Дойдох да ви говоря за подли предателства — продължи той. — Пирати нападат кораби, бандити грабят съкровищата ни, убийци отвлечат отговорни служители и им отнемат живота. Тази напаст се разпростира по нашите земи, макар още да не е връхлетяла Бурже. — Пак драматична пауза. — Естествено е да се запитаме — а защо не и Бурже? Нима това не е привлекателна, богата общност, съблазнителна плячка за враговете ни? Какво трябва да си помислим?

Вече се чуваше мърморене и тревожен шепот. Забелязах и че някои се озъртат трескаво, други дори започнаха да се измъкват към краищата на тълпата. Твърде интересно...

— Очевидно — прогърмя гласът на Мора — и в Бурже има врагове, само че верните и миролюбиви граждани още не ги познават. И докато остават неразкрити, те трупат сила, богатство и самонадеяност. След време сигурно биха поели в свои ръце съдбата на общността. Днес обаче ще изтръгнем до корен тази заплаха!

Войниците наоколо вече бяха нащрек. Досещах се какво предстои. Спомних си думите на Гарал — проклятието има сила само ако жертвата знае предварително, че то ще я сполети. Е, вече всеки въвличен в подмолни заговори знаеше... и нямаше къде да се дене, както току-що установиха две жени, опитали да се измъкнат тихомълком от площада. Войниците ги избутаха обратно в гъмжилото.

— Какво ще прави този? — прошепна ми Зала.

— Заклинание за злодеите — отвърнах ѝ тихичко. — Поне така мисля.

— Аз отговарям за сигурността на цялата планета — напомни Мора. — И както подобава на човек с моите задължения, притежавам огромна сила.

Вдигна ръце над главата си и започна да напява безсмислени съчетания от срички... само че аз вече бях присъствал на подобна привидна безсмислица. Тали наричаше това „съсредоточаване“, обикновените хора пък говореха за заклинания.

Ръцете се отпуснаха полека, демоничните очи сякаш изпълниха целия подиум. После Мора разпери пръсти към тълпата и първите редици напразно се опитаха да отстъпят назад.

Тали Кокул наблюдаваше всичко с интерес, но без да участва по никакъв начин в събитията. Мора млъкна и застина, разперил ръце.

— В присъствието на всички ви — произнесе напевно той — проклинам онези, които се кланят на Разрушителя, Господаря на нищото, и изпълняват волята му. Нека тяхното зло и измяна се разкрият пред очите на добрите мъже и жени... *сега!*

Представлението беше смайващо. От пръстите му заизлитаха яркожълти искри и мнозина в гъмжилото изкрещяха или писнаха жално. Десетки хора рязко вдигнаха ръце към главите си. Стояща наблизо жена се развика истерично и когато се обърна към нас, неволно хлъцнах. От челото ѝ стърчаха два къси дяволски рога.

— Гледай, гледай! — подвикнах. — Брей, че...

В този миг онемях. Зала, уплашена до прималяване, опипваше собствения си чифт рога.

— Аз не съм... — едва успя да измънка.

Млъкна изведнъж и пред очите ми започна невероятна промяна. Сякаш цялото ѝ тяло се разми — незнайна сила придаваше нов релеф на всяко мускулче и ненадейно видях съвсем друга жена. За миг си

помислих дали не се дължи на проклятието, но един поглед ми стигна да се уверя, че с хората наоколо не става нищо подобно. Отекнаха изстрели и неколцина втурнали се към изходите от площада се свлякоха със стонове и пъшкане.

— Хванете ги, честни граждани! — заповяда Мора. — Дръжте ги, за да не бягат!

Когато отново се обърнах, жената до мен почти с нищо не напомняше за Зала Ембуей. Беше по-висока и силна, а дори познатото лице, особено очите, принадлежаха на съвсем различен човек. Изгледа ме и отсече тихо:

— Влизай в сградата, по-бързо! За твое добро е!

— Какво, по дяволите...

Не успях да кажа нищо повече. Тя ме вдигна без усилие, като че бях парцалена кукла, и ме захвърли навътре във фойето. Нямах нужда от гениални прозрения, за да разбера, че за пръв път виждам другата, скритата Зала — но не задълго. Прокълнатата прекоси във вихрен бяг фойето и изчезна от погледа ми. За миг си помислих дали да не тръгна след нея, но как да я догоня? А и при толкова войски, завардили цялото градче, къде ли можеше да се скрие?

Надникнах към площада.

Там разправата с изменниците продължаваше. Прецених набързо, че около трийсет-четирийсет души са с рогца на челата... и то само жени. Наежената тълпа постъпваше с тях точно според указанията на Мора — тутакси сграбчваше своите сродници или приятелки, за да ги предаде на войниците.

Внезапно множество откоси разтърсиха земята под краката ми, а взривовете бяха последвани от звук, който познавах твърде добре — съскане на въздух, прогорен от лъчите на мощни лазерни пистолети. Но нали уж такива устройства не работеха на Харон?

По целия площад шареха и лъчите на зашеметяващи пушки, хората падаха на купчини, а по покривите се развихряше гибелна престрелка. Само че не знаех кой се опитва да избие войниците.

Мярнах за миг увисналото от изумление чене на Тали Кокул. Него май нищо не можеше да го засегне, защото не ми изглеждаше разтревожен за живота си.

А на подиума Мора крещеше заповеди към своите части и се опитваше да овладее хаоса. Той също оставаше невредим. Убедих се

колко са могъщи и двамата. Щях да се чувствам много по-спокоен, ако можех да се опазя като тях.

Стрелбата спря сякаш по нечута от мен команда. Площадът приличаше на истинска касапница, макар повечето хора да бяха само зашеметени.

Началникът на сигурността се заслуша за миг в тишината, млъкна и огледа покривите.

— Мора! — разнесе се дълбок сърдит глас. — Стойте си по местата, докато приберем нашите хора, и нищо лошо няма да ви сполети. И за теб се отнася, Кокул. Не искаме да ви убием, стига да не ни принудите да го сторим!

Магът на Бурже си позволи крива усмивчица и вдигна поглед към мъжа в черно, чието лице оставаше безизразно, но този път определено забелязах чувство в очите му — бяс, неукротима ярост...

— Осмеляваш се да се изправиш *срещу мен*?! — кресна той. — Дори да си самият ти, Корил, мога само да се радвам на сблъсъка. Ако пък си друг, няма защо да се боя от нищожества!

Сърцето ми подскочи, щом чух името. Корил! Започваше се! Дори се зачудих дали всичко не е било нагласено. Може би Матузе също ставаше нетърпелива и искаше да пораздвижи нещата.

Мълчанието се проточи привидно безкрайно, после отвсякъде започнаха да обстрелват подиума с тежки оръжия. Е, не можеха да използват най-гнусните разновидности, ако искаха да опазят живи натръшканите по земята хора, но все пак стоварилото се върху подиума беше достатъчно да пръсне на атоми Ятек Мора. А Тали Кокул се изнесе бързичко по-надалеч, защото средата на площада пламна, изведнъж се нажежи до бяло и изчезна, оставяйки вместо себе си дълбока яма.

Самият Мора висеше поне на четири метра във въздуха. Отначало дори ми се видя не особено обезпокоен, просто се озърташе. Досетих се обаче, че отблъсква цялата огнева мощ с крайно напрежение на волята си, може би подпомогнат и от няколко доста ефективни неутрализатора под дрехите. Знаеше, че няма да издържи дълго.

След секунда започна да расте пред очите ни. Превърна се в огромно чудовище, подобно на дракон, извисило се над ямата. Гледах стъписан как кошмарното творение покрива целия площад със сянката

си. Стрелците се поколебаха, после подновиха канонадата с ново усърдие, а чудовището изрева присмехулно с трите си глави, изстреля се нагоре със скоростта на совалка и бързо изчезна в небето.

На мястото на подиума кипеше малко езерце от лава, но почти нямаше убити.

Да си призная, бях слисан до оглупяване и само дългото обучение и безмилостните тренировки, пропили се в моята психика, ми помогнаха да се опомня. Събитията се редуваха твърде бързо, а и нямаше как да съм подготвен за повечето от тях. Първо случката със Зала — вероятно още от самото начало тя се бе присъединила към съпротивата, но не бе издала нищо. А и тази промяна пред очите ми... После някой се опълчи успешно срещу страховития Мора; накрая, за капак, дойде мистерията с дракона!

Сега какво да правя? Съзнавах ясно, че в момента съм встрани от всичко, а трябваше да се възползвам някак от бъркотията. Огледах предпазливо площада, послушах се. Никакви изстрели. Значи нападателите щяха да приберат своите, белязани с рогца, и да се пренесат в нови, абсолютно неизвестни за мен места. Имах две възможности — или да остана тук с напълно провалена задача, или да изляза, за да се присламча към тях.

Изсулих се на площада, като внимавах да не се отделям от стената и се снишавах, за да не стана прекалено лесна мишена за някой изнервен стрелец.

Питах се къде ли е Зала. Щом беше затънала до ушите във връзки с местните недоволни, тя би ми послужила много добре точно сега, за да ме въведе сред тях.

В първата минута нищо не помръдваше освен неколцина нещастници, улучени близо до една от улиците. А пък прехвалените войници на Мора вече представляваха само грозни петна по доскоро белите стени на къщите.

Полека-лека някакви силуети започнаха да се промъкват на площада или каквото беше останало от него. Започна се с две противни създания, изпърхали от един покрив наблизко — покрити от глава до пети със смес от пера и козина в златисто и кафяво. Кожестите прилепови криле се събираха на гърбовете им. Въпреки страшната външност създанията се движеха устремно и щом започнаха да

проверяват кой е мъртъв и кой — само ранен, разпознах преобразени в тях.

Изведнъж нахлуха по всичките четири улици — вледеняващ парад от твари, които никога преди не бяха съществували, освен в тъмните ъгълчета на нечия извратена психика. Рунтави подобия на маймуни или грамадни гъсеници, чудати земноводни и какво ли още не... Почувствах се смазан, защото в жестовете, понякога дори в чертите им проличаваше, че са запазили човешкото си съзнание.

Озъртах се за Зала или Тали Кокул, но те така и не се появиха. Усецах се много самотен — единственият жив и здрав на площада, а и отгоре на всичко не бях белязан от проклятието. Вече се канех да намеря отново убежище в градската управа, когато две от съществата ме видяха — едното беше с множество пипала, другото сиво и трмаво като каменна статуя. Спрях като закован; останалите също се обърнаха към мен. Бях безпомощен срещу оръжията им. Пристъпих напред с разперени встрани ръце.

— Ей, не стреляйте! Не съм от лошите! Аз съм съпругът на Зала, тя е с вас.

Творение като ходещо дърво каза нещо неясно на онова с пипалата. Не чух отговора. Останалите също се подвоумиха, изоставили за миг издирването.

Изведнъж двуметровата жаба, която предпочиташе големи пури, ги доближи и гръмко възкликна:

— Ами че този е градският счетоводител. Отървете се от него!

Една крилата твар веднага насочи пистолета си към мен.

— Чакайте!... — извиках, но нещо ме удари много силно и загубих съзнание.

ДЕВЕТА ГЛАВА ПРЕОБРАЗЕН

Опомних се криво-ляво, ала бях замаян и слаб, а главата ми направо пращеше от болка. Не можех да мисля. Все пак усетих, че съм проснат на носилка и ме мъкнат нанякъде, и то с много бързи крачки. Успях да поотворя очи и се изненадах от мрака наоколо. Колко ли дълго съм бил в несвяст?

Чух рязка команда и носачите ме оставиха внимателно на земята. Не виждах добре, но предният май беше гигантска птица. По-точно, карикатура на крилато същество. Да, карикатура — подходящата дума за външността на повечето преобразени. Най-сетне проумях, че не са ме убили, а са ме взели със себе си! Значи все още можех да изиграя картите си... стига главата ми да престанеше да се разпада на пламтящи парчета.

Птицата сипа в чаша нещо от манерката, която носеше на кръста си.

— Изпий това — каза ми със стържещ нечовешки глас. — Хайде, ще ти стане по-добре.

Свих някак пръсти около чашата и с помощта на съвсем човешка на вид белезникава длан я поднесох към устните си. Малко ми парна гърлото, на вкус беше като плодова ракия. Чак сега усетих колко са напукани устните ми. Отпуснах се на носилката.

— Ще се оправи — увери птицата невидим за мен спътник. — Това ще го закрепим, докато го отнесем при Старицата.

— Нищо друго не искам — отвърна смътно познат ми женски глас.

— Зала? — изхриптах немощно.

— Не е тук — промърмори кисело жената.

Главата ми не се проясни до края на пътешествието, макар че болките стихнаха. Така и не дойдох на себе си. Нямах желание нито да помръдна, нито да говоря и целият свят като че се люшкеше в мъглив сън. Поне умът ми вече работеше достатъчно, за да се сетя, че са ми

дали някакъв опият. Не ми пукаше дали са го направили понеже са искали да кротувам или просто са ми помогнали.

Времето се точеше незабелязано, не знам кога точно доближихме входа на пещера, откъдето трептяха отблясъци на огън. В далечината отекна гръм — неизбежният дъжд скоро щеше да ни връхлети. Вкараха ме вътре, преди да се измокрим.

Имаше само едно голямо помещение, чиито стени не различавах добре. Огънят гореше по средата. Димът се издигаше право нагоре, значи имаше отдушник. Навън и без това беше горещо, а тук задухът едва се търпеше и ако не се чувствах толкова слаб, щях да се измъкна веднага. Оставаше ми обаче само да лежа и да се къпя в собствената си пот. Въображението ми плодеше трескави видения как бавно-бавно ме опичат на шиш...

В пещерата ни посрещна стара жена, покрила с торбести черни одежди извънредно едрото си тяло. Примъкна се към нас, подпирайки се на чепата тояжка и махна да пуснат носилката на пода.

Птицата се обърна към някого зад мен.

— Ето, Дарва, направихме каквото искаше. Дано не съжالياваш.

Дарва ли?! Почти я бях забравил. Не се видяхме повече след първия път, макар да я търсих, когато отивах в Гръмохълм. Колкото и да бях упоен, зарадвах се, че имам приятелка сред преобразените. Дали пък тя не бе ми спасила живота?

Дарва застана до старицата и вече я виждах.

— Идвам да положа сърцето си в твоите крака, бабо.

Едрата жена се дръпна крачка назад и я изгледа проникателно с тъмните си очи.

— Радвам се, че си добре — изрече с пресипнал от годините глас. — Боях се да не загинат мнозина.

— От нашите умряха дванадесет. Не смеехме и да се надяваме на толкова малко жертви. Онези загубиха поне двеста.

Старицата кимна.

— Не е зле. Но сега те ще накарат дори земята да изтръгне от нечуван ужас. Всички вече се пръснаха и ще се съберат чак след много седмици далеч отгук, на уговорените места. Ти какво ще правиш?

Дарва въздъхна.

— Знаеш, че Изил е мъртъв, а господарите му избягаха.

— Знам. — В гласа на старицата се промъкна печал. — Преобразена си завинаги и не можеш да се върнеш в Бурже и земите наоколо.

— Направих го за мъст, а не от вярност към хора, които дори не познавам.

— Значи няма да се събереш с останалите в уреченото време?

Дарва вдигна рамене.

— Още не съм решила.

Старицата ме изгледа.

— За този ли ми говореше?

— Да. Той се държа човешки с мен, когато никой друг не ме зачиташе. Не е като тях. Бабо, моля те за една последна добрина.

С този памук в главата можех само да следя разговора, но не и да се намеся.

— Той съгласен ли е? — попита старицата.

— Не виждаш ли какво са му направили? Щяха да го гръмнат, ако не се бях намесила. Без мен вече да е гниещ труп. Нямам ли поне мъничко право?

— Да, така гласят нашите свещени закони, но дори да изпълня желанието ти, може да не се окаже човекът, за когото го смяташ.

— А какъв избор ще има? — запъна се преобразената. — И ако не е той... кой тогава? Иначе защо да живея?

— Причината натежава достатъчно — усмихна се съчувствено старицата. Пристъпи тежко, надвеси се над мен и ме огледа също като лекар преди операция. — Не ми харесва този спукан череп... А и сътресението е лошо.

Дарва също дойде да ме погледне. Дори зашеметен виждах екзотичната ѝ красота, сякаш още по-силно подчертана от зелените оттенъци на кожата, устните и косата. Забелязах и нечовешките черти, измислени от вече мъртвия „художник“ — малки заострени уши, които потрепваха от време на време в пуснатите надолу кичури, грубите като лапи на хищник ръце. А острият извит рог, дълъг петдесетина сантиметра, явно беше костен израстък от напластени един върху друг, стесняващи се концентрични пръстени.

— Ще можеш ли да го изправиш на крака? — попита тя тревожно.

— Да, да, няма страшно — кимна старицата. — Макар че такъв удар би убил повечето мъже. Много силно се е вкопчил в живота. Добър *уа* има, могъщ — ето, вече кипи в него и се е устремил да поправи всичко повредено. Значи остава само да му помогнем.

— Кога?

— Че защо не веднага? Той кротува. Виждам, дали са му да пие *озизи*. Още по-добре. Упоен е, но няма да се унесе. Ще стане по-лесно, ако будува. — Тя стрелна с питащ поглед Дарва. — Мъчно ще е обаче да наложа заклинание върху ума му. Градският маг го е предпазил старателно. Ако искаш, ще ти дам отвари...

Дарва рязко врътна глава.

— Не! За нищо на света не позволявам да му бърникаш в главата.

— Улесняваш ме. Ще си имам премного проблеми, докато променям телесните му функции, рефлексите, равновесието. Предпочитам да не се занимавам със съзнанието му. — Старицата въздъхна. — Е, да започваме.

Не мога да кажа колко време мина и точно какво се случи. Знам само, че възрастната жена дълго напяваше и застиваше в неподвижен размисъл над мен. Понякога плъзгаше пръсти по тялото ми. Май имах тежка треска, през главата ми прехвърчаха всякакви налудничави видения. Ту измръзвах, ту пламвах целия. Помнех думите им, че съм зле, и приемах покорно състоянието си. Накрая потънах в необичайно дълбок сън и вече не ме смущаваха никакви чудовища, магове и вещици.

Събудих се все още замаян, макар нищо да не ме болеше. Не долових веднага, че нещо не е наред със самия мен. Озърнах се, но видях само почти угасналия огън и ивица светлина откъм входа, значи навън беше ден. Помъчих се да прочистя мозъка си от паяжините на съня и веднага осъзнах два факта. Първо, стоях изправен, а не помнех кога съм станал. Дали не се дължеше на знахарските заклинания на старицата? Второ, беше ми малко студено — смешно усещане в задушната пещера, където жаравата на огъня още тлееше.

Събудих се напълно след секунда и ме обзе мрачно предчувствие. Когато вдигнах ръка да си разтъркам очите, видях онова, от което се страхувах.

Ръката ми беше зелена, с груба кожа и дълги остри нокти.

— Не! — креснах и гласът ми отека в стените на пещерата. — Мамка му!

Направих крачка напред и... вече знаех всичко. Наведох глава да се огледам. Големи стъпала на гущер, могъщи крака, какво да кажа пък за дългата опашка! В един ъгъл на пещерата нещо блещукаше. Намерих точно каквото ми трябваше в момента — парче гладък метал. Вторачих се в отражението си.

Отбелязах унило, че и рогът не липсваше. Само по лицето и горната половина на тялото имаше жалки останки от предишната ми външност. Бях се превърнал в чудато съчетание от Парк Лакош и Дарва.

Тъкмо се сетих за нея и чух шума от тежките ѝ стъпки. Спря подалеч от мен, загледа ме и радостно, и плашливо.

— Защо? — успях само да измънкам. Тя малко гузно наведе глава.

— Спасих ти живота — побърза да напомни. — Не искаш ли да сториш същото за мен?

— Ами... да — отвърнах искрено. — Но какво общо има със спасението на живота ти превръщането ми в почти съвършен твой двойник?

Тя въздъхна и се натъжи.

— Досега исках само да си отмъстя. Направих го, ама не точно както желях. Вече съм самичка и ще си остана преобразена завинаги, освен ако не се случи нещо още по-лошо. Парк, няма други като мен. Не мога да се върна при семейството си, нямам близки. — Гласът ѝ стана умоляващ. — Не разбра ли вече? Ако трябваше да се мъча все така, щях да свърша със себе си. Видях как Джобрун те удари и щеше да те гръмне. Знаех си, че боговете са ни събрали нарочно близо един до друг и те спасих...

Поклатих глава смирено. Колкото и да бях потресен, вече признавах, че за себе си Дарва е права. Как да споря с нея? Отвори си очите за фактите, казах си хладно. Без нея наистина щеше да си труп, значи си ѝ длъжник. А и още си в играта. Щом преобразените са ядрото в съпротивата, подклаждана от Корил, точно при тях ти е мястото. Ако съм се съмнявал в това, да бях си останал кротко в сградата, за да помагам после в оправянето на бъркотията като лоялен

градски счетоводител. Пък и можеше да ме сполети много по-кошмарна участ — вече бях видял всякакви преобразени на площада.

Отидох при Дарва, като още с първата крачка едва не съборих нещо с опашката си. Хванах ръцете ѝ в своите и се усмигнах.

— Разбирам те. И ти прощавам.

Тя изведнъж грейна от щастие.

— Само че може и да те чака някоя изненада — предупредих я искрено.

Май изобщо не чу тези думи. В очите ѝ се събираха две големи сълзи.

— Толкова се радвам, че няма да се караме!

Въздъгнах.

— Не, няма да се караме. Признавам, ще ми е трудно да свикна, но и така може да се живее.

— Хайде да излезем — предложи тя. — Студенокръвни сме, да знаеш.

Е, това обясняваше защо пещерата ми се струваше доста прохладна. Последвах я към отвора. Навън беше обичаен горещ ден, подгизнал от влага чак до тежки бели валма мъгла, която се стелеше навсякъде. Скоро обаче престанах да усещам задуха и жегата. За пръв път, откакто стъпих на Харон, ми стана приятно. Затуй пък започна да ме мъчи непоносим глад.

— Ние какво ядем? — попитах Дарва.

— Почти всичко живо — засмя се тя.

Представих си неприятната необходимост да разкъсвам на мръвки малки гущерчета. Тя изглежда долови какво ми минава през главата и започна да се киска.

— А, не се стряскай. Стъбла, листа, плодове — каквото си избереш. Е, и животинки, ако са ти по вкуса. Аз ги предпочитам сготвени.

— Добре звучи. Има ли наблизо нещо като за нас?

— Горичка от плодни дръвчета — дини *куага*. Долу е, под хълма. Ела с мен.

— Горичка, казваш... Могат ли да ни видят там? Мисля си, че точно сега преобразените не са любимци на властта.

— Не, дръвчетата са в края на имението Биндахар. Никой няма да идва насам още два-три дни, а дотогава ние отдавна ще сме

изчезнали.

Разбрах защо някому бе хрумнало да нарече тези едри плодове дини — бяха на черни и оранжеви ивици. Заситиха приятно глада ми, макар че отначало се колебаех дали да ги ям направо с кората. Или вкусовете ми предпочитания също се бяха променили изцяло, или хората наистина пропускаха голямо удоволствие, като хапваха само меката сърцевина.

Натъпкахме се до пръсване. В предишния си облик не бих се насиллил да изям дори една диня, сега обаче погълнах точно седемнадесет и май имах още място.

— Тъй си е, много плюскаме — потвърди Дарва. — Но не дебелеем. Колкото повече ядем, толкова по-силни ставаме.

— Радвам се да го чуя.

Чувствах се отново жизнен и реших, че е време да поговорим за по-важни неща.

— Ще трябва много да те разпитвам.

— Питай за каквото щеш — охотно се съгласи тя. — Едва ли ще повярваш колко ми беше мъчно, че няма с кого да си побъбря ей тъй, за разтуха.

— Добре, първо ми кажи коя беше старицата, дето ме преобрази?

Съществуваше не една причина да започна точно с този въпрос. Представях си например, че след време жената можеше да ме освободи от нежеланото състояние...

— Прабаба ми — обясни Дарва. — Има силата, откакто се помня. Сигурно още като мъничка е можела да прави разни неща. Навремето учила при мага на фирмата. Тогава нямало сговор между маговете да си пазят тайните. Ама не изтърпяла докрай. Започнала да ражда деца и стигнала до девет.

— Да, това сигурно поглъща цялото време на човека. Но на мен дарбата ѝ ми се стори достатъчно могъща. Защо е трябвало обаче да ме превръща в твоя сестра-близначка? Защото не се е научила на всичко ли?

Дарва се поколеба, преди да отговори.

— Е, не сме чак близнаци. Вярно, гледаше мен, докато те преобразяваше. Тънка работа е. Само мъничко да сбъркаш и мозъкът не пасва на тялото. Тоест или ще си пернат в главата, или сакат. И такива ги има, охо, много са! Затова се водеше по заклинанието на

онуй копеленце Изил. Ама каза, че си е представяла и истинските бунхари. Аз толкова се обърках, че забравих, но тя знае какво да прави. Затова си още мъжкар, Парк, макар и в новото тяло.

Я, колко интересно! Не пропуснах да оцена смахнатата ирония на положението си. Започнах да се подсмивам неудържимо.

— Какво смешно има?

— Нали знаеш, че не съм роден на Харон? Пратиха ме тук, защото наруших законите.

— Знаем. В Гръмохълм все за теб клюкарстваха.

— Ами... забърках се в неприятни истории. Убих хора и нито другите, нито тогавашното ми „аз“ можехме да разберем причините. Като ме хванаха, установиха, че съм го правил, защото съм бил изрод. Хермафродит.

Тя ме зяпна.

— О, тъй ли? Аз пък се чудех защо си малко странен наглед.

Кимнах.

— Погрижиха се да ме направят истински мъж. А сега! Сега съм мъжкар, но приличам на... твоя сестра.

Тя се разсмя, а аз се сетих за още по-интересен въпрос. Добре де, пак съм си мъжки екземпляр — но от кой вид?

— И аз се питам що за чудо съм — каза Дарва, щом споделих с нея съмненията си. — Баба разправя, че ако... такава де, го... нищо нямало да стане. Но щом цялото *уа* в теб пренагласи тялото ти докрай, можело и да създадем такива като нас. Понякога се случва. Представяш ли си, цяла нова раса! — Тя се замисли. — Как ли ще я нарекат учените хора? Дарвус лакошус...

— Звучи като име на болест.

Събеседничката ми щастливо се ухили.

— Парк, да знаеш, все едно започвам да живея отново след тия две години!

Разбирах щастието ѝ и дори го споделях донякъде. Харесвах я. Е, да, говореше грубовато, беше невежа, но можех да разпозная в нея жена с чудесни заложби, смазани от надутата себичност на един гнусен старец. Несъмнено бе по-решителна и непреклонна от Зала... поне от предишната. За миг се запитах нехайно какво ли е другото „аз“ на доскорошната ми спътница.

— Ще трябва малко да ме открянеш за онази олелия в Бурже. Какво стана там, по дяволите? Кой го направи и защо?

Дарва въздъхна и поклати глава.

— Нали знаеш, че в града отдавна имаше поклонници на дявола?

— Знам.

— Ами повечето бяха пощръктели от скука жени, искаха да поприхванат малко от силата. Преди година-две се случи друго. Не знам кой се намеси, но присламчиха всички към по-голямата група, дето иска да сваля властта. Чух само, че зад гърба им е страшно могъщ маг.

— Корил, бившият Владетел.

— И аз си мисля, че трябва да е той. Хората го понасяха полесно. По негово време нямаше шеф на сигурността, от който тръпки те полазват, не ни досаждаха с войски. Та оня потаен маг проникнал във всички колонии на преобразени. Обещал като хване нещата пак в свои ръце, да им даде Тукиан, южния континент. И без това там е пустош, никой още не го е обиколил целия. Разправяха ми обаче, че било по-приятно. Преобразените веднага се запалиха, щото тука няма живот за тях. Пък и доста хора също се навиха, за да им се махнем от главите. Схвана ли?

Оставаше да не съм схванал! Най-логичното решение на проблема. Корил явно имаше нюх към политиката. Този човек умееше да вдъхва страхопочитание дори без прословутата си сила на маг. Как ли Еолия Матузе му бе отнела властта, а и как я задържаше?

И в миг съзрях единствения правдоподобен отговор. Още я търпяха, просто защото подкрепяше войната срещу Конфедерацията. Нали и Корман призна, че на другите трима Владетели Харон не им е нужен. Кой тогава отделяше такова внимание на планетата? Пришълците. Не виждах друга възможност.

„Нямаше шеф на сигурността, от който тръпки те полазват...“

Само че *чий* началник на сигурността беше Ятек Мора? На Матузе ли? Как пък не! Само докато тя си наляга парцалките. Вече стигах до извода, че е твърде вероятно чудатият мъж с леден поглед и глас на робот изобщо да не принадлежи към човешкия род. Значи дори Харон да няма важна роля в бъдещата война, пришълците треперят над планетата. Защо ли?

Подхранваха егоцентризма и манията за величие на Еолия Матузе, а в замяна тя изпълняваше онова, което ѝ поискат. Всичко пасваше. Дали Корил разбираше сценария и ролите? И колко ли дребен трябва да е някакъв си Владетел от Диаманта за раса, готвеща се да съсипе хиляди светове?...

— За какво си мислиш?

Сепнах се.

— Сглобявам картинката. После ще ти разкажа. Много време ще сме заедно, а историята е дълга и сложна за обясняване.

— Заедно! — въздъхна Дарва. — Хубава дума.

— Не те попитах за важни подробности. Защо не се спъвам в опашката си, като ходя, а щом се затичам, я вдигам? Служа си с това тяло, като че в него съм се родил.

— Заклинанието беше изпитано до последната дреболия.

Това поне ме утешаваше малко.

— Добре. Сега къде ще отидем?

— Надалеч, и то бързо. Тука сме само на един ден път от Бурже, скоро ще гъмжи от войски. Имаме си защита — можем да стоим, без да помръднем. Колкото и да сме едри, сред всичката тая зеленина няма да ни видят, ако ще да претичат покрай нас.

— Върши работа — признах неохотно, — само че изведнъж тук взех да забелязвам много по-съвременни оръжия, отколкото очаквах. Най-добрите модели имат и топлинни сензори.

Дарва се ухили.

— Че нас какво ни засяга? Опитвах я вече да си помагат при лов с тия джунджурии. Каквато е температурата наоколо, такава е и нашата. Няма да ни засекат.

За това не бях помислил.

— Все едно, и на мен ми се иска да се махнем. Добре ли познаваш земите извън околностите на градчето?

— Да, но ще стане още по-напечено, като изминем първите стотина километра. Знаем обаче къде са пътищата, за да ги отбягваме. Освен това ни накараха да запомним много карти.

— Умно момиче! — похвалих я.

— Значи искаш да отидем при другите? — някак разочаровано попита Дарва.

— Докато вървим, ще ти обясня защо. На Харон стават много неща, за които май дори не са ви споменавали.

— Имаме три седмици да изминем към осемстотин километра — изчисли тя. — Времето е достатъчно за приказки. Казаха ни да се пръснем и да преживяваме с каквото намерим.

— Но и войниците ще имат време да хванат някои от нас, за да научат повечето сборни места.

— А, този път не позна. Местата са стотици, всеки знае само за две-три от тях. Дори да изловят половината преобразени — а не ми се вярва — пак имаме шанс да не се натъкнем на засада.

— Такава вероятност не ми допада много, но не виждам какво друго да направим. — Огледах се. Мъглата като че се сгъстяваше. — Време е да изчезваме.

Дарва се подсмихна дяволито.

— И ще оставяме след себе си само следи на бунхари.

Откривах все повече предимства в новото си тяло.

— Е, първо ще си избира някое дръвче за наторяване. На празен стомах веднага ме напъна.

Тя прихна и махна с ръка напосоки. Отдалечих се само на няколко крачки и се облекчих, вирайки се надолу.

— Я, *то* си било там, където трябва! — констатирах доволно и на доста висок глас.

ДЕСЕТА ГЛАВА

СРЕЩА ПРИ ЗЪБЕРИТЕ

Трите седмици бяха истинска идилия, поне за някои неща, и самият факт, че ми хрумват такива щуротии, започваше да ме притеснява. Дарва наистина се оказа много приятно създание и в душата ми зашаваха чувства, които дори не подозирах у себе си. Ама че удар понесе доскорошната ми представа за самия мен! Силният, твърд, безчувствен агент на Конфедерацията, който от никого и от нищо не се нуждае. Измислен, създаден и обучен да е над дребните човешки зависимости като приятелство, съчувствие... и любов? Не бях ли аз, който не успя да разтълкува на Зала преди няколко месеца какъв смисъл влага в тази дума? Дали пък самотата измъчва не само обикновените хорица? Можех ли да допусна, че съм чужд и ненужен на своята култура също като Дарва? Знаех колко са опасни подобни съмнения. Така се рушеше самата ми вяра в ценностите на Конфедерацията — единственото, което ме крепеше.

А може би в стремглавия си устрем към съвършенство бяхме оставили сериозни пролуки в човешката психика... Или просто ме тормозеше новото тяло с неговите хормони? Предпочитах второто обяснение, макар че на практика нямаше никаква разлика в онова, което ми се случваше.

Няколко пъти, докато се промъквахме из джунглите на Харон, едва не признах пред Дарва кой съм и с каква задача са ме изпратили. Прехапвах си езика в последния момент. Засега нямаше да извлека никаква изгода от такива откровения. През това време обаче я опознах както никого преди и се възхищавах на всекидневните си малки открития. Тя жадно поглъщаше всичко ново и слушаше в захлас разказите ми за цивилизованите светове и границата, които нямаше да види с очите си. Преглътна по-лесно от очакванията ми историята за пришълците и Четиримата владетели, макар да ми се стори, че си представяше другата раса само като още един вид преобразени. Когато си яркозелен, стърчиш на 215 сантиметра от земята и имаш дълъг

извит рог на челото си, не е толкова лесно да делиш всички на „човеци“ и „нечовеци“. Дарва обаче разбираше, че разликата не е във формата, а в мисленето. И натърти, че ако съм прав в подозренията си за Мора, тя ще се бори с нокти и зъби за спасяването на човечеството, от което никога вече не можеше да бъде частица.

Невероятното тяло, в което бях затворен, започваше сериозно да влияе на съзнанието ми. Макар да запазвах изцяло всички хитрини и защити на подготовката си, преживявах случващото се много по-вълнуващо — и доброто, и лошото.

Нямах други причини да се вайкам. Бяхме изумително силни и въпреки туловищата си успяхме да изчезнем за миг в пищната зеленина край нас, а после да изфучим напред с пъргавина, недостъпна и за най-талантливия спринтьор сред хората. Здравите остри нокти можеха да ни послужат и като оръжия, но засега с тях просто си режехме храната, каквато и да беше тя. Нас обаче трудно щяха да ни наранят при тази дебела и здрава кожа, по която водата се стичаше като по камък.

Нямаше място за съмнение, че властите усърдно издирват преобразени. Неведнъж виждахме дългокрили, спускащи се чак до върховете на дърветата, случваше се дори войниците да стрелят напосоки от кабините им, за да подплашат криещи се бегълци. Разбира се, по пътищата непрекъснато бродеха патрули от все същите свирепи войници или местни копои. Но ако имахме малко късмет да не се натъкнем на маг или негов чирак, не беше особено трудно да стоим настрана от неприятности.

Сериозните главоболия започнаха едва в края на скитането из джунглата. И двамата свикнахме бързо с тези страховити за повечето хора места. Досадните насекоми не успяваха да проникнат през кожата ни, можехме да не се боим прекалено от хищници, а и силите ни стигаха да се измъкваме от заплетените лиани или мочурищата. Дори се наслаждавахме на великолепието и красотата, простиращи се в безкрая наоколо. Тогави не се и сецахме какво става с нас — на жаргона на психодокторите това се нарича „подивяване“, тоест пълно приспособяване към средата...

Осъзнахме твърде болезнено промените в себе си, едва когато се натъкнахме на истински бунхар. Е, по пътя бяхме подминавали стотици такива твари, обитаващи джунглата и блатата, като

внимавахме да не ги доближим прекалено, но те изглежда ни приемаха за част от своя свят. Този път беше съвсем различно. Не знам дали ние сбъркахме в нещо. Може пък бунхарът да е бил разгонен и да е надушил Дарва. Все едно. Важното е, че нямаше намерение да ни пропусне. Изпречи се с гръмогласен рев и зейнала зъбата паст. А зъбите си ги биваше!

За съжаление, ние не можехме да се похвалим със същото. Имахме нормалните човешки челюсти, ако не се броят малко поголемите резци и кучешки. Веднага осъзнахме, че превъзходството не е на наша страна и се опитахме да заобиколим бунхара, но той само се разяри още повече. Нямаше къде да се денем — щем не щем, трябваше да приемем битката. Странно, но кръвта ми кипна от прилив на адреналин или някакво друго подобно вещество. За пръв път изпадах в такова състояние! Грамадният гуцер ръмжеше и се зъбеше насреща ни, а аз настръхнах от ярост... и чух звуци досущ като неговите от гърлото на Дарва. Без да се замислим, двамата се хвърлихме срещу отвратителния звяр, насочили роговете си към него.

Вярно, зъбите му бяха страшни, само че нямаше израстък като нашите. Не ми се вярва и че очакваше такова стремително нападение. По инстинкт се опря назад на опашката си, може би за да си опази главата; роговете ни се забиха в гърдите му и в същото време започнахме да го дерем с остриите си нокти. Отново и отново го мушкахме, той ревеше от болка и бяс, кръвта плискаше наоколо. После Дарва се извъртя, подскочи — подпряна само на опашката си — и мощно изрита животното по хълбока. Бунхарът тупна на земята.

Мигновено се стоварихме отгоре му, пронизахме уязвимия му врат и забихме нокти, разкъсвайки плътта. Нещастното създание нямаше и нищожен шанс срещу нас — не заради роговите израстъци, а защото дори обладани от безумна свирепост притежавахме предимството на човешката хитрост в боя. Убихме го, отървавайки се само с по някоя и друга драскотина.

Яростта и опиянението от собствената ни сила не се укротиха веднага. Пихме от кръвта на мъртвия звяр, късахме големи мръвки от тялото му, докато се преситим. Едва когато ни обзе сънливо задоволство, започнахме да се отпусваме. Първичните емоции отново отстъпиха мястото си на разсъдъка.

Дълго не продумахме. Най-сетне Дарва ме изгледа както бях оплискан със засъхваща кръв, после се обърна към разкъсания труп, над който вече кръжаха мушици. Скоро щяха да пристигнат и други любители на мърша.

— Олеле, какво направихме!... — промълви тя тихичко. Поклатих глава слисан и уморен.

— Май животинското у нас е повечко, отколкото си въобразяваме.

Дарва се вторачи уплашено в мен.

— Не за бунхара ми е мисълта. Досадникът сам си го изпроси. От другото се стряскам, дето стана после. — Тя облиза окървавената си ръка. — Парк, кълна се в боговете, толкоз беше приятно! И на вкус, и...

— Знам — промърморих унило.

Кръвожадното въодушевление отшумяваше, остана само тежката умора. Мускулите ме наболяваха от пренапрежението, драскотините по кожата ми също вече смъдяха. Знаех, че Дарва не се чувства по-добре, пък и беше доста стъписана.

— Такава съм си от две години, но никога не съм побеснявала.

Отново кимнах.

— Онова момченце Изил трябва да е било твърде изобретателно. Сигурно ти е подготвил подобна участ, ако продължиш да упорстваш... или ако на Гнизър му омръзне да чака. Предполагам, че са смятали да те пратят в блатата, за да надделеят в теб животинските инстинкти. Щяла си да подивееш и или да се превърнеш в истински бунхар, или да припълзиш при мъчителите си, за да молиш за милост. — Помълчах и добавих: — Е, не е толкова зле.

Тя ме изгледа много особено.

— Какво му е хубавото, по дяволите?

— Я помисли! Двамата затрихме с лекота тази грамада от мускули и зъби. Без да умуваме излишно, употребихме срещу него най-добрите си естествени оръжия. Беше по-тежък поне с двеста кила и от мен, и от теб, при това си е хищник по природа. Само че ние се оказахме по-опасни зверове. Значи сме господарите! Кралят и кралицата на харонската джунгла, напълно приспособени към живота тук. Няма от какво да се боим.

— Но... тази кръв! Ами че то си беше като оргазъм при секс. Или като да се дрогираш! Сега хем ме е гнус, хем ми се иска да си пийна още от кръвта му.

Права беше. На мен също ми се искаше и нямаше как да пренебрегнем този факт.

— Ще внимаваме да не се увлечем — предложих с въздишка. — Може би все пак трябва да се отпускате от време на време. Дарва, вече сме убийци, истински хищници. Това е разплатата за преобразяването ни и не ни остава друго, освен да се примирим.

Тя обаче продължаваше да се терзае.

— Парк, ами ако... ако беше някой човек? Да речем, от войниците?

Моята подготовка на агент вече ми позволяваше да търся изгодните страни на неизбежното, но за Дарва беше по-страшничко. Исках колкото се може по-скоро да свикне с този факт.

— Слушай, ние вече не сме хора — заявих безцеремонно. — А и не е ли все едно дали ще гръмна, или ще намушкам с рог врага си?

— Не искам да ставам канибал! — потръпна тя.

— Канибализъм е, ако аз изям теб — натъртих разсъдливо. — Сега за нас човеците са просто вид лукави и подли животни.

Дарва нерешително въртна глава.

— Не знам дали ще ми е толкова лесно.

— Или приеми без угризения това, което си станала, или ще се побъркаш. Просто няма за какво да се тревожиш! Ако се съберем отново с други преобразени и ни липсва храна, не вярвам инстинктите ни да победят. Опасно е само тук — в джунглата.

Отспахме си, вместо да се тормозим повече. Събудихме се по здрач, намерихме поточе наблизо и се измихме старателно. Отново се чувствахме разумни същества, а не зверове.

И все пак по някое време Дарва ме попита:

— Парк, сетих се за ония пришълци. Че ние не сме ли още почужди на хората?

Не разполагах с готов отговор на въпроса ѝ.

Въпреки тревогите си повторихме оргията на унищожението още на следващия ден... и то съвсем съзнателно. Попаднахме на малък

женски бунхар със счупен крак. Такава лесна плячка беше просто неустоймо изкушение! Утешихме се, че животното и без това щеше скоро да умре от глад, защото не можеше да ловува. Този път наслаждението от разправата ме притесни повече отколкото Дарва. Целият ми живот се крепеше на увереността, че се владее и направлявам постъпките си във всеки момент. Разчитах винаги на студената безстрастна логика. А да се поддам на животински страсти, дори да ликувам от първобитната си свирепост — ето това вече не ми даваше мира!

Самият лов никак не ме безпокоеше. Хората се хранят с животинска плът от памтивека. Е, в цивилизованите светове отдавна бяха преминали на синтезирани белтъчини, но жителите по границата и досега си похапваха с наслада сготвено месо. На Харон също се препитаваха с дивеч и риба. Вярно, жителите на градчета като Монтлей и Бурже имаха мръвките на трапезата си разфасовани и превърнати в гозби, но това не променяше нещата. Дарва и аз само се бяхме отърсили от лицемерието. Скоро свикнахме с факта, че сме новите страшилища на джунглата.

Микробите на Уордън в телата ни пък явно бяха практически настроени. Още след повалянето на третата ни жертва започнах да усещам изтръпване и особен дискомфорт в устата си. Дарва се оплака от същото и щом си огледахме взаимно челюстите, забелязахме промяната. Зъбите ни ставаха по-остри, особено резците. Във всяка подробност се приспособявахме към ролята си на хищници, при това без допълнителна магия.

Не ми се вярваше, че дребосъците реагират толкова бързо на промяната в средата — в края на краищата Дарва живееше като преобразена вече две години. Значи ги бе прищпорила новата ни нагласа. Нали Корман спомена, че всеки носи силата у себе си? Може пък нещата да бяха по-сложни, отколкото той си ги представяше!

Тези разсъждения ме изправиха пред още по-озадачаващ въпрос — как микробите знаеха какво да правят? Чирак като Изил или дори надарен маг като Корман не биха могли да зложат нова програма във всяка клетка, да заповядат ускорен растеж на органи, да постигнат такова равновесие, че преобразеният да си остане жизнеспособен. Разбира се, изумителните компютри на Конфедерацията можеха да се справят с подобна задача, само че в цивилизацията такива занимания

бяха строго забранени. Тук просто трябваше някой да размаха ръка, да измърмори няколко безсмислици, за да натрапи на друг човек превръщането му в коренно различно същество... при това без да го затрие по време на промяната.

Вече бях събрал множество парченца от странната картинка, но не знаех принципа, който би ми позволил да ги сглобя. За пръв път от много време се сетих за своя „оригинал“, зареян някъде около системата Уордън. Дали още получаваше информацията от мозъка ми въпреки преобразяването? И ако смогваше да събере всичко научено от четиримата си двойници по планетите на Диаманта, успял ли бе да проникне поне донякъде в тайната с помощта на неизменния си партньор — суперкомпютъра?

Поне знаех, че вече не го мразя. В момента май дори не му завиждах за нищо.

И така, през следващата седмица се промъквахме бавно и предпазливо към сборното място, избрано от Дарва, защото там според нея рискът да има засада бе най-малък. Намираше се на километър встрани от запустял път, в малко каменно усое с водопадче. Доближихме възможно най-незабелязано.

През цялото време Дарва се колебаеше дали не грешим.

— Тук сме щастливи — повтаряше упорито тя. — Нали и самият ти каза, че сме създадени за живота в джунглата. Защо да се връщаме, пак да си търсим белята ли?

— Вярно е — възразявах, — но не всичко опира само до теб и мен. *Искам да знам какво става.* Сърце не ми дава да нарежа задълженията си, защото ми е ясно, че цял Харон е застрашен... заедно с нашата скъпоценна джунгла. Не забравяй какво можем да спечелим — ако ние победим и Корил си държи на думата, ще сложим край на тъпото потисничество спрямо преобразените. Имаме нужда и от своя земя, и от достъп до силата. Иначе винаги някой ще ни седи на врата и ще ни казва какво да правим. Пък ако сме свободни, може да положим началото на не една и две нови раси на тази планета!

Боя се, че тя не споделяше нито любопитството, нито чувството ми за отговорност, но поне се убеди, че няма да се откажа — и не пожела отново да остане сама.

Позволих ѝ да води към скалите, защото бе виждала мястото на карта. На петдесетина метра от водопада спътничката ми замръзна неподвижно. Аз също спрях, без да помръдвам.

Не се чуваше нищо друго освен шума на водата, затова интуитивно се опитах да разбера какво я е стреснало. Още едно предимство на засиленото животинско у нас — долових, че наоколо има и други. Нито ги виждахме, нито ги чувахме, обаче не се съмнявах, че са наблизо.

Щом се напрегнах, изпаднах в твърде интересно състояние. Откривах съвсем нова чувствителност у себе си. За пръв път съзнателно се възползвах от своите микроби на Уордън — *уа*, както ги наричаше старицата — и прозрях, че те не са отделени от останалите. По слабички нишки от енергия протичаха неспирни сигнали и от мен, и към мен самия. Не, не бяха сигнали, а готовност за приемане и предаване на информация. Към дърветата, тревата, камъните, въздуха... Значи това усещане познаваха маговете! Ясно ми беше защо Корман не намира думи, с които да го опише.

Джунглата кипеше от живот... и от безбройни микроби на Уордън. Бяхме част от цялото. Какво прекрасно, замайващо преживяване!

Изведнъж се досетих какво ставаше. В нас и в почти всичко наоколо дребосъчетата обикновено бяха пасивни, те само поддържаха връзката с останалите. Но наблизо имаше и микроби, които излъчваха. Веднага отхвърлих вероятността да сме се натъкнали на преобразени — повечето не владееха силата, а и тя бе допълнително потисната от наложените им заклинания. Значи щяхме да си имаме работа с не особено надарени чираци.

Насочих цялата си воля в усилието да откроя откъде идват сигналите. Успях. Единият източник беше на десетина метра от Дарва, зад голямо дърво. Имаше и друг на петнадесет в противоположната посока. Трети чакаше под водопада, четвърти — на скалите горе. Струваше ми се нелепо лесно да ги откроя с новите си способности. Но дали това означаваше, че и те са ни забелязали веднага? Съмнявах се. Или изобщо не ни обръщаха внимание, или ни бяха взели за бунхари. Иначе досега да са ни нападнали.

В следващия миг онзи зад дървото се показа, без изобщо да погледне към нас. Сливахме се идеално със зеленината.

Беше войник в черно-златна униформа. Изглеждаше много отегчен, когато се плъсна на сянка под дървото. Формата на кобура издаваше, че носи лазерен пистолет. Как ми се искаше да докопам такова оръжие! Е, двамата с Дарва и без това бяхме чудесни бойни машини, но не можехме да надбягаме смъртоносния лъч. Ако имах пистолет, щях да се разправа с този гадняр без никакъв риск.

Разнесе се тихо писукане и мъжът извади от джоба си мъничък приемо-предавател. Каза няколко думи и получи отговор. Редовната проверка на началниците, нямаше какво друго да е.

За нещастие не бяхме мънички. Предишният Парк Лакош би се изнизал като котка. А трябваше непременно да се махнем оттук. Дарва стоеше прекалено близо до войника. Бавно и внимателно се наведох и вдигнах голям объл камък, като разсеяно отбелязах, че дори той беше претъпкан с микроби.

Спътничката ми плавно изви глава да види какво правя и кимна, после пак се загледа в мъжа.

Побързах да метна камъка с цялата си сила, но не сполучих особено — колкото и опасни да бяха китките ми, в ръцете си няхах чак толкова мощ. Все пак той изтрополи зад гърба на войника, който скочи и се обърна светкавично, извадил пистолета от кобура. Не се остави да му отвлечем толкова лесно вниманието, а се заозърта подозрително и тръгна полека към Дарва. Мъничетата в тялото му сякаш „светнаха“, макар думата да не бе съвсем точна. Изглеждаше като да опипва мислено околността.

Дарва леко приклепна сред широколистните храсти, където се криеше. Дори аз нямаше да я видя, ако не знаех, че е там. Трябваше да се боим от дарбата на войника, а не от очите му, колкото и зорки да бяха те.

Незнайно защо още не я забелязваше — може би собственото ни напрежение караше нашите микроби да му пречат, но скоро щеше просто да се блъсне в нея. И още не се беше обадил на останалите...

Взех решение за частица от мига. Надявах се и Дарва да направи каквото трябва в единствената секунда, която щеше да има на разположение.

Мъжът спря само на две-три крачки от нея и накрая я усети — отначало с помощта на „магията“, после се взря и я различи в зеленината. Ухили се.

— Я виж ти, преобразен с наченки на силата! — промърмори присмехулно.

Тогава изскочих от скривалището си.

— Ей! — креснах и напънах могъщите си краката скока на живота си.

Дарва не се помайваше — щом онзи се извъртя към мен, тя почти го обезглави с един замах на дясната си ръка. Пръстът му натисна конвулсивно спусъка, но лъчът само прогори клоните далеч над мен.

Почти едновременно се втурнахме към трупа. Приятелката ми гледаше недоумяващо как изтръгвам пистолета от ръката му. Помогнах си с опашката, (За да се завъртя на място, и побягнах към джунглата. Друг глас вече викаше гневно зад нас, чух и съскането на лазерен лъч, забил се в мокри листа.

Щом се уверих, че Дарва се е скрила, отново застинах на място и зачаках.

Притичаха мъж и жена с готови за стрелба пистолети. Внезапно се запитах дали не съм прекалено непохватен с тези грамадни длани и дълги нокти, но дръжката на оръжието легна привично в ръката ми и се успокоих. Бях сред най-добрите стрелци в Конфедерацията, нямаше как да пропусна такива едри мишени от десетина метра. Натиснах спусъка два пъти и прогорих спретнати дупчици в противниците ни, точно където бяха сърцата им. Паднаха по гръб и не шавнаха повече. Скочих да взема и техните оръжия заедно с коланите, на които висяха скъпоценните батерии. След това се затичах към Дарва.

Подадох ѝ един колан с пъхнат в кобура пистолет. Не си казахме нищо, докато не навлязохме навътре в гъстата гора. Най-последно се опряхме на опашките си и си отдъхнахме.

— Едва ни се размина! — възкликна Дарва малко прегракнало.

Кимнах.

— Все пак си струваше.

Тя ме зяпна.

— Ама защо ти трябваше да рискуваш заради тия пистолетчета?
— Сви пръсти и ноктите ѝ изскочиха. — Нямаме нужда от оръжия.

— Грешеш. Не можем да се надбягваме с техните предаватели, нито с лазерните лъчи. — Ухилих се. — Е, същото важи и за врага.

Дарва слисано поклати глава.

— Беше толкова... крехък. — Вдигна дясната си длан към очите.
— С един удар му смазах черепа.

— Няма спор. А ръцете са най-слабото ни място. Само не се надувай. Хората винаги са били най-немощните същества на всяка планета, където са се заселвали, но досега никой не им е надвил.

Тя ме изгледа колебливо.

— Май приключихме със сборните пунктове. Щом вече ни чакаха тук, сигурно знаят и останалите.

Завъртях глава.

— Трябва да проверим. Все някъде може да ни излезе късметът.

— Добре де... — спътничката ми недоволно изсумтя и изведнъж се оживи. — Ама аз направих каквото трябваше, нали?

— Разбира се! Гордея се с теб. Не можех да ти кажа как да постъпиш, но ти се справи чудесно.

Дарва грейна.

— Като гледам, бива си ме. Ей, отначало се уплаших до припадък! После обаче ми хареса.

— Да, и на мен ми е неприятно да си го призная, но беше страшно забавно да се разправим така с тях.

— Като те слушам, май си вършил същото и преди. Все си мисля, че още много неща не си ми казал. А как ги простреля набързо! Олеле!

Поех си дълбоко дъх.

— Добре, явно вече е време да бъда по-откровен. Ако ти не го заслужаваш, кой тогава?

Разказах й набързо с какво се бях занимавал през предишния си живот и каква е истинската причина за стоварването ми на Харон. Тя слушаше внимателно и кимаше. Накрая се усмихна.

— Е, сега ми светна в главата. И все още искаш да си свършиш работата, макар да са ти сторили това...

— Общо взето, така е — съгласих се. — Но не говоря празни приказки за новия живот, от който имат нужда преобразените, нито за другите промени на Харон. И аз съм затънал тук до края на дните си също като теб. Вече виждаш защо е толкова важно да открия Корил. Той е противник на пришълците, какъвто съм и аз, поне засега. Ще ми помогне да стисна за гушката Еолия Матузе, а може да се окаже и ключът към моето бъдеще на тази планета.

Внезапно се сетих за нещо, което отдавна трябваше да направя. Извадих един приемо-предавател от калъфа му и го включих.

„... ей тъй изскочи от храстите, нахвърли се върху Сормат и му разпра гърлото като див звяр — дъднеша нечий гласец.

— Божичко! Трябва да са били двама, ама видях един. Доста приличаше на бунхар. Смахната история.“

„Искам да знам как са надхитрили защитата на Сорми — настоя друг. — Тръпки ме побиват, като си помисля. Трябва да се отървем веднага от тези чудовища!“

Сигналите отслабваха, значи останалите войници се отдалечаваха от нас. За тяхно щастие, тъй като последните чути думи ме вбесиха. Огледах уредчето — не беше кой знае колко сложно, макар да не познавах точно този модел.

— Виждала ли си такова преди? — показах го на Дарва.

— Да. Почти същите имат във фирмите, за да говорят с надзирателите на полето.

Кимнах на себе си.

— Военна джаджа.

На задния капак зърнах малка емблема — „Земко“. Поредното изделие, внесено от Цербер. Отново си помислих, че моят двойник там сигурно се чувства като риба във вода.

— Какъв обхват имат?

— А?

— На какво разстояние можеш да приказваш с тези неща?

— О, за това ли питаш. До три-четири километра.

— Този сигурно е подсилен, ще стигне до пет. Чудя се дали всички използват една и съща честота...

— Хрумва ли ти нещо?

— Я да тръгнем към следващото сборно място — най-близкото. Току-виж чуем дали е заето, още преди да сме загазили.

Помъчих се малко с двата колана и ги съединих, за да ги провеся през рамо. Пак не беше много удобно, но така можех да имам под ръка оръжията и приемо-предавателите.

Оплетохме ленти от лиани и направихме препаска с третия кобур и за Дарва, макар че тя нямаше опит с оръжието и почти не можеше да

си служи с него.

Разполагахме само с трийсетина часа — едно местно денонощие — за да стигнем до следващия сборен пункт. Още четири пъти някой от съпротивата щеше да навестява всичките, за да огледа за съратници или засади, после — край.

Вървахме през почти цялата нощ. По време на почивките споделяхме усещанията си за микробите на Уордън. Нали дори войникът бе доловил силата у Дарва! Нейното разбиране за тези способности обаче тънеше в невежеството и суеверията, насадени у местните хора.

— Вече ти казах, че баба беше с голяма дарба. Като дете научих от нея туй-онуй и ми изглеждаше забавно, ама не стигнах далеч. Също като с кавалчето, дето го подариха на моя брат. Скоро му омръзна да се упражнява. Тъй е и със занаята...

— Добре, но това не обяснява моята чувствителност към дребосъците. Не вярвам да я е събудило заклинанието, което баба ти ми прехвърли. Корман разправяше, че съм имал вродена дарба и предсказа, че скоро ще усетя своето *уа*. Много е важно! Оказва се, че и двамата можем да се научим, следователно преобразените не са лишени от силата, поне в сравнение с нормалните хора.

Помнех, че мнозина сред прокълнатите са били чираци, значи обучението за тях представляваше жизнена необходимост. Иначе силата или си оставаше безполезна играчка, или съсипваше носителя си.

Вече бях убеден, че същината ѝ е в уменията да се съсредоточиш, докато усещаш микробите в предмета, към който си насочил своето внимание. Повечето хора нямаха нито волята, нито увереността за това, в себе си обаче не се съмнявах, а и Дарва изглеждаше достатъчно решителна и упорита.

Вървахме към място, което тя наричаше Зъберите — там скалите имали доста чудновати форми. Беше ги виждала на снимка и ме уверяваше, че няма как да сбърка. Отначало решила, че мястото е прекалено рисковано, защото наблизо минавал път, водещ към градче на име Гебрат, но сега просто нямахме друг избор.

Доближихме в късния следобед на следващия ден. Започнах да подслушвам разговорите в радиус от около пет километра, но май си приказваха само патрулите на пътищата. Никой не спомена за засада

при Зъберите, а вече се бях уверил, че тези бръмбазъци работят на една честота, значи нищо не пропусках.

Все пак внимавахме. Дарва беше права — нямаше как да се сбърка тази местност с друга. Четири назъбени каменни колони се извисяваха на повече от километър над околната джунгла, същински гигантски стрели, насочени към небето. До основата на втората отляво трябваше да се срещнем със съратниците си... стига, разбира се, там да нямаше други, не толкова приятелски настроени посрещачи.

Разделихме се и започнахме да се промъкваме от срещуположни посоки, готови да се разправим с всеки враг, само че засега нищо не подсказваше наличието на такъв. Ако мястото беше разкрито, войниците тук трябваше да са много по-печени от онези при водопада. Наблюдавах внимателно още два часа, а после с Дарва се спотаихме в края на гората, без да излизаме на открито. Нямахме с какво да мерим времето, затова решихме да чакаме вечерта с надеждата да ни приберат.

Скоро се спусна мрак. От време на време включвах приемо-предавателя, но отново не чух нищо за Зъберите.

След малко доловихме движение наблизо и застинахме. Веднага приготвих за стрелба единия пистолет. Виждах чудесно в неизменния полумрак на джунглата, въпреки че това не можеше да се нарече истинско нощно зрение. Не различавах добре новодошлия. Но го напипах смътно и чрез микробите на Уордън.

Той припълзя към средата на откритото място, озърна се и прошепна неспокойно:

— На юг отеква гръм.

Това беше споменатата от Дарва парола, ала предпазливостта все още не ме напускаше. Ако Мора бе научил от пленници за сборните пунктове, сигурно би изтръгнал от тях и паролите.

Посочих с пистолета. Дарва кимна, дръпна се настрани и пристъпи към тъмния силует.

— Разрушителят гради.

Чу се тежка въздишка.

— Слава на боговете! — тихо възкликна женски глас. — Коя си?

— Дарва. А ти?

— Хемана от Облачната долина.

— Аз пък съм от Гръмохълм. Ела насам, за да се виждаме.

Вече можех да разгледам по-добре другата жена. Нямаше съмнение, че е от преобразените, макар единствената странност на лицето ѝ да бяха яркооранжевите фасетъчни очи. А на гърба ѝ се издуваше нещо обло и гладко.

Дарва се обърна към мен и прошепна:

— Излизай вече! Засега няма опасност.

Доближих ги и разгледах по-подробно Хемана. Тялото ѝ беше черно и лъскаво като на насекомо; в момента стоеше на четири от осемте си крака — ръце нямаше изобщо — завършващи с единствен твърд и тъп нокът. Все пак по главата ѝ се виждаше късо остригана черна коса.

Тя също се вторачи в мен, стрелна с поглед Дарва и пак ме зяпна.

— Еднакви ли сте?

— Горедолу — отвърнах. — Дълго е за обясняване. Между другото, казвам се Парк. Аз съм мъжът.

Съвсем човешката на вид уста се изви в радостна усмивка.

— Двойка! Това е чудесно!

Нямаше как да не доловя и нотката завист в нейния глас.

— Може би. Как ще се измъкнем? Тук сме много уязвими.

Тя изведнъж се умърлуши.

— Надявах се, че вие...

— Значи всички сме само бегълци — въздъхна Дарва. — Добре де, ще чакаме заедно.

Тялото на Хемана не беше приспособено към джунглата, затова пък можеше да легне и почти да се слее с камънаците около Зъберите. Ние ѝ обяснихме как се сдобихме с pistolетите и ѝ разказахме туй-онуй за себе си.

Нея пък хванали да краде от фирмата — твърде сериозно престъпление според местните закони. За наказание я дали на един от чираците — да се упражнява. През останалото време я връзвали пред имението като нагледен пример. Наистина се бяха престарали. Без ръце или лапи поне тя не можеше да си служи с почти нищо. Отделните образи от фасетите се сливали в съзнанието ѝ, но била способна да се съсредоточава и върху всеки от тях. Виждаше или надалеч, или наблизко. Не различаваше друго освен избрания предмет. Тъжен пример докъде стигаха безумците, поели в ръцете си съдбата на

Харон! Хемана обаче твърдеше, че е срещала преобразени в още по-лошо положение.

По-късно вечерта към нас се присъединиха нови трима.

Първият беше мъж с безобразна маска на дявол вместо лице, прилепови криле и извити в дъга крака. Участта му беше много поучителна за опасностите, скрити в силата, която даваха микробите на Харон. Учил се крадешком, като подслушвал беседите на местния маг с чираците. Опитал и той да направи нещичко и една нощ му се присънил отвратителен кошмар...

После припълзя петметров червей с човешки торс и напълно плешива глава. Оставяше лъскав от слуз улей след себе си. Този мъж не поиска да каже какво точно го е сполетяло, но видяхме, че яде пръст.

Накрая дойде нормална наглед жена — дребничка, хубавичка и с чифт рогца на челото. Нервите ѝ обаче явно бяха съсипани и въобще не ѝ олекна, щом видя, че е попаднала сред преобразени. Казваше се Емла Куор. Била на площада в Бурже и оттогава май още не се бе опомнила. С какво ли можехме да я успокоим? Похвалихме я, че трябва да е много хитра и корава, щом е стигнала невредима чак дотук. Не я разпитвахме, защото се беше измъчила ужасно. Други щяха да се заемат с нея... ако изобщо някой си направеше труда да ни отведе.

Изведнъж се разнесе тежък грохот.

— Гадост! — изсумтя някой. — Не минават три часа, без да се измокриш до кости.

От небето се изсипа привичният порой и ние се примъкнахме под дърветата.

Около Зъберите се виеха мълнии и — да си призная — гледката беше страховита. Взирах се в малката площадка до основата на скалите, която ту просветваше, ту потъваше в мрак. Ето, някой стоеше по средата ѝ!

— Там има човек! — подвикнах на останалите и извадих пистолета от кобура.

Всички се вторачиха, но мястото вече бе опустяло. Изгледаха ме сърдито; аз обаче не се предавах.

— Имаше някой! Не ми се привижда.

Превключих оръжието на пълна мощност.

Поредната ослепителна мълния... и фигурата се появи отново — висок кльощав силует с дълго, закачулено черно наметало. Явно не беше войник. Този път и другите го забелязаха. Нервите ни се изопнаха до скъсване.

Човекът вече не смяташе да се крие. Пристъпи бавно към нас. Огледа ни внимателно, а ние видяхме само много мургаво лице. Най-сетне женски глас промълви:

— На юг отеква гръм.

— Разрушителят гради — отвърнаха неколцина.

Тя кимна.

— Само толкова ли сте?

— Да, има и едно момиче ей там — обясни мъжът-червей.

— Аз съм Френта. Съжалявам, че ви накарах да чакате, но по пътя често минават патрули и реших да се възползвам от бурята, за да не ни забележат.

— От организацията на Корил ли сте? — попитах веднага.

— Да, и Корил участва, макар че организацията ни не е нито само негова, нито на когото и да е друг — отвърна тя малко кисело. — Трябва да изведем вас и още стотици от този район. Поне половината бяха заловени или избити, вие също не сте се отървали. Да тръгваме по-бързо към сборния пункт. — Пак ни огледа. — Ще можете ли да вървите дълго в дъжда?

И момичето, и дяволът изпъшкаха. Френта сякаш си отбеляза нещо наум и се обърна към червея.

— Ти способен ли си да се движиш бързо?

— Няма проблем — увери я той. — Колкото е по-мокро, толкова по-добре.

— Значи сега ще трябва да разчитаме главно на вас — каза Френта, обърната към мен и Дарва. — Най-едри сте. Ще можете ли да носите тези двамата?

Дарва вдигна рамене.

— Защо не? — отвърнах. — Но ще трябва да се държат здраво.

Дяволът се постара да изрази благодарността си с ужасна гримаса, а момичето май се уплаши още повече.

— Ей, качвай се на гърба ми — подканих я дружелюбно. — Нито съм отровен, нито хапя, поне не хора, които са на моя страна. По-добре да си седиш, отколкото да се тътриш в този дъжд.

Дяволът с лекота се настани на гърба на Дарва, но явно тежеше доста, ако се съди по намръщаното ѝ лице. Френта застана до момичето.

— Побързай! Нека ти помогна.

— Ами... не знам. Защо да не ходя сама...

— Нямаме време, а и не понасям предразсъдъци — едно отсече мургавата жена. — Ти също вече не принадлежиш към обикновените хора, както личи от рогата на главата ти!

Изведнъж усетих енергийния поток от микробите в нея, някаква много сложна информация се прехвърли от протегнатата ѝ ръка към стъписаното момиче. Сякаш ги свърза паяжина от милиони светещи нишки.

Момичето пристъпи като насън към мен и с помощта на другата жена се качи на гърба ми. Вкопчи се здраво.

Водачката ни кимна доволно, отстъпи крачка и начерта някакви знаци във въздуха.

— Не си свободна, докато не ти кажа! Хайде! — подкани останалите. — Сега не е моментът да се бавим.

Усещах колко е вцепенено тялото на гърба ми и подхвърлих на Френта:

— Ти май си от чираците.

— И то не от най-способните — озъби се тя и ни поведе през шибаната от вятъра мокра джунгла.

Дълго и тежко пътешествие, особено с тази бързина. Тъй и не видях ясно лицето на мургавата жена, а черното наметало прикриваше тялото ѝ. Оказа се много жилава и пъргава. Аз и Дарва скоро се уморихме от допълнителния товар, но трябваше да продължаваме напред. Червеят и Хемана поддържаха добро темпо въпреки калта. Водачката изглежда усещаше кога някой от нас е капнал дотолкова, че вече не може да върви, и умело подбираше времето за почивки. Не бяха толкова често, колкото ни се искаше.

Напредвахме цяла нощ през напълно дива местност, тъй че скоро всички изгубихме представа къде сме и в каква посока се движим. След много време се добрахме до някаква полянка и Френта реши да спрем. Позволи ни да си потърсим храна според собствените вкусове, а

после щяхме и да поспим. Обясни, че не е особено благоразумно да вървим през деня, пък и ни очакват дълъг път — поне още две нощи.

Двамата с Дарва бяхме изтощени, но сега повече от всякога трябваше да се възстановим бързо. Не търсехме схватки, а поглъщахме алчно дребни животинки, сетне се дозаситихме с плодове. Проспахме остатъка от деня.

И на светло не видяхме по-добре лицето на Френта — твърде любопитен факт! Сигурни бяхме, че и тя е преобразена, макар и посвоему. Редувахме се да бдим, но аз не се разделих с лазерните пистолети. И без това останалите не умееха или просто не бяха приспособени да стрелят с тях. Пък и... доверявах се напълно само на Дарва.

Следващата нощ много приличаше на предишната, макар дъждът да поспря и лично на мен ми олекна. Моята пътничка мълчеше през цялото време. Радвах се, защото бях твърде уморен за празни приказки. По средата на третата нощ неочаквано излязохме на широка пясъчна ивица. Бяхме стигнали до брега. По-късно научих, че отново сме на южния бряг, но на повече от сто километра западно от Бурже.

Отдыхнахме си, когато се убедихме, че това е краят на мъкненето ни през джунглата. Загадъчната Френта бе успяла да ни преведе безпогрешно, тоест без да навлезем в земите на някоя от фирмите или да затънем в блато.

— Сега вече нищо не ви заплашва — увери ни тя. — Лагерът е защитен с могъща магия срещу натрапници.

Озърнах се.

— Лагер ли?

— Елате с мен.

Тръгнахме към близкото заливче. Изглеждаше пусто, докато не стигнахме до южната му извивка. Внезапно се озовахме на сред голям, първобитен стан от палатки, с множество разпалени огънове и факли. Някои от спътниците ми ахнаха от изненада. Аз пък спрях, поумувах и се върнах няколко метра. Отново тишина и пустош. Направих бавно крачка, после още една... ето го и лагерът със стотиците си обитатели — и хора, и преобразени.

Френта махна с почти призрачната си ръка.

— Изберете си място и се настанете. Ще има достатъчно храна, но се боя, че палатките вече не ни стигат. Ако обаче предпочетете

джунглата, внимавайте — заклинанието се простира само на стотина метра навътре в сушата!

Разпръснахме се бързо. Останалите срещнаха познати сред гъмжилото по брега. Изнервеното момиче побърза да се присламчи към група жени с рогца.

Дарва ме погледна въпросително.

— Е, какво ще правим сега?

Вдигнах рамене.

— Първо да си отспим, а на сутринта ще мислим!

Зарях поглед към оживелите кошмарни видения наоколо. Харон явно даваше страшна сила на безумни и престъпни умове. Чудех се дали Корил наистина се отнася по-съчувствено към преобразените. Все пак беше свален от власт политик, готов на всичко, за да се изкачи отново на върха. В края на краищата, нали тези ужаси са съществували и по негово време, и преди това, а той не си бе мръднал пръста да ги прекрати... Изглежда почти всички сред привържениците му забравяха този дребен факт. На родените тук май беше присъща наивност, подпомагана и от отчаяната надежда да си намерят защитник.

Преди доста време спътничката ми ме бе попитала с какво се различаваме от пришълците, а аз все още не знаех как да ѝ отговоря. Може пък Корил да виждаше по-ясно разликите. Но не се съмнявах, че и той иска да използва нещастieto на преобразените, за да постигне целите си. Рано или късно на това трябваше да се сложи край.

Дарва бродеше из лагера, за да провери има ли сред будните някой познат. Видях я да се заприказва с една групичка до голяма палатка и отидох при нея.

Тя се озърна и ми кимна с усмивка. Край огъня седяха трима — двуметровата жаба, странната птица и... В този миг платнището се отметна и чух познат глас:

— О, здрасти, Дарва! Я, и Парк бил тук! Страхотно ново тяло са ти измайсторили!

Трябва да съм имал много глупав вид, докато зяпах Тали Кокул.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТВЪРДИНАТА НА КОРИЛ

С Тали се разхождахме по брега.

— Я ми кажи — изненадах го, — ти ли си Корил?

Успях само да го разсмея.

— О, не! Не мога да стъпя и на малкия му пръст! Парк, аз съм обикновен човек с простички желания. В древността сигурно съм щял да стана селски свещеник, за да търся покой и уединение, в които мисълта процъфтява, пък и за да правя своите опити, без да ми се бъркат. Бурже беше сбъдната мечта за мен. Наоколо нямаше повисокопоставени, чиито заповеди трябва да изпълнявам непрекъснато. Мирно градче с кротки жители, стремящи се само към дребничките си облаги. Властта беше далеч и не се намесваше излишно. Там бях *извънредно щастлив!*

— Е, как се озова тук? Не вярвам да пътешестваш за удоволствие.

— Естествено! Случи ми се същото като на някогашните миролюбци — затваряли се вкъщи, докато войната бушувала наоколо, и изведнъж виждали с ужас как войнишки ботуши оставят кални следи по килима в дневната. Може и да съм скромен маг, но от политика разбирам. Знаех какво става и извън нашето градче. Не се съмнявах, че идилията все някога ще свърши, макар че отлагах решението си до последната минута. Болеше ме от мисълта да загубя всичко... но щом Матузе седна на измисления от самата нея трон, хаосът беше само въпрос на време. Парк, тя е луда за връзване. Мора си има свои причини да я пази от недоволните в Синода и тя може да угажда и на най-идиотските си прищевки. Неизлечима садистка, отличаваща се с развихрено въображение... и неукротими амбиции. Затова щом пое властта в свои ръце, аз се отказах от лоялността си към нея, макар да стоях настрана до края. Едва когато Мора ни се изтресе на главите начело на войските си, трябваше да избирам.

— Защо не му угоди, за да си живееш както преди? Ти поне не беше принуден да зарежеш всичко и да бягаш.

— Нищо вече нямаше да е както преди след случилото се на площада. Мора беше унижен пред всички и Матузе щеше да приеме това като лично оскърбление. Ако хората в Бурже имаха капка ум в главите си — а повечето са лишени дори от толкова — щяха да си плюят на петите. Макар че властта изтърва онези, които си бе набелязала, все пак ще превърне Бурже в страшен нагледен урок за останалите. Обзалагам се, че отсега нататък там ще има постоянен гарнизон и маг от Синода. Дори кихането ще става с писмено разрешение.

Споделих с него подозренията си за Мора.

— Хм... Да е от пришълците? Не съм се замислял досега, но не е невъзможно, стига да приемем за истина две-три предположения. Първо, че и другата раса може да се заразява с микробите на Уордън — защото Мора е претъпкан с тях, при това умее да ги използва като никой друг. Но щом прихващат микробите, защо преди пет години онези техни пратеници дойдоха тук и после напуснаха спокойно планетата?

— Нали имат и защита — напомних му. — Доколкото чух, това е особено важна част от предполагаемата им сделка с Четиримата владетели.

— Не е изключено да си прав. Знам ли... Вярно, тъй и не научих нищо за миналото на Мора, но това не е нещо необичайно в Диаманта. Да не говорим пък за представлението, което изнесе накрая...

— Чудовището ли?

Тали кимна.

— Успя ли да го разгледаш подробно?

— Ами не. Твърде бързо стана. Спомням си само многоглавия дракон. Май главите бяха три.

— *Четири*, при това доста се различаваха помежду си. Едната изобразяваше гущер, втората — грамадно насекомо, третата — морски звяр, четвъртата смътно мязаше на човешка. Виждаш ли някакъв скрит смисъл в това?

— Не се сещам за нищо.

— Харон, Лилит, Цербер, Медуза. Жив символ на Четиримата владетели на Диаманта.

Подсвирнах.

— Дори в толкова напечено положение...

— Да, Мора едва не ритна камбаната. Единствената причина да не го препекат беше, че се махна навреме от подиума. Още след първия — за нещастие неточен — изстрел. Мушна се сред тълпата, после го изгубих от поглед. Прикри се с такова непроницаемо заклинание, че не можех да го отлича от жертвите.

Озърнах се неспокойно.

— Значи може и сега да е сред нас.

— Съмнявам се. Само той е способен да ръководи преследването, а и да докладва на властите. Освен това не би могъл да заблуди Корил, значи е безсмислено да се промъква насам. Не се тревожи излишно... И все пак шоуто беше първокласно. Ей, като заговорихме за представления, ти как се сдоби с това телце?

Разказах му набързо.

— Ясно. Да му се не види, мислех си, че ще ти стигне разсъдливост да останеш в градската управа, затова изобщо забравих за теб! Твърде зает бях да се пазя от стрелбата и да търся Мора. После се заплеснах да помагам на бегълците.

— А как ме позна още в първата секунда?

— По уа... тоест подредбата на микробите в мозъка ти. У всекиго е уникална. Нямах как да забравя своята, защото бяхме в една и съща сграда месеци наред.

— Тали, това заклинание наистина ли е вечно?

Той спря и ме изгледа.

— Нищо не е вечно, особено на Харон. Само че е много по-лесно да добавяш, отколкото да махаш, ако разбираш какво искам да кажа. Когато налагаш заклинание за преобразяване, предаваш цяла поредица указания на микробите в тялото на жертвата. После те се захващат да свършат възложената им работа. Извличат енергия от някакъв външен източник, макар още никой да не го е открил. Превръщат я във вещество, често с изумителна бързина, и така постигат промените.

— Да, но нали се променя не само формата? По дяволите, сега ми е нужен много по-здрав гръбнак — и го имам! Храносмилателната ми система е приспособена към потребностите на тялото. Да не споменавам, че пазя равновесие по коренно различен начин... и още милион дреболии, за да оцелее новото същество, в което се превърнах.

Няма човек, способен да се сети за всичко това. Ами че за такова преобразяване едва ли ще стигне и цяла биомедицинска библиотека, свързана с най-добре оборудваната лаборатория!

— Искаш ли да чуеш истината? — попита ме той сериозно. — Предупреждавам те, това казваме далеч не на всекиго.

— Искам, разбира се!

— Просто ние самите нямаме и най-смътна представа за същността на процеса. Микробите явно научават основните неща от други като тях по планетата. Искат и получават информация по напълно неразбираем за нас начин — не забравяй, че това все пак е чужда форма на живот! Онова у теб, което те сближава с бунхарите, изглежда е копие на устройството на истински бунхар, предадено по неизвестен ни канал. Понякога дори усещаме тези информационни потоци. Само че какво става, ако липсва пълно съответствие, или както в твоя случай — трябва да се съчетае човек с бунхар... това е вече друго нещо. Самите микроби на Уордън не мислят. Повече приличат на машина, очакваща да бъде програмирана. Невъзможно е да имат съзнание, дори ако предположим, че всички съставляват единен организъм. Без команди са напълно пасивни.

Само кимах и запомнях. Накрая реших да се върна към потрещожните лично за мен въпроси.

— Значи щом веднъж съм преобразен, няма мърдане...

— Горe-долу. Промените в теб са протекли за твърде кратък период, но за да бъдеш върнат в предишното състояние, ще са необходими много изтънчени манипулации и ще мине поне година. Първо, ще трябва да отнемем „дома“ на допълнителните милиарди микроби в теб, а инстинктът им за оцеляване е твърде силен. Второ, излишната маса трябва да се махне по някакъв начин и обикновено отново се превръща в енергия. Една дребна грешка или небрежност от бързане и... бум! Мъртъв си. Преобразяването е несравнимо по-лесно. Мисля, че сега се налага да се заемем поне със стабилизиране на състоянието ви. И при теб, и при Дарва заклинанието започва, образно казано, да се разнищва. Скоро ще загазите още повече.

— Тъй ли? За какво говориш?

— Ами виждал съм подобни промени и преди, колкото и необичайни да са те. И двамата имате изключителна чувствителност към своето *уа*, то също се заслушва във вас. Когато не налагате волята

си, надмощие взима животинското. Ако не направим необходимите промени, накрая ще се превърнете в бунхари — стопроцентови! Я ми кажи, напоследък имахте ли някакви по-особени... Ъ-Ъ, психически затруднения?

Смутено му разправих за ловните ни преживелици в джунглата.

Тали мрачно поклати глава.

— Ще се заемем с това веднага, щом имам възможност да ви изследвам подробно. Няма да е лесно и причините са няколко. Те са си *ваши* микроби и изпълняват онуй, което възприемат като стремеж на своя носител. Постигаме успех, като ги убеждаваме, че вие искате нещо друго... тоест внушаваме го на вас самите. А при преобразяване като вашето съзнание се предава първо, защото не само се оказва ненужно за оцеляването, но и често дори пречи. Процесът се забавя единствено докато общувате с други хора. Ако бяхте останали в дивотията, след няколко месеца никой не би ви отличил от истински бунхари. Имахте късмет, че ни намерихте.

Потръпнах.

— Тали, една молба. Може ли да обясниш същото и на Дарва? Тя искаше да си дивеем в джунглата... а аз едва не се съгласих.

Отвеждаха преобразените от лагера на малки групи, най-често с кораби, понякога и по въздуха. Нелегалната мрежа на Корил се оказва хвърлена много по-нагъсто върху планетата, отколкото предполагах.

Тали се стараяше да работи с нас почти през цялото време. Прекарвахме дните си в поредици от трудни и често крайно досадни психически упражнения. Учете ни и как да се предпазваме успешно от случайни изблици на силата — повечето похвати се базираха на просто самовнушение и аз ги овладявах мигновено.

Не беше нужна кой знае каква схватливост, за да научим основите. Първо, нищо не се прави от нищо. Трябва да имаш на разположение микроби на Уордън, за да им въздействаш. Значи никой не създаваше предмети с магия — такова чудо в природата няма. Но започнеш ли с малко, дори то да е камък или купчина пясък, принуждаваш го да расте, да се умножава и променя. Само дете не му вдъхваш живот, ако поначало си е мъртва материя. Можеш обаче да придадеш форма на все същата купчина пясък, после да я насочваш като кукла на конци, стига да се съсредоточиш достатъчно.

Дарва научаваше хитрините по-бързо от мен, защото просто се завръщаше към онова, което бе зарязала преди време. Тали обаче ни предупреди честно, че не вижда особен шанс да надминем равнището на по-могъщите сред чираците, защото колкото по-млад започнеш да навлизаш в занаята, толкова ти е по-леко. Не пропуснах да му напомня, че се е захванал със силата на почти същата възраст, на която бях и аз, и не се обезсърчих. Корил вероятно бе най-изумителният маг, откакто хората са стъпили на Харон, а го бяха прогонили в Диаманта прехвърлил четиридесетте...

Човек често се залъгва, че щом стане по-опитен, започва да се справя без усилия с работата си. В занаята обаче беше точно обратното — напреднеш ли, амбициите ти се развихрят и даваш все по-сложни команди на милионите микроби.

Минаха около четири седмици и лагерът почти опустя. Идваше и нашият ред за прехвърляне. Един ден Тали каза, че в тези условия повече нищо не може да се направи. Призна, че стореното не било достатъчно, но сме овладели силата по-добре, отколкото е предполагал. Според него били сме вече пълноценни чираци, макар и още на първото стъпало.

— Ще тръгнете след два дни. Казах добри думи за вас, затова ще ви изпратят направо на юг, в Гамуш. Би трябвало да си вирите носовете — там допускат само чираци, които имат изключителни заложби. Нищо чудно да срещнете и големия шеф.

— Ами превръщането ни в бунхари? — тревожно попита Дарва.

— Е, засега спряхте процеса. Малко оставаше да закъснеем, разбира се. В Гамуш ще ви помогнат най-добрите професионалисти, ще продължат обучението ви, а после... кой знае?

— Как ще пътуваме?

— С корабите вече си имахме проблеми. Войниците не пропускат да проверят пътниците, освен това над океана постоянно кръжат въздушни патрули. Справяме се засега — нямам пълен списък с имената на заговорниците, да не говорим пък за описания на преобразени, но въпреки всичко става бавно и опасността е голяма. Вас ще изведем по въздуха. Боя се, че по малко грубоват начин, но по-добър няма...

Прехвърлянето ни се оказа повече от „грубовато“. Едрите ни туловища бяха напълно неподходящи за напъхване в кабината на гърба на дългокрил, но нищо не пречеше някой от тези зверове, опитомен и управляван от маг, да се спусне и ни сграбчи с грамадните си лапи.

Макар и двамата да бяхме леко упоени за този цирков номер, пак си беше най-ужасното сътресение в живота ми. А и не вярвам на някого да му е особено хубаво, докато прекосява океана в ноктите на крилато чудовище. Изтръпвах, докато се реех над безкрайната водна шир и си представях как дългокрилът ни изпуска, само защото го е засърбял търбухът и иска да се почеше.

Не ми олекна и няколко часа по-късно, когато се добрахме до Гамуш. Тук небето беше червеникавооранжево, облаците имаха странни сиви оттенъци. Виждаше се дори светилото на системата Уордън — как напичаше само! Телесната ни температура се качваше или спадаше според средата, в която попадахме. Вече се питах колко още можем да издържим, преди кръвта ни да кипне... И беше невероятно сухо! Пясъчните дюни се простираха, докдето ни стигаха погледите.

Спомням си, че отново и отново проклинах света, на който бях попаднал: на север и на юг — тропически джунгли, по средата — опърлена пустиня.

И все пак дори по тези места имаше живот. В далечината се стрелкаха наглед безкрили цилиндри, но никой не посмя да ни доближи, за да го огледаме по-добре. Сетих се, че някакви твари трябва да има и в пясъците, иначе с какво се хранеха местните господари на небето? Само че през цялото време не видях дори едно дръвче, храстче или животно.

Накрая тупнахме доста тежко въпреки старателната предварителна подготовка. Никой дългокрил не би успял да излети отново от такова място, затова звярът само се спусна възможно най-ниско и се зарея мудно в горещия въздух. Пътниците от кабината — хора или не по-едри от тях други същества — се разпръснаха с парашутите си на цял квадратен километър. Нямаше значение, че скачат за пръв път. На Харон дори счупените кости зарастаха за броени дни.

Посрещнаха ни няколко мъже и жени в плътни жълтеникави роби и широкополи шапки. Успяха набързо да съберат десетината

непохватни парашутисти.

— Как си? — загрижено ме попита Дарва.

Опипах се.

— Понатъртен и опарен от пясъка, но иначе добре. Много съм жаден. А ти?

— Също. Да видим сега къде ще ни водят. Тук си е истински кошмар.

Трудно ми беше да не се съглася с нея, макар че и онова, което на Харон се смяташе за нормално, не ми изглеждаше самата прелест.

Един от мъжете носеше списък. Провери ни набързо по имена, остана доволен и ни събра нагъсто в падинка на сред пясъка, която наглед не се отличаваше от околността. Посрещачите се огледаха, почакаха малко... и най-неочаквано всички започнахме да потъваме.

Колкото и да се стреснах, нищо не можеше да ме шокира истински толкова скоро след полета в ноктите на дългокрил. Когато потънах до устата, просто задържах дишането си и продължих надолу.

За миг ме прободеше страхът от задушаване, но тутакси усетих хладен полъх по краката си и се досетих, че навлизаме в голяма подземна кухня. Щом главата ми се освободи, изплюх песъчинките, разтърках очи и се огледах.

Е, този път вече действително се стъписах — намирахме се в огромно празно пространство, подобно на чудовищен хангар за космически кораби, грейнал под, най-съвременен промишлен осветление. Навсякъде деловито щъкаха много хора. Най-силно ме потресе изобилието на машинарии — все едно отново бях попаднал в цивилизованите светове!

Нашата групичка стоеше върху прозрачна платформа, спускана полека от устройство като огромно бутало. Вдигнах глава и хлъцнах. Очите ми не откриха нищо, което да крепи грамадния покрив, състоящ се привидно само от пясък. Недоумявах как го бяха сътворили — дали чрез манипулации на микробите или с помощта на някакво чудовищно силово поле. Поне ми стана ясно защо всемогъщите магове на Харон и техните още по-страховити съюзници, пришълците, не бяха намерили досега убежището. По дяволите, аз също нямаше да се справя със задачата, дори животът ми да зависеше от това!

Щом доближихме пода, посрещачите ни смъкнаха робите си и ги захвърлиха на платформата. Един поглед към останалите наоколо

стигна да се убедя, че тук никой не прекаляваше с дрехите. Питам се как ли ще свикнат с голотата нашите съмишленици, израснали в строгата унитарна общност.

Към нас пристъпи жена в лекарски одежди.

— Вие ли сте двамата със склонност към пълно преобразяване? — попита направо. И щом кимнахме, продължи: — Аз съм доктор Исим. Елате с мен, моля.

Тръгнахме към широк отвор на тунел и вървахме в него поне стотина метра. Стигнахме до голяма стая с широки постелки на пода.

— Веднага ще започнем лечението — заяви Исим. — Иначе ще ви мъчи липсата на прясно месо, да не споменавам по-сериозните проблеми. Нека всеки от вас седне на една от постелките.

Спогледахме се, вдигнахме рамене и я послушахме. Лекарката отстъпи към стената, взря се в лицата ни и опря пръсти в слепоочията си. Стори ми се, че дори изпадна в лек транс. Вече познавах тези похвати за съсредоточаване, но сега наистина се учудих. Бързичко ни подхванаха...

Тя стоя неподвижно няколко минути и усетих как нейните микроби на Уордън се свързаха с моите. Започна да ме мъчи гъдел в цялото тяло, изведнъж ми се мярна видението, че съм се озовал под невъзможно точен микроскоп. Дарва май изпитваше същото. Накрая лекарката кимна и започна да мърмори нещо в малък диктофон, който не бях забелязал досега.

— Лимик! — подвикна, щом свърши с бележките.

Влезе младеж в същата униформа. Жената явно бе решила да не губи никакво време, защото дори не ни запозна с него.

— По шест литра от номер 40 за всеки от тях — нареди тя безцеремонно.

Младежът кимна, излезе и след малко се върна, понесъл два големи съда с прозрачна течност. Беше ми приятно, че ни доближи без да трепне и дори без да ни изгледа с отвращение.

— Изпийте колкото можете — настоя доктор Исим. — Това е вода, от която много се нуждаете в момента, с някои добавки в нея.

Изобщо не се затрудних да погълна всичко. Май имах бездънен корем.

— Кокул ни изпрати предварително изводите си — обясни Исим, щом свършихме. — Постарал се е. След малко ще се почувствате

сънливи и отпаднали. Не се борете с това състояние. Ако не подхванем нещата както трябва от самото начало, може само да ускорим нежелани процеси. Досещам се, че сте прегладнели, но засега ви искам с празни стомаси.

Лекарката излезе, а Дарва каза:

— Не съм срещала по-студен човек. Държи се, все едно сме две буци кал!

— Аз пък съм виждал мнозина като нея. Не се наежвай. Такива хора почти винаги знаят какво правят. Не забравяй, че искат да ни помогнат. Отпусни се и ги остави да си вършат работата.

Използвахме някои от упражненията, на които ни научи Тали. Не след дълго успяхме да изпаднем в състояние, подобно на дрямка. Все още съзнавахме какво става, но ни беше толкова спокойно и хубаво, че от нищо не ни пукаше. Горедолу така бях се чувствал, преди старицата да ме преобрази.

Отсрещната стена трепна и изведнъж стана прозрачна. От другата ѝ страна беше Исим с още двама мъже и три жени, всички седнали пред някакви пултове.

Започна се. Нямаше странни слова и неразбираеми ритуали. Виждах и усещах как невероятно съсредоточен поток от въздействие чрез микробите на Уордън протича от хората в другата стая към нас. Беше заслепяващо, всеобхватно и след секунди те вече контролираха напълно съзнанието ми. Долових, че неволно се съпротивлявам, последва кратко премерване на силите, защото Тали ни беше научил как да се предпазваме донякъде от такова влияние.

Успях да извия полека глава и въпреки замайването се вторачих в Дарва. Не изпитах нито шок, нито погнуса, просто зяпах, без да ме интересува какво става. Тя сякаш губеше очертанията си, преминавайки бързо през различни състояния. Знаех, че с мен се случва същото. Горната част на тялото ѝ наедряваше, ръцете ѝ се скъсиха и като че се сливаха с главата, която също придоби съвсем друга форма.

Микробите в нас, подпомогнати от примитивните животински равнища на мозъците ни, се бореха срещу лечението, като ускоряваха започнатите промени. Превръщахме се в същински бунхари... Имаше и нещо по-лошо — трупахме все повече маса в доскоро човешките половици на телата си, от която нямаше да се отървем лесно. Капанът

на преобразяването — причината връщането към човешкия вид да е почти невъзможно!

Дори зрението ми не беше същото. Вече не бях способен да съсредоточа погледа си върху най-близките предмети, макар че все още ясно виждах Дарва. Забелязах, че имам муцуна и се досетих, че и моите очи — също като нейните — са много по-раздалечени отпреди. Мисленето обаче все повече ме затрудняваше. Човешкото ми съзнание умираше. Разбирах го, макар че с ускоряването на гибелта не можех дори да съжалявам за тази загуба...

Дарва вече изглеждаше като бунхарите в джунглата и видът ѝ ми се струваше съвсем естествен. Само очите ѝ запазваха чудато будно изражение. Наясно бях с три неща — спеше ми се, изпитвах глад и наблизо имаше самка...

Едва ли мога да си припомня следващите няколко дни, камо ли да ги опиша. Накратко казано, затвориха ни в голяма клетка с пуснат ток по решетката. Имаше и нещо като басейн с вода. Веднъж дневно вкарваха в клетката наскоро убито животно и двамата с Дарва го разкъсвахме. Щом заситехме глада си, следваше неспокоен, напрегнат сън, после отново се събуждахме. Бяхме бунхари и реагирахме само първично, като всеки хищник. Нямахме представа за мястото и времето, в главите ни не се мяркаше и най-смътна мисъл. Едва ли знаехме кои сме.

И все пак бавно изплувахме от това блато. Първа се събуди паметта, макар подсказаните от нея видения да не означаваха нищо. Най-сетне един ден се изтръгнахме от обятията на дрямката в някакво странно помещение и за пръв път аз осъзнах, че отново мисля.

Отнейде се разнесе гласът на Исим.

— Ако ме разбирате, тупнете с десния крак.

Обърнах се, видях Дарва и установих, че тя си остава бунхар. Но тупна с крак също като мен.

— Много добре — похвали ни лекарката. — Не се опитвайте да говорите. В момента гърлата ви са крайно неподходящо устроени и само ще изревете гръмогласно. Процедурата беше, меко казано, рискована. За да ви спасим като човешки същества, бяхме принудени да пришпорим процеса, като изключим съзнанието ви от него. Крайна,

но жизнено необходима мярка. Двамата сте едва третият и четвъртият подобен случай, досега имаме една сполука... и един неуспех. Надяваме се с вас да подобрим равносметката. Ще направим всичко възможно да ви върнем сред хората, но процесът ще бъде извънредно бавен и изискващ неизтощимо търпение. Съхранихме човешкото в психиката ви. Досегашните изследвания показват, че не можем да ви наложим обратната промяна насила. Ако опитаме с нова поредица заклинания, ще реагирате, като буквално преобразите мозъците си. А щом имате мозъци на бунхари, повече нищо не би възстановило личността, разума и спомените ви. Трябва да се научите да контролирате всеки микроб на Уордън в телата си. Всеки!

Най-много се измъчвах, че не можехме да общуваме нито с лекарите, нито помежду си — с изненада открих, че Дарва беше напълно неграмотна, тоест не умееше нито да чете, нито да пише.

Мисля, че положението беше още по-странно за хората, които се опитваха да ни помогнат, отколкото за нас самите. Представете си как идвате всеки ден да преподавате на двойка бунхари! Длъжен съм да призная, че окото им не мигваше, през цялото време се държаха с нас като с разумни и зрели човеци. Аз пък се напъвах да върша всичко точно според указанията — нямах желание да си остана жизнерадостен звяр.

А трябваше непрекъснато да се боря с животинските желания. Едва се въздържах да не рева и нападам. Скоро осъзнах, че се тревожа и за Дарва. Отчаяно жадувах и двамата да успеем.

Денят, когато се съсредоточихме върху способността да говорим, беше особено вълнуващ. Постепенно овладявах всички процеси в тялото си. Мога да твърдя без сянка на съмнение, че за известно време представлявах най-схватливия и разсъдлив бунхар в цялата история на този животински вид. Заклинанието беше сложно, но се свеждаше до заповед към нашите микроби да създадат нещо като ларинкс в иначе твърде първобитните ни гърла. Нямах представа как ще изглежда той и как точно ще действа, но сигурно приличах на детенце с нова играчка в ръцете, докато усещах нещо да расте... и издадох първите звуци, различаващи се от яростното ръмжене. Е, гласът не беше човешки и

речта звучеше гърлено, без никакво участие на устните, които все още не можеха да оформят думи.

А колко се зарадвах, когато видях и резултата от успешните усилия на Дарва! Накараха ни да спрем с промените и да се упражняваме. Изумително бързо се научихме да изричаме разбираеми слова. Няма съмнение — тръгвахме по желанието от нас път! Но колко ли щеше да продължи той?

В разговорите с Дарва скоро установих, че нейното боричкане със зверските инстинкти е много по-мъчително. Доктор Исим също разбираше това и веднъж, при индивидуалните уроци, ми каза:

— Ако искаме наистина да я спасим, може би ще трябва отново да стигнем до крайност.

— Какво е... нужно? — изчегърта дрезгаво гласът ми.

— Ти напредна достатъчно, за да контролираш почти изцяло организма си. У теб *уа* е овладяно. Но ако ви изведем от лабораторните условия, и двамата веднага ще се върнете към животинското си състояние, просто защото сте твърде близо до него. Тя несъмнено ще се предаде преди теб. Има вероятност ти да потиснеш промяната, за нея обаче силно се съмнявам. Нуждаете се от подкрепа и само двамата можете да си я дадете взаимно. Нарича се свързване чрез *уа* и мисля, че това е единствената надежда за Дарва... но решението е твое.

— Значи е опасно?

Исим кимна.

— Известно ти е, че *уа* всъщност е едно цяло, тъй като е свързано с всички останали.

— Знам.

— Твоето съзнание обаче съдържа *уа*, направлява го и така то се предава от човек на човек, а после се закрепва. Връзката остава завинаги.

— Нима и съзнанията ни ще се слоят?

— Не. *Уа* се подчинява на мисълта, не я замества. Само телата ви ще се слоят на това равнище. Всичко причинено на единия от вас ще може да бъде прехвърлено у другия. Нейната психика ще ти даде малкия допълнителен тласък, от който имаш нужда, за да заповядваш безпрекословно на микробите в себе си. И щом успееш, процесът може да протече лесно в обратната посока. Но такава нерушима връзка — подобна на преобразяването, само че по-сложна — си има и

недостатъци. Нищо и никога няма да ви освободи един от друг. Ако достигнете следващото ниво в овладяването на силата, може би ще станете изумително могъщи. И пак ще си останете едно цяло. Болката също ще е обща за двама ви.

— Все пак каква е опасността?

— Ако инстинктите в нея надделят, може да завлече и теб след себе си.

— А без тази връзка?

— Може би, след много упорит труд, ще те върнем към човешкото състояние... но Дарва ще загубим. Просто ѝ липсва твоята корава психика.

— Да започваме тогава!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА „ЗА УА ВИЕ СТЕ ЕДНО“

Разбираемо е, че макар да се намирахме от много дни в твърдината на Корил, все още не бях видял почти нищо от нея. Въпреки това забелязах някои особености, за които досегашният ми живот на Харон не ме бе подготвил. Тук нямаше шаманско бръщолевене, само понякога споменавах за заклинанията... по-скоро като привични и удобни формули, а не като магическа мистика. Всъщност бях попаднал сред обучени професионалисти в научна база, които се стремяха да разширяват непрекъснато знанията си за микробите на Уордън и скритата в тях сила. Почти цялата апаратура изглежда бе доставена от Цербер. А на Харон такова убежище на технологиите можеше да съществува само в пустинята. Корил явно бе търсил усърдно, преди да подбере единственото подходящо място.

Нямаше съмнение, че нищо тук не е скалъпено набързо през последните пет години, откакто той беше изгнаник. Виждах, че амбициозният проект е започнат много отдавна и непременно го подпомагат от други светове на Диаманта. Явно Корил се бе погрижил да подготви твърдината си още като Владетел на Харон и някой — не и сегашните Четирима, разбира се! — продължаваше да осигурява машини и части за тях.

Е, използваните тук компютри доста отстъпваха на онези в Конфедерацията, дори направо ми изглеждаха ужасно примитивни, но пък си бяха голямо предимство в сравнение с калкулаторчетата на счетоводството в Бурже.

И самото ни обучение подсказваше какъв огромен напредък е постигнат в изучаването на приказните дребосъчета, макар основната загадка — как получават енергия отвън и откъде извличат информация — да си оставаше недостъпна за учените. Също като с гравитацията. Човечеството от векове се възползваше от всевъзможни проявления на тази сила, без да може да я разбере докрай.

Упражненията ставаха все по-сложни и изискваха познаването на какви ли не подробности, за да се справим с тях. Точно затова най-могъщи носители на силата, присъща на Харон, бяха или изгнаници от Конфедерацията, или чираци, започнали от дечица. Професията ми на агент налагаше да научавам какво ли не, дори бих дръзнал да твърдя, че разбирах от всичко по малко. Така имах огромно предимство в обучението. А на Дарва, лишена досега от образование, липсваше и особен опит извън твърде ограниченото ѝ общуване с хората около Бурже. Това ни пречеше най-много. Повтореното в мен заклинание, което я бе преобработило, ни спъваше чрез едни и същи слабости. Тя не можеше да контролира своето *уа* и неволно го подтикваше да се стреми с бясна упоритост към най-лесния изход от неравновесието. Същото ставаше и в мен, защото самоуката ѝ прабаба ни бе свързала „накъсо“. Не беше като да махнеш с ръка и да извлечеш цъфнала роза от въздуха. Бях принуден да се занимавам с тежки психически и биологически проблеми, породени от главозамайващите свойства на микроскопичен организъм, познат само в системата Уордън.

Нямахме друг избор, освен да „излекуваме“ първо Дарва, просто защото само аз можех да овладеем силата в достатъчна степен. Никой дори не споменаваше за премахване на първоначалното заклинание. Твърде далеч бе стигнало преобразяването ни. Ако допуснехме гибелната грешка направо да освободим своите микроби от магията, те щяха неудържимо да ни запратят там, където според тях ни беше мястото — при зверовете от джунглата.

След два месеца не се съмнявах, че ще се справя със задачата, макар да разбирах, че да овладееш основните принципи не е като да използваш всички скрити в тях възможности. Вече бях способен да направя всяко заклинание, демонстрирано навремето от Корман и помощниците му, но ми предстояха години усърден труд, за да навляза в тънкостите на занаята. Лесно разчитах промените, направени от Изил в Дарва и повторени в мен. Даже знаех къде заклинанието е започнало да се разнищава. И започна да ме тормози увереността, че мога да се освободя с лекота... но при едно условие — да зарежа Дарва. Ама че смехория! Какъвто бях преди, нямаше да се колебая нито секунда. Досега тя ми беше полезна и приятна спътница, само че вече нямаше нужда от нея. Предишното ми „аз“ щеше да я забрави, за да се съсредоточи в измислянето на ново, по-подходящо тяло за себе си.

Всичко друго беше прехосване на сили според доскорошната ми сбъркана логика.

Но аз не можех да изоставя Дарва. Дори не си го помислях. Разбира се, умувах дълго, просто защото ме плашеше опасността да се проваля в задачата си... и се съмнявах, че имам желание да я изпълня. Този път логиката ми подсказваше, че моята съдба зависи от бъдещето на Харон, а не на Конфедерацията, макар че засега двете не си противоречаха. Еолия Матузе трябваше да си отиде, а заедно с нея и Мора, особено пък ако бе „представител“ на пришълците. Но точно на мен ли се падаше тази работа? Даже беглите ми впечатления от убежището на Корил ме бяха убедили, че съм подценявал могъществото на бившия Владетел.

Накрая тъкмо това наклони везните. Реших, че първата ми грижа съм самият аз... значи щях да спася и Дарва. Останалото не ме засягаше. Дори се чудех защо Конфедерацията изобщо ме бе изпратила на Харон при толкова добре организирана съпротива срещу Матузе.

Или все пак Корил не беше точно какъвто си го представях?

Толкова пъти бяхме отработвали тънкостите в процедурата, че когато настъпи моментът да я осъществим, не виждах нищо особено в нея. Исим и колегите й непрекъснато се чудеха на скорострелното ми развитие в занаята. Както ми обясниха, имало някакво приблизително степенуване на маговете. Първата степен запазваха за най-могъщите носители на силата като Корил или Мора. От пета надолу бяха чираците. Прецених, че Тали Кокул трябва да е от четвърта или пета степен. Щом споменах Корман, определиха го като маг втора степен. Обикновено всеки можеше да достигне десета степен с минимална подготовка. Смятаха, че човек от Външния свят като мен би могъл да се изкачи до шеста за година-две, стига добре да държи юздите на психиката си. Кореняците изминаваха същия път за десетина години. По-нагоре вече ставаше важно не да запомняш наизуст какво точно се прави, а да учиш и да прилагаш знанията, да засилваш контрола, да крепиш основите на увереността си. Само преди три месеца бях започнал с Тали в палатката му на брега, а според Исим вече гонех пета степен. Е, да, няхах други интересни занимания, нищо не ме разсейваше, а най-способните учители бяха готови да се занимават с

мен през цялото време. Защо ли изобщо да споменавам, че за нас двамата с Дарва овладяването на тази чудата, сила беше въпрос на живот и смърт — в най-буквалния смисъл на думата! Не бяха излишни също опитът и безбройните ми приключения като агент.

Предстоящото ми се струваше нелепо лесно. През цялото време си представях микробите на Уордън като непрекъснато готова за предаване комуникационна мрежа, макар и неимоверно заплетена. Трябваше да излъча предварително уговорени команди към съзнанието на Дарва, което да ги препредаде на нейните дребосъчета, заклецили ни в това отчайващо състояние. После щях да насочвам промените й стъпка по стъпка. Много ми помогнаха триизмерните диаграми, подготвени за мен от компютрите на убежището. Ето ви я и разликата между моя милост и, да речем, Мора — нямаше да се справя без машините. А всички ме уверяваха, че за него това щяло да е толкова лесно като да се изплюе...

Възползвах се от новото умение на Дарва да се хипнотизира сама. Знаех, че ни наблюдават мнозина, макар да не ги виждах. Специалистите бяха готови да се намесят всеки миг, само че засега се стараеха да не ги усещам със съзнанието си. Всички чакаха напрегнато резултата. Исим ми обясни, че научили много нови неща покрай нашия случай. Не се заблуждавах — точно затова още се занимаваха с нас.

Най-голямото ни главоболие си оставаше излишъкът от телесна маса. Можехме да се отървем от нея постепенно, за няколко години, само че изгаряхме от нетърпение. Не е лесно да се справиш с 220-килограмово туловище. Още по-важно беше да не остане и следа от предишното заклинание. Не бих позволил на микробите някой ден отново да пощурят и да ни запратят сред тъпите хищници. Затуй щяхме да се превърнем в нещо, което засега съществуваше само във въображението ми.

Отново бяхме в познатата зала с белите стени. Започнах. Веднага овладях съзнанието на хипнотизираната Дарва и ето, че се появи мъчнотията — да наложа толкова силно новите заклинания, та да залича предишното. Необходимото усилие на волята беше такова, че лекарите не вярваха връзката между мен и Дарва изобщо да се прекъсне повече.

Сблъсках се с учудващо упорита съпротива. Точно това бе възпряло самоукия маг, опитал се да помогне на спътничката ми. Само

че аз бях подготвен, а и нямах намерение да отстъпвам, пък каквото ще да става. Общо взето, проблемът беше в романтичните ѝ фантазии как двамата си живеем щастливо в джунглата. Всеки добър психодоктор щеше да я излекува за часове, ако се намирахме в цивилизованите светове. Сега не ми оставаше друго, освен да посвия крилцата на нейното въображение. Опитвах се да отнема на подсъзнанието ѝ контрола върху микробите, за да ѝ помогна да го преодолее, а после тя да направи същото за мен. Тукашните магове вярваха, че Дарва е стигнала до седма степен, само дето ѝ липсвало желание. Аз пък го имах в излишък.

Развихри се странна битка между психики — нещо средно между спор на двама инати и пречертаване на електронна схема. Разбира се, борбата ми с първобитното влияние изобщо не засягаше мисловните процеси на Дарва. Искях само да потисна онази част от *уа*, която бе застинала в нежеланата от нас форма.

Напъните ми ставаха все по-безсмислени и се заех да успокоявам пациентката си, да укротявам страховете ѝ. Убеждавах я да не се поддава на тези примитивни животински желания.

— Моля те, ако изпитваш нещо към мен, помогни ми! Сама трябва да се справиш със себе си!

— Знаеш колко си ми скъп.

— Добре. Щом ме обичаш, престани да се инатиш! Никой не може да го направи вместо теб! — Собствените ми думи звучаха стъписващо в моите уши, но май вече разбих смисъла им. — Дарва, опитвам се да го постигна, защото и аз те обичам. Ако ме разбираш, ако ми вярваш, отпусни се най-после!

Сам се чудех — дали наистина това ме подтикваше през цялото време?

Изведнъж всякаква съпротива изчезна, направо се стопи в дълбините на съзнанието ѝ. Не очаквах увещанията да подействат толкова внезапно и волята ми нахлу с такава сила, че едва не запратих Дарва в несвят на пода. Опомних се и започнах да проследявам тънките нишки на заклинанието.

Нагатък всичко потръгна с лекота. Изпълнявах подготвените от компютрите модели и за мен сякаш минаха броени минути, макар после да ми казаха, че се проточило цели седем часа.

Успях да махна доста ненужни мазнини, преустроиох тъканите и органите, за да се отърва и от излишната вода. Накарах микробите да сметнат всичко това за телесни отпадъци и да го изхвърлят. Събраха се трийсетина килограма органичен боклук с ужасна воня, но тогава нямах време за гнусливост. Дори 190 килограма не са никак малко, макар облекчението да се почувства веднага.

Диаграми, схеми, обемни образи просветваха в ума ми, прехвърляха се към Дарва и към самото *уа*. И тя се променяше според волята ми. Усещах го през цялото време, сякаш се случваше със собственото ми тяло.

До самия край нямах нито миг покой, защото благодарение на връзката се превръщах в точно нейно копие, а не такова беше желанието ми. Всъщност забавиха ни именно усилията да постигнем разликите. Много пъти бъркахме, промените в мен се повтаряха и у Дарва. Надявах се да се справи със своята част от пътя. Можех да си представя само нея, затова тя трябваше да се заеме с мен, докато аз се съсредоточавах да запазя равновесието в организма ѝ. Най-сетне успяхме да си предаваме едновременно различни команди и по-късно оцених уменията на жонгльорите да подмятат по няколко предмета, без да ги изтърват.

Когато всичко свърши, и двамата се свлякохме от изтощение. Спахме непробудно десет часа.

Размърдахме се, отворихме очи в един и същ миг. Някъде забръмча сигнализатор, за да повика останалите. В главата ми се премятаха триизмерни схеми и знаех, че доста време ще мине, докато се отърва от тях.

— О, богове! Успяхме! — промълви смаяната Дарва. — Погледни се само!

— Изглеждаш чудесно — побързах да кажа. — Гордея се с теб.

— Имаме нужда от огледало — разсъдливо отбеляза тя.

— Ей, усещаш ли как ни свързва *уа*?

Не се бях съсредоточил, но веднага се сетих за какво говореше. Връзката между нервните ни системи си оставаше непокътната.

Вратата се отвори, влязоха доктор Исим и двама мъже. Единият беше едър и як, с мургав загар и белоснежна коса. Веднага познах, че

някога е живял в цивилизованите светове. Носеше бели дрехи, но не като на лекарите. Бяха ушити по мярка и повече приличаха на униформа.

Другият ми се стори много особен тип. Дребосък с козя брадичка, а на носа му се мъдреха очила с рогови рамки. Твърде необичайна гледка в Диаманта, където микробите се грижеха добре и за зрението. Дори облеклото му го отличаваше — памучно сако и тъмносин панталон. В Бурже всички биха го зяпнали смаяно.

Само че още нещо ме смущаваше в този човек. Виждах го, можех да протегна ръка и да го докосна. Но не го усещах чрез *уа*. Бях започнал да се доверявам повече на микробите в себе си, а за тях той просто не съществуваше.

— Как се чувствате? — попита ни Исим.

— Малко сме уморени, иначе всичко е наред — казах аз. — И много ни се иска да се огледаме.

— Предположихме — позасмя се тя.

Кимна към отсрещната стена, зад която се намираха пултовете. Този път осветлението я превърна в огледална повърхност. Веднага се вторачихме в отраженията си.

Разбира се, оставахме си великани. Беше неизбежно. Почти 230 сантиметра ръст, за да разположим някак по телата си внушителния остатък килограми. Стърчахме като кули над останалите, особено над дребосъка, в чието присъствие все не можех да повярвам.

Скелетите ни не приличаха напълно на човешките, за да издържат на такова чудовищно тегло дори при по-слабото притегляне на Харон, но на външността ни това не се отразяваше прекомерно. Дарва се бе превърнала в прекрасна жена. Често се питах как ли е изглеждала, преди гадното чираче Изил да се погаври с нея, но сега виждах, че съм се престарал в желанието си. Бях подчертал излишно женствеността ѝ, ала не изпитвах никакви угризения. По дяволите, та тя се бе отнесла не по-малко решително към моята външност!

Не знам приличах ли на някого, когото е срещала преди, но явно така си представяше съвършения мъж. Естествено и двамата пращяхме от мускули. Нейните обаче личаха само при движенията, а моите просто се издуваха. Нищо чудно древните хора да са смятали, че техните богове и богини изглеждат като нас. В стремежа да се отървем

по-скоро от излишъците си бяхме пуснали коси до пода, аз имах и страшничка брада. Щяхме да ги подрежем, разбира се.

Едва ли е нужно да казвам, че все пак не бяхме съвсем хора. Иначе тя трябваше да тежи най-много сто и десет килограма, а аз — към сто и двадесет. Само че и без буйните коси пак имахме да разполагаме някъде още 180 килца. Разликата беше в дългите дебели опашки, които бяхме принудени да запазим.

Избрахме си тъмнобронзова кожа и червеникав оттенък на косата. Нямаше особено значение, стига цветът да не напомня за омразното зелено на бунхарите.

Веднага открих, че идеалният мъж според Дарва трябва да е много надарен в една част от тялото си. Е, и аз бях попрекалил с нейните прелести. Дори се притеснявах малко от Исим, макар да беше лекарка.

Когато се усетихме, че започваме да ставаме нахални, престанаме да се оглеждаме, макар и другите трима да ни наблюдаваха с интерес.

— Опашати богове! — подхвърли едрият старец с приятен дълбок глас. — Приказна гледка... Вие двамата можете да сложите начало на нова религия.

Засмях се.

— Мисля, че и сегашните са прекалено много.

— Така е — съгласи се той и стрелна с поглед доктор Исим.

— О, извинете — сепна се тя. — Парк, Дарва... Този господин е Тулио Корил.

Настръхнах от вълнение. Корил! Най-последно!

Исим се обърна към невидимия за моите микроби мъж.

— А това е доктор Думония от Цербер.

Малко ни затрудняваха вратите, предвидени за доста по-ниски същества, пък и таваните все ни пречеха. Дарва успя да си удари главата още на излизане от залата и аз мигновено се намръщих от болка. Скоро се уверихме, че лекарите не бяха говорили празни приказки, когато ни предупреждаваха. Каквото и да усещаше някой от нас, мигновено го предаваше на другия. Дреболия, която обаче можеше да се превърне в опрян до гърлото нож. Надявах се разстоянието да

облекчава поне малко положението ни — все пак протичащата между микробите енергия не беше с безгранична мощност.

— За *ya* вие сте едно — напомни Исим. — Ще трябва винаги да внимавате. Тази връзка си има и добрите страни — ако държите един на друг, ще изпитате непознати за останалите приятни мигове.

Веждите на Дарва се извиха и тя се усмихна лукаво. За това не се бяхме сетили, но май наистина ни очакваха чудесни открития.

Заведоха ни в просторен кабинет, в каквито се разполагат големите шефове — с приемна, секретарки и каквото още се полага. Не пропуснаха да ни огледат от главата до петите. Щом влязохме, възползвахме се от удобството да имаме опашки. И без това никой не правеше кресла за гиганти. Просто се подпряхме и се отпуснахме.

Корил се настани зад голямото си бюро, Думония седна до него. Доктор Исим не дойде с нас. Искала да се подготви, за да ни изследва подробно, трябвало и да се погрижи да ни настани някъде. Предложи някой да ни подреже косите, както и моята брада, но ние я помолихме просто да ни намери необходимите принадлежности — нямаше смисъл друг да се качва на стълба, за да свърши тази работа...

Отначало Корил се вторачи мълчаливо в нас. Сетне промълви:

— Знаете ли, превърнахте се в знаменитости тук.

— Не се и съмнявам — отвърнах аз. — Важното е, че сме живи и все още с човешки разум в главите. Очаквам с нетърпение да разгледам това великолепно място. Изумително е!

— Заслугата до голяма степен са пада на нашия мил доктор — той кимна към Думония. — Грижи се да получаваме своя дял от произведеното на Цербер, а и да се научим да го използваме. Но досега не беше ни навестявал лично.

Докторът кимна и се засмя.

— Време беше, защото в целия Диамант предстоят значителни промени. Не остава много до решителния сблъсък. Трябваше да уговоря лично с приятелите си какво ще правим. Признавам, пътуването се оказа много поучително и... забавно.

Гледахме го недоумяващо.

— Не знам за какво говорите — измънках след малко. — Нима има нещо общо между ставащото в Диаманта и нас?

Двамата пак се спогледаха и Думония въздъхна.

— Само преди три дни Марек Крийгън, Владетелят на Лилит, бе убит.

Сърцето ми сякаш пропусна един удар и Дарва се обърна разтревожена.

— Какво?! — възкликнах, без дори да помисля, че възбудата ми се предава и на нея.

Дребосъкът от Цербер закима.

— Макар да е станало донякъде случайно, инцидентът е щял да бъде невъзможен без намесата на убиец, изпратен от Конфедерацията.

Не можах да прикрия чувствата си. Значи съм успял! Тоест... все някой го е направил. Надявах се моят двойник на Лилит да си е изиграл успешно ролята.

— С гибелта на Крийгън — продължи Думония — Владетелите бяха лишени от онзи, който замисли сделката с пришълците. Трябва да призная обаче, че той умееше да се предпазва и от нежеланите обрати, затова почти нищо не се променя съществено. И без това основният му помощник — Кобе, се занимаваше с подробностите. Напълно споделя целите на покойника, макар да му липсва неговото въображение. Все пак ударът беше тежък. Аз пък се надявам, че след броени месеци, може би дори седмици, ще направлявам всяко действие на Владетеля на Цербер. Рисковете не са малки, но съм предвидил няколко възможности и мисля, че ще успея. Пропуснах да ви кажа, че съм личният психиатър на Владетеля.

Разкикотих се.

— Че вие струвате колкото цяла армия!

— Де да беше вярно — промърмори докторът и в гласа му се прокрадна умора. — За щастие на Харон имате подготвена и добре снабдена съпротива, макар и вашите проблеми да не са леки. Един... маг — нали така ги наричате? — спомена, че според вас пришълците се намесват пряко в делата на тази планета. Погрижил се е нашият приятел Корил да научи за догадките ви и много ни се иска да знаем дали само сте си измислял или подозренията ви са основателни.

— По-скоро е предположеше — признах си. — Но ми се струва правдоподобно. Вече се срещнах с всякакви хора и преобразени. Дори най-страшните чудовища запазват човешката си същност, нещо вътрешно, което не мога да назова...

— Душата — подсказа Дарва.

Вдигнах рамене.

— За душата не знам. Може и тази дума да не е съвсем неподходяща. Дори в местните зверове долавям някаква искрица. Във всички... но не и в Ятек Мора.

— Значи за вас той е като мен — неразгадаем чрез микробите на Уордън? — подсмихна се Думония.

Завъртях глава.

— Друго е. Физически си е човек, няма спор, само че отвътре е... празен. Не мога да се изразя по-точно. Тази особена същност, душа или каквото ще да е, просто липсва. И Тали го забеляза.

— Вярно е — отново се намеси Дарва. — Зърнах го за малко и отдалеч, но се различаваше от останалите.

— Като робот ли? — опита се да подсказе докторът.

В първия миг се смутих, после си спомних, че и на мен ми хрумна същото.

— Ами да. Много прилича на робот.

Двамата ни събеседници въздъхнаха.

— Няма съмнение — изрече бившият Владетел на Харон.

— Но не е минал през Цербер — напомни малко загадъчно Думония и се обърна към нас. — Тази планета е източникът на хитроумните работи, които толкова изнервят Конфедерацията. Дълго е за обясняване. Способностите ни се различават от вашите. Не мога да го проумея — Мора определено не е от Цербер!

— Не е — потвърди Корил. — Познавам го. Или поне мога да твърдя, че го познавах преди. Роден е на Такана, един от цивилизованите светове. Стовариха ни тук по едно и също време, затова се и опознахме. Беше преди повече от четиридесет години. Студен, жесток тип... и все пак човек.

— Сега явно е нещо повече от човек — подхвърли докторът.

— Да, нашите двама приятели само потвърдиха предположенията ни. Това обяснява почти всичко.

Лично на мен нищо не ми беше ясно, но в момента бях се заел да гоня някаква изплъзваща се нишка из паметта си. Такана... какво ми напомняше името на тази планета, мътните я взели?

— Роботите са почти съвършени — продължи Думония. — Конфедерацията не разполага с такива, макар възможността да бъдат създадени да е проучвана на теория. Накратко, те са псевдобезсмъртни

свръхчовеци със спомените и личностите на действително съществуващи хора.

— И Мора е един от тези... твари? — попита Дарва.

— Друго обяснение ми е трудно да измисля, въпреки че не съм чувал досега за такъв случай. Бях убеден, че е възможно само с жители на Цербер. Може би не знаете, ние имаме способността да си разменяме съзнанията, но само помежду си и с тези роботи. Не ни е известно същото да е правено с някого от Харон или друга планета в Диаманта.

Отказах се засега да мисля за Такана, за да им напомня нещо друго.

— Има начин. Конфедерацията го използва. Нарича се процес на Мертън.

И двамата ме зяпнаха слисани.

— Мертън! — неволно повтори докторът. — Вие откъде знаете? Тя самата е на Цербер в момента!

Ето ти новина и за мен...

— Няма значение. В Конфедерацията овладяха пълното прехвърляне на съзнанието от едно тяло в друго. Процентът на неуспехите е ужасен, но все пак го правят. Знам това.

Корил веднага попита:

— Как научихте?

Поех си дъх и се пристраших. Защо пък не? Нима тези двамата не бяха най-подходящите хора, пред които да си излея душата?

— Защото и аз бях подложен на този процес. Никога не съм бил Парк Лакош. Той изчезна, когато ме напъхаха в неговото тяло.

До този миг Дарва знаеше само, че съм агент. Беше неин ред да се вторачи в мен. Думония пък направо грейна и изрече самодоволно:

— Нали ти казах? Корил поклати глава.

— Проклет да съм, ако разбирам как се досети.

— За какво сте се досетил? — попита обърканата Дарва.

— Че вашият приятел и партньор е убиец от Конфедерацията, изпратен със задача да ликвидира Еолия Матузе! — тържествуващо обясни докторът.

— Това ли било — нехайно отвърна тя и май успя да ги озадачи.

— И аз бих искал да знам, ако нямате нищо против — рекох вежливо. — Не съм се набивал на очи, откакто стъпих на Харон.

— Много е просто — увери ме Думония. — Щом открих, че на Цербер има агент, настроих се подозрително. Научих, че замесените в убийството на Крийгън са двама. Предположих, че по едно и също време са изпратени убийци на всичките четири планети. Прегледах списъците, събрах сведения и направих избора си. Но все пак се учудих, когато ви заварих тук. Мислех, че Корил ще трябва да ви издирва по цялата планета, за да ви включи в играта.

Отдъхнах си.

— Точно затова съм дошъл.

— Аз също — каза странният дребосък от Цербер. — Според мен вече не разполагаме с много време. Убеден съм, също като военните и политиците в Конфедерацията, че до войната едва ли остава дори година. Може би вече е късно да я предотвратим, но трябва да се опитаме! Невъзможно е да прекратя напълно участието на Цербер, но поне ще се постарая да укротя нещата там. Пришълците обаче проявяват необясним интерес към Харон. Знаете, че планетата не е толкова важна за плановете им, ала защо тогава накараха Мора да се намеси и замениха Корил с Еолия Матузе? Все едно, ще премахнем тази опасност. Вие трябва да се заемете с това. Аз само ще ви помагам, доколкото ми е по силите.

Корил потупа рамото му.

— Помощта ти е безценна, драги приятелю. Иначе досега да съм просто един побъркан отшелник в пустинята. Скоро ще се заемем с делата на нашата планета. Чудя се обаче как ще премахнем Мора? Владее силата на *уа* не по-зле от мен, но изглежда не е толкова смъртен...

— Може да бъде убит — отсече Думония. — Необходими са мощни оръжия, разбира се. Ще стоварват енергия върху него, докато се стопа. Или ще го пръснете на парченца с експлозив. Нищо друго не ви върши работа. Ако опитате с обикновени лазерни пистолети, не само няма да му навредите, но и ще го заредите допълнително. Вече ти обясних на какво са способни тези работи.

— Не е лесно — въздъхна Корил. — А Мора командва в Синода и Еолия се крепи само на него. Нищо чудно, че не успях да ги смажа! Между другото... Според теб не е ли възможно роботите на Харон да са повече?

— Разбира се! Кой знае, току-виж самата Матузе е сред тях. Не забравяй обаче своята сила. Съзнанието им си е същото, нямат подобър контрол над микробите.

— Ще измислим нещо — обеща Корил. — И то скоро. Когато ни се открие дори мъничък шанс да победим.

В този миг креснах:

— Ами да! Зала Ембуей!

Изгледаха ме, като че съм се побъркал. А Дарва сякаш беше готова да ме удуши.

— Защо пък точно за нея се сети? — изсъска тя сърдито. Дори не обърнах внимание на неприкритата ѝ ревност.

— Зала Ембуей е от Такана! Планетата на Мора!

Лицето на Корил помрачня.

— Коя е тази жена?

— Беше с мен в последната група изгнаници. Живяхме заедно в Бурже преди голямата олелия там. — Разказах му набързо за двойственото ѝ съзнание. — Корман дори смяташе *нея* за агентка на Конфедерацията.

Корил се обърна към Думония.

— Възможно ли е? Двама наведнъж?

Докторът вдигна рамене.

— Защо не? Не са ми съобщавали за такава агентка, но Конфедерацията ми се доверява не повече, отколкото аз на нея.

Могъщият маг се усмихна.

— Значи допускате, че жената може да е тук?

— Не я видях в лагера при Тали. Изобщо не се е мяркала след престрелката в Бурже. Но ако е тук, май е време да научим отговорите на още няколко въпроса.

— Непременно — кимна Корил.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КИРА

Огромният комплекс под пустинята в Гамуш се оказа още по-изумителен, отколкото можех да съдя по първите си бегли впечатления. Съвременен, пълен с нужните машини и най-вече с хора, които умееха да извличат полза от тях. Наглед непристъпна твърдина, скрита не само от пясъците, но и снабдена с множество други хитрини. Потвърди се догадката ми, че Корил е изградил тази изследователска лаборатория и убежище, докато е бил на власт. Затова бе имал възможност да я заличи от всякакви карти и схеми. Озовалите се тук бяха подлагани на сериозни заклинания за объркване на ориентацията и никога не биха могли да открият мястото отново. А постоянно работещите щяха да загазят бързо без редовните доставки и нито можеха да предадат Корил, нито — буквално! — да избягат, ако изобщо им хрумнеше толкова нелепа идея. Десетки хиляди квадратни километри еднообразна препечена пустош, където живееха малки гадни хищници, а над тях кръжаха твърде чевръстите нарили, готови да нападнат и погълнат всичко, което помръдне. Сериозни пречки и да влезеш, и да излезеш...

Значи ако Зала бе попаднала тук, нямаше къде да се дене! Помощниците на Корил я откриха почти незабавно. Била дошла преди мен и я накарали да помага в някакви дреболии. Горката Зала — дори в твърдината на бунтовниците смятаха, че е способна само да търка подовете.

— Каква връзка може да има между тая жена и Мора? — чудеше се Дарва, докато вървахме по дълъг коридор. — Ами че тя е на малко повече от двайсет години, а той е на Харон два пъти по толкоз! Абсолютна случайност е, че са от една и съща планета.

— И на Корил така му изглежда — подхвърлих аз, — но на мен тези номера не ми минават. Нейните тайни станаха прекалено много и без тази неочаквана връзка. Не вярвам чак толкова в случайностите. Конфедерацията обхваща огромен брой светове, а тук пращат малцина.

— Още си падаш по нея, а?

Разсмях се.

— Е, това поне няма защо да ти смуцава съня. Никога не съм се влюбвал в Зала. Отначало, като чух от Корман що за чудо е, ми стана любопитно. Но самата тя си е простовата и скучна. А и с нея май вече не сме от една раса, какво ще кажеш?

— Тъй си е, ама нека да влезем заедно.

— А, не! Трябва да говорим насаме. Вече изобщо не изглеждам както преди и без изключителни способности или цяла шпионска мрежа тук никой не може да ме разпознае. Сериозно предимство! Но не искам да се безпокоя за теб.

Спряхме пред една врата. Обърнах се към Дарва и я целунах.

— Пожелай ми късмет!

— Какво ли друго ми остава...

Стаята беше подредена според моите желания — един стол, малка маса пред него... и нищо друго. По навик се наведох на влизане.

Зала вдигна глава и на лицето ѝ се изписа искрена уплаха. Вярно, бях грамаден. Постоях мълчаливо, а вратата се плъзна на мястото си зад гърба ми.

Не забелязах никакви промени в момичето. Само дето сега носеше свободен син панталон и риза в същия цвят, иначе си беше все същата. И още имаше белега, оставен ѝ от Мора — малките рогца на челото.

— Зала Ембуей? — попитах възможно най-официално.

Тя кимна колебливо и забелязах, че преглътна на сухо, без да си отвори устата.

— Зала, веднага ще ти обясня строгите правила. Първо, искам да ти посоча двете устройства в ъгъла. Едното е камера — всичко ставащо тук се записва. Другото е автоматичен лазер, който през цялото време е насочен към теб. Вратата няма да се отвори повече преди аз да го пожелаая, при това ще го направи човек, седящ пред монитора отвън. Разбираш ли какво ти казвам?

Тя едва кимна, обаче събра смелост да попита с треперлив гласец:

— З-защо така? К-какво съм направила?

— Според мен всичко трябва да ти е ясно. Отначало мислехме, че не е тъй, но стигнахме до неизбежния извод, че поне подозираш...

— Н-не знам за какво говорите.

— Знаеш! Я ми кажи, ти присъедини ли се към поклонниците на Разрушителя в Бурже?

Кимна, макар и не веднага.

— Е, кой ги ръководеше?

— Ами... не мога да спомена името. Забранено ми е.

— Зала, добре ти е известно, че *ние* ръководим организацията. Следователно знаем името.

— Защо питате мен тогава?

Поусмихнах се. Вече се издаваше, че не е чак толкова уплашена.

— Защото проверявам дали ти знаеш.

— *Естествено!* Нали вече ви казах, че бях с тях?

— Името.

Очите ѝ шареха уплашено.

— Не... наистина не мога. Наложиха ни заклинание, за да не се издаваме. Беше за наше добро.

Отбелязах, че се измъкваше доста изобретателно.

— И двамата сме наясно, че не е имало такова заклинание. Искам името. Няма да излезеш от стаята, докато не го кажеш.

Тя завъртя глава.

— Не мога. Имаше заклинание. Боях се...

Усмихнах ѝ се зловещо.

— Разбира се, че не можеш да ми кажеш, просто защото никога не си чувала това име. Нищо не можеш да си припомниш от сбирките, на които уж си присъствала, нали?

— Мога, и още как! Това... това е смешно!

— Значи би трябвало да знаеш, че водачът на култа в Бурже, както и повечето членове, е бил с променена чрез заклинание външност. Изобщо не би могла да се досетиш кой е и нищо не ти пречеше да признаеш това. Лъжеш, Зала Ембуей. Никога не си припарвала до тези хора.

— Не виждате ли?! — Момичето отчаяно посочи рогцата си. — Според вас откъде ги имам?

— Ето и въпроса, на който се опитваме да намерим отговор. Нали разбираш, в бъркотията там нито е имало време, нито достатъчно хора, за да сверят всяко име със списъците. Просто са прибрали всеки с току-що поникнали рогца. Вече спипахме неколцина шпиони.

Това беше нагла лъжа, макар че Корил изобщо не се отличаваше с безгрижие и помощниците му внимателно проверяваха кой какъв е сред новодошлите. За всеки случай не допускаха никого от тях до местата за разтоварване.

— Тези шпиони — продължих неумолимо — вече научиха, че смъртта далеч не е най-тежкото наказание тук.

В този миг устремих своето *уа* към нея и подхванах не особено силно заклинание. Зала кресна и понечи да се изправи. Парализирах лекичко краката ѝ, за да не си навреди по някакъв начин. Стремях се към драматичен ефект, но и внимавах да не привличам излишна маса, защото заклинанието трябваше да си остане преходно. Нямаше никаква опасност. Микробите закрепваха промените за дни, понякога и седмици, но впечатлението се натрапваше мигновено на жертвата.

Зала наблюдаваше смаяно как ръцете ѝ сякаш изсъхнаха, по тях плъзнаха зеленикави и кафяви петна, после изведнъж се сдоби с чифт извънредно противни пипала, които за самата нея тежаха поне половин тон.

— Не!

— Искаш ли огледало, за да видиш ѝ останалото? — подразних я, макар да не ми беше забавно.

Нямаше друг начин. Корман твърдеше, че странната ѝ защита ще се прекърши само при крайна опасност.

— Не, не, не! — разпищя се Зала. — Кира! Моля те, помогни ми! Кира!

Изведнъж ми олекна. Знаела е все пак... Наблюдавах и чаках.

Навремето Корман ме уверяваше, че някой ден ще започна да възприемам *уа* не по-зле от него. Вече се бях научил. Двете съзнания в Зала Ембуей се виждаха ясно, сякаш наистина имах насреща си същество с два главни мозъка, поне според микробите на Уордън — напълно различни, макар и всеки по-малък от нормалния. Зала нищо не можеше да направи срещу гаврата, която си позволих с нея... но някой друг се зае с почти немислимото.

Изведнъж информационният поток от мозъка към тялото и обратно като че пламна с ужасна мощ пред мисления ми взор — проверяваше, опипваше точките, където бе наложено заклинанието. После започна да го премахва, както аз бях освободил себе си и Дарва. Който и да го вършеше — а трябваше да е другата Зала — се оказа

силен маг, защото макар и кротко, заклинанието беше по силите на някой над седма или дори над шеста степен. Вече се питах дали насреща ми не стои сериозен противник и дали няма да науча на собствения си гръб отговора. В едно обаче не се съмнявах. Това съзнание не само криеше страшна мощ в себе си, но и беше превъзходно обучено. Кога? И от кого?

Изобщо не положих усилия да защитя заклинанието и Зала скоро си върна предишния облик. За миг мярнах внушителната амазонка, която бях видял преди много време на улицата в Бурже. Кира обаче явно нямаше намерение да си побъбри с мен.

Зала се отпусна изнемощяла на стола си. Нямаше да ѝ се размине толкова лесно.

— Коя е Кира? — попитах направо.

Тя поклати глава и сведе очи към масата, за да не ме гледа.

— В теб е, нали? С Кира делите едно тяло, така ли? И точно затова са те пратили на Харон — заради нея. Зала, каква е Кира?

Тя притисна длани към ушите си, аз обаче притежавах инат в изобилие.

— Кира — започнах рязко, — ако ме чуваш и разбираш, трябва да ми повярваш, че е по-добре да се появиш. Бива си те със заклинанията, но това беше дреболия, а аз съвсем не съм най-силният маг тук. Още при първия опит да повредиш с магия лазера ще бъдеш изгорена. Знаеш, че боравенето с *уа* изисква време. Не вярвам да се надпреварваш по скорост със светлината. Ще останеш тук, докато не ни се явиш. Без вода и храна наред празна стая под пустинята, откъдето спасение няма.

Зала поизви глава, за да огледа комбинацията от камера и лазер. Не се опита да прави нищо. Накрая се вторачи в мен.

— Да пукнеш дано! *Кой си ти*, дяволите те взели?

Усмигнах ѝ се мило.

— Зала, сладурчето ми, пред теб е твоят любящ съпруг, все същият симпатяга Парк Лакош, само че в нови дрешки на преобразен. Не ме ли помниш?

Това я потресе по-силно от всички мои заплахи.

— Наистина ли си ти?... — прошепна момичето.

Поклоних се.

— Че кой друг? Не знам дали ще е утеха за теб, но прикритието ти се разпадна в самото начало. Всъщност Корман ми възложи да те следя и да му донасям какви ги вършиш. Мислеше, че си от някакъв нов вид убийци на Конфедерацията. Боя се, че твоят, ъ-ъ, единствен по рода си мозък свети като фар за всички, които виждат чрез *уа*.

Зяпна ме, а ченето ѝ увисна. Новината май беше голяма изненада и за второто ѝ „аз“. Факт е, че какъвто и самоконтрол да постигнем, не виждаме *себе си* чрез микробите на Уордън. А и *уа* не се отразява в огледалата...

— Не се опитвам да те изпързаям — уверих я. — Корил веднага е наредил на малка група да се занимава със скритото в теб съзнание. И учените, и отговорниците по сигурността умуват какво да те правят. Засега са те оставили на спокойствие, защото чакаха да видят ще настъпят ли някакви промени. Но вече е време за решителни действия. Не мислиш ли, че е по-благоразумно да говориш? Ако работиш за Мора, признай си и ще видим как да продължим нататък. Ако е някой друг, искаме да научим името му. Е, ако пък никой не те е пратил тук, не е зле да ни обясниш най-после какво става!

Тя тръсна глава, за да проясни мислите си.

— Аз... ох, мътните ме взели. Каква полза от преструвките? Ще ти кажа... стига да не ми попречи.

— Кира ли?

— Да, Кира.

— Коя е тя?

— Ами... моя сестра. Онова, дето ти го казах в началото — ти наистина ли си Парк? — си е вярно. Аз... тоест ние сме резултат от експеримент. Разправяха ни, че имаме съвсем друг мозък в сравнение с обикновените хора. Две пълноценни личности в едно тяло. Малко ми е странно да ти говоря това, защото дори не си представям друго положение на нещата.

Смаяно поклатих глава.

— И каква цел са искали да постигнат? Нима някой просто си е поиграл с природата, за да види ще се получи ли? Не вярвам. Не би си струвало риска да го хванат.

Тя се изсмя кисело.

— Риск ли? Парк, имаш твърде високо мнение за Конфедерацията. Виждаш само лъскавата фасада и лапаш кукичката

като всички останали балами. Да не си въобразяваш, че Четиримата владетели се занимават единствено с нищожните си планети в Диаманта? Вярваш ли, че са хванати в капан тук? Ама че смехория! Имат толкова невидими пипала, прострели се из цялата Конфедерация. Те са само най-новата разновидност на онези, които се разпореждат с тълпите вече хилядолетия. Това са деловите хора, дръзнали да продават нещата, които никой друг не смее да изкара на пазара. Онова, дето всички уж се гнусят от него, пък ламтят непрекъснато да го имат — извращения, незаконни залагания извън разрешените казина, особени заеми, скрита помощ в кариерата. Уникални накити, безценни картини и статуи често попадат в Диаманта след поредната кражба. Онези са навсякъде и във всичко! Да речем, пробутват дроги на затъпели от досада хора по границата или на пилоти, оставащи сами в космоса по цяла година. Каквото им поискаш, ще ти го дадат, стига да платиш определената от тях цена.

— Не съм толкова наивен — свих устни аз. — Значи синдикатът те е създал такава?

— Да. Мен... и останалите.

Виж ти, виж ти!

— Останалите ли? Колко сте?

— Откъде да знам? — вдигна рамене Зала. — Отглеждаха ни поотделно.

— Само че още не разбирам с каква цел.

— Конфедерацията също си е създала елитна ударна сила. Наричат ги убийците, макар че рядко очистват някого. Чувал ли си за тях?

— Да, знам нещичко — отвърнах уклончиво.

— Според теб как Четиримата владетели са се озовали тук, а? И повечето други изгнаници в Диаманта? Онези, убийците, са ги сгацили. Направо са родени за работата си и е почти невъзможно да ги подкупиш с нещо. Влюбени са в това, което вършат. Истинската им самоличност остава неизвестна дори на службите, дето ги използват, контактите за поставяне на нова задача са съвсем кратки. Щом си свършат работата, изтриват спомените за нея от мозъците на обикновените копои в Сигурността, а в общите архиви не попада информация. Четиримата владетели никога не са успявали да пробият тази стена от анонимност и конспирация. Тези мъже и жени са

единствените — единствените! — от които се боят и най-издигналите се в средите на Братството, както се нарича нашата организация. Само един от тях се поквари и виж какъв стана — Владетел в Диаманта!

— Марек Крийгън от Лилит — вметнах. — Между другото, вече покойник.

Тя трепна.

— Как е умрял?

— Изглежда, че го е докопал убиец, пратен от Конфедерацията.

— Е, сега стана ли ти по-ясно?

Завъртях глава.

— Нищо не ми е ясно.

— И Четиримата владетели, и цялото Братство искат да се опазят. Имат нужда от хора, които първи да откриват и унищожават убийците. Как ли не опитаха да проникнат в системата, но напразно. Дори Крийгън е нямал с какво да им помогне, защото никой не познава добре цялата организация, а и мерките за сигурност се променят непрекъснато. Затова Братството решило да си отгледа своя ударна сила. Изтребители на убийци, така да се каже.

Неволно се закисках.

— И ти ли си от тях?

— Не аз. Кира. Тя е страхотна, Парк. Почти всичко научава от първия път... и никога не го забравя. Владее напълно общото ни тяло. Великолепна машина за унищожение!

Говореше с възхита, но както се описва добър познат. Смахната история... И колкото по-дълго я слушах, толкова повече въпроси напиреха в главата ми.

Ако казваше истината, значи Корил вече трябваше да знае какво представлява Зала. Вероятно и Корман. Тогава кому беше нужно това представление? Замириса ми на гнило и подозренията ми се насочиха първо към самата Зала Ембуей. Вече се бях убедил, че не може да ѝ се вярва.

— А защо сте две? Защо е трябвало да съществувате и ти, и Кира?

— О, предпазна мярка — в случай че ни хванат. Могат да подложат на психосондиране и изтриване на личността мен, но не и нея.

— Има смисъл само ако ти не знаеш нищо — натъртих недоверчиво. — Но винаги си знаела, нали?

— Не можеше и да бъде другояче. Тя е много силна. Не разбирам всичко, обаче Кира казва, че всъщност сме едно, поне що се отнася до паметта и другото около нея. Може просто да ме изключи, от време на време го и прави. Понякога си спомням много неща, друг път — нищичко. Случва се дори да не знам какво съм знаела, докато не ми позволи пак да си го припомня... ако схващаш туй, дето се опитвам да ти кажа.

Странно, но я разбих, нещо повече — вярвах ѝ. Нямах представа как е възможно биологически, дори веднага бих казал, че е абсолютно немислимо, ако живеят пример не седеше пред мен. Експертите на синдиката бяха открили начин да създадат суперубиец, поне равен на съперниците си от Конфедерацията. Или още по-печен, напомних си недоволно. Като всички други от професията отдавна знаех, че някои от колегите ни загиват необяснимо.

Виждах и страхотното предимство на противника — доминиращата личност владееше напълно достъпа до паметта и разбираше какво става там — за разлика от повечето учени — значи можеше буквално да запазва за себе си цели раздели от мозъка. Затова дори човек да опознаеше Зала, да я подложеше на хипноза и да контролираше нейната психика, за другото ѝ „аз“ това не беше никаква пречка.

— Кира май те оставя да си живееш както искаш — подхвърлих нехайно. — През повечето време само наблюдава.

— Вярно е. Обаче не дреме, винаги си е с мен. Казвала ми е, че точно такива са ни замислили. Тръпки да те побият, нали?

Кимнах отнесено.

— Значи когато аз ти говоря, тя чува всичко, но когато ти говориш, може и да не участва?

— Общо взето, така е.

— И как попаднахте на Харон?

— Отначало Кира разправяше, че сигурно е грешка, но вече не ѝ се вярва. Никой нищо не ни каза. Един ден дойдоха и ни арестуваха... Ох!

Най-неочаквано тя цялата се разтреса и отново станах свидетел на чудатата промяна.

Този път разликата беше по-скоро в държанието, отколкото във външността, и все пак се набиваше. Не само изражението на големите кафяви очи стана съвсем друго, проявиха се и скрити досега качества. Изведнъж от стегнатите мускули на тялото ѝ сякаш лъхна на огромна мощ. Ама че лудост...

— Здравсти, Кира.

— Лакош — промълви тя с по-плътен и много студен глас, направо нечовешки заради липсата на каквото и да е чувство. — Прецених, че е време да обсъдим някои неща без посредник.

Наместих се по-удобно на опашката си.

— Съгласен съм. Ъ-ъ... кажи ми. Зала знае ли какво става, когато ти поемеш тялото?

— Ако реша, че е уместно, ѝ позволявам. Както е в момента. Не виждам причина да крия разговора от нея.

— А когато... не позволяваш?

— Съзнанието ѝ спи.

— Май разбрах. Имаш ли желание да отговориш на останалите ми въпроси?

— Ще видим. Но не съм против да питаш.

Хм... Вече се чудех дали не бях попаднал в капана на тази заключена стая. Кира наистина ме притесняваше от самото начало.

— Първият въпрос — истината ли каза Зала?

— Не изрече лъжи.

Всъщност не получих отговор. Отбелязах си едно наум и продължих:

— Проектът за създаването на контраагенти като теб само на Такана ли се осъществяваше?

— Разбира се. Започнеш ли да се разпростираш, рискуваш да те разкрият. Вече няма нужда да се пази тайната, защото проектът все пак бе разкрит и вероятно отдавна е прекратен.

Любопитно...

— Знаеш ли как противниците ви успяха да научат за него?

Тя завъртя глава.

— Подозирам, че Четиримата владетели се отказаха. Никой не разобличи Зала, просто ни предадоха. Малцина от нас бяха прогонвани в Диаманта от Конфедерацията. Нямахме как агентите да разберат истината и за самата мен. Проектът бе прекратен и сведенията за него

— заличени, години преди да ме хванат. Нямам преки доказателства, но допускам, че именно Четиримата владетели са уредили да попадна тук.

— Да разбирам ли, че всъщност твоите шефове са те прибрали по единствения достъпен за тях начин?

— Не намирам друго правдоподобно обяснение.

— Хубаво, нека приемем засега твоето. Но защо нито предишният Владетел, нито Матузе знаят нещо за теб? Корман те смяташе за убиец на Конфедерацията. Корил твърди, че дори не е подозирал за съществуването ти. Е, За... тоест Кира, *защо нищо не им е известно?*

— В момента се сещам само за две вероятности. Или единият измежду Корил и Матузе наистина не е знаел, а другият се е преструвал на неосведомен, или и двамата тънат в неведение, значи на новите Владетели не е съобщено за проекта по неизвестни за мен причини.

— Никой ли не се свърза с теб?

— Свърза се. В Бурже.

— Кой?

— Ятек Мора.

Професионалистът в главата ми мислено потри ръце. Е, вече стигнахме до най-важното.

— Кога стана това?

— Само два дни след като кацнахме.

— Два дни! Но нали прекарахме там цели пет месеца, преди той да се появи!

— Обучаваше ме как да използвам *уа*, докато ти постепенно затъна в работата си. Отначало идваше почти всеки ден, после само проверяваше докъде съм стигнала с упражненията.

— Попита ли го каква задача е предвидил за теб?

— Пожелах да науча дали изобщо ще ми постави задача. Отвърна ми, че това ще стане по-късно, засега трябвало да овладее силата.

— И ти не прояви любопитство?

— Не обсъждам заповеди.

— Значи онази сутрин още не знаеше какво да правиш?

— Така е. Опитах се да поговоря с Мора, но той нареди да не му досаждам. Не съм получила ясни и недвусмислени заповеди.

— Никога не си се присъединявала към култа, нали?

— Не съм. Постарах се да проникна сред поклонниците на Разрушителя, но не ме допуснаха. Никой дори не признаваше, че има такова нещо в Бурже, доста добре се прикриваха. Разбира се, не беше трудно да науча къде си правят сбирките и кой участва, но още се упражнявах и нямах желание да се изправя срещу много по-могъщ маг.

Кимах разсеяно. Колкото и идиотски да звучеше, надушвах правдивостта в думите ѝ, но не всичко се връзваше. По дяволите, знаеше ли Корил или не? Ами Корман? За Мора вече нямаше съмнение. Трябваша ми още данни, и то веднага!

— Кира, за кого работиш в момента? На чии заповеди си длъжна да се подчиняваш?

Тя прозря скрития смисъл във въпроса ми.

— Положението на Харон е объркано, затова изчаквам и наблюдавам чрез Зала. И тук също като у дома има враждуващи групи сред Братството, ала преди поне знаех на чия страна съм. Матузе е свалила от власт Корил, който е бил един от моите господари. Сега управлява планетата, но не се знае докога. Ако погледнем трезво, трябва да служи на него. В убежището му съм, а нямам заповеди от Мора и едва ли ще ги получа тепърва. Ако не застана на страната на Владетеля Корил срещу Матузе, ще бъда убита. Логиката налага да му служа.

Разсъжденията ѝ бяха толкова безчувствени, че неволно потръпнах. Сблъсках се с противник, напълно лишен от убеждения и дори от преданост. За нея беше все едно.

Налагаше се да поприказвам с Корил.

— Прегледахте записа. Какво ще кажете?

Той се отпусна назад в креслото си.

— Все пак смътно си припомних този проект — отговори след дълго мълчание. — Започна много преди да попадна тук. Но не съм чувал някой да споменава за успешен завършек. Давам ти честната си дума, че го бях отписал отдавна. И това двойно съзнание... проклет да съм, *за мен* също звучи невероятно!

Говореше искрено и толкова ми се искаше да му повярвам.

— Все пак *някой* е знаел — напомних. — Кира и другите като нея са работили за Братството дълги години. После *някой* е заповядал да заличат следите. И дори е уредил тя да бъде заловена и изпратена в Диаманта.

Корил като че говореше повече на себе си.

— Колкото и да умувам, виждам само едно обяснение. Май удариха брадвата на проекта, защото тези контраагенти ужасно плашеха самите Владетели. Машини за убийства... Нали вече чу? Никаква вярност, никакви емоции, а и в крайна сметка бяха почти неуправляеми. Толкова чужди на всичко човешко твари можеха лесно да бъдат насочени не само срещу Конфедерацията, но и срещу различните групички сред Братството. Веднъж, когато вече бях член на Синода, предишният шеф на планетата се разприказва пред нас, защото обичаше да си спомня славното минало.

— Преди четиридесет години — промълвих аз. — Зала... Кира обаче е на двадесет и няколко.

Корил кимна енергично.

— А това, приятелю, означава само едно — дръзнали са да продължат и след заповедта за прекратяване. И тайната е била строго пазена в един от родовете на Братството. Така са имали огромно преимущество над останалите. Е, досети ли се вече? Пети Владетел, който тайно участва в играта четири десетилетия...

— Мора! Няма кой друг да е.

— Съгласен съм с теб. Все пак накрая ги е издал и е уредил да са му под ръка в Диаманта. Защо?

— Май измислих нещо.

— Слушам те.

— Има зад гърба си пришълците и техните органични свръхроботи. За какво са му били контраагентите, и то в цивилизованите светове?

— Може и така да е. А за какво са му *тук*? И защо още за нищо не е използвал Кира?

Корят се позамисли.

— Сигурно не е бил готов.

— Не разбирам.

— Да речем, че не са останали много от тези страшилища с двойно съзнание. Ами ако са само четирима? Помниш ли каква илюзия внуши Мора при бягството си от площада в Бурже?

— Четириглав дракон...

— А Крийгън вече е убит. Думония каза, че не твоят двойник му е видял сметката. Станало почти случайно. — Корил се взря в очите ми. — Мора се е срещал лично с пришълците.

Най-сетне проумях.

— Значи Корман може наистина да не знае. Еолия Матузе също.

— Току-виж не само Конфедерацията се опитва да очисти Четиримата владетели. Дали пък не прави неволна услуга на Ятек Мора?

— Не четирима владетели, а само един?...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕИЗБЕЖНИ РЕШЕНИЯ

— Онова момиче — Зала ли е, Кира ли е, не я знам — много те разтревожи, нали? — попита Дарва.

— Не Зала. Тя дори е посвоему симпатична. Но откакто Корман ми каза за другото съзнание, все ми се искаше да го срещна... Сега обаче не съм много сигурен дали постъпих правилно.

— Ох, май никога няма да те разбере — въздъхна тя. — Първо я накара да се покаже, после съвсем се вкисна. От какво? Кира не е ли горе-долу същата като теб?

Извъртях се към нея, защото кръвта ми кипна. Стиснах устни и си наложих малко самообладание. Щях да отвърна заядливо и да отрека разгорещено, само че Дарва улучи точно болното ми място.

— Добре де, добре. Донякъде е вярно. Никога не съм бил толкова студенокръвен и бездушен, но наистина приличах на нея преди. Лишена е от всичко освен най-необходимото. Никакво понятие за морал, никакви стремежи, никакви чувства... Точно това са искали да постигнат онези биотехнолози с идеята за двойното съзнание. Успяват да прехвърлят емоционалните преживявания към Зала. Така Кира си остава с ум на компютър, без да й пречи дори следа от... ами, от човещина. Зала може да е тъпичка, но тъкмо тя е огризката от личност в това тяло. И все пак, когато говоря с Кира... като че гледам себе си.

Мислено добавих: „Виждам предишното си «аз», седнало на раздумка с компютъра на една трета светлинна година оттук.“

Как да не се замисля по какво изобщо се различаваше Кира от онзи в стражевия кораб? Щом си изпълни задачите, налагат му психоблокади, изтриват паметта и той се превръща в подобие на Зала, само че с много пари на разположение... Плейбой с навици на богат безделник, абсолютно безполезен и отдаден на удоволствията. Е, открих още една разлика — когато ми връщаха спомените преди поредната мисия, у мен оставаше този празноглавец. А Кира

наблюдаваше събитията отстрани и несъмнено смяташе Зала само за своя маска — нищо повече.

Никому не пожелавам да отнесе такъв шамар — все едно се взираш в огледалото и виждаш идеалния убиец; пред теб лъсват в цялата си грозота доведените до съвършенство качества, с които си свикнал да се гордееш. А и вече не можеш да се утеши с вярата, че съм на страната на правдата и доброто. Преживелиците ми на Харон ме лишиха от тази опора и досега не се бях отказал от задачата си само защото противникът пропусна да ме привлече, а не от неизкоренима преданост към Конфедерацията. Дали същото бе сполетяло и двойниците ми на Лилит, Цербер и Медуза? Знаех, че вече съм много по-пълноценен човек, макар и по-слаб отпреди. Кира никога не би проумяла това, колкото и да ѝ го обяснявам.

В известен смисъл сблъсъкът с това чудовище ме накара да се поровя здравата в себе си... и успях да се освободя. Разкъсах и последните окови. Също като нисичкия доктор Думония от Цербер запазвах някакви връзки с миналото си само защото в момента така ми отърваше.

Чак сега се сетих да проверя и с помощта на *уа* открих микроскопичното органично петънце в мозъка си. От Лакош се промених в преобразен, после в истински бунхар, пак в преобразен — а то бе оцеляло. Значи още ме чуваш, братко мой, в небето? Моята... Кира.

Заварих Корил навъсен. Из кабинета му бяха разхвърляни доклади и снимки. Явно не харесваше наученото от тях.

Не загуби време в любезности.

— Разкрити сме. След толкова години!

— Някой ни е издал ли?

Той кимна неохотно.

— Все още не знаем кой и как, но убежището е обречено. Вече е само въпрос на време. Разбира се, защитени сме добре срещу нападение по суша, но винаги могат да докарат тежката машинария от другите планети и да ни препекат от орбита.

— Защо досега не са го направили?

Той се засмя мрачно.

— По ирония на съдбата. Конфедерацията се престарава с контрола над ставащото в Диаманта. На Харон не разполагат с необходимите мощни оръжия, а опитат ли се да ги прекарат дотук, ще бъдат пръснати на атоми наред полет. Какво друго им остава? Да повикат на помощ приятелите си, пришълците, с някой от техните кораби? Така само биха разпалили преждевременно стълкновението. Но все някога ще измислят как да излъжат нашите микроби.

— Колко време имаме? — попитах неспокойно.

— Знам ли... Ден? Седмица? Или само минута? Щом им хрумне подходяща хитрост, ще ни ударят. Не можем да разчитаме на протакане. — Прегърби се в креслото си и за пръв път ми се стори много стар и невероятно уморен. — Е, може би пък е за добро. Така ще свърши все някак, веднъж завинаги. Да знаеш, Парк, чак сега разбирам как съм си затварял очите за истината. Тук ми харесваше. Обожавах спокойствието, свободата да се занимаваме с нашите изследвания. Дори ми допаднаше да съм вожд на недоволните. Много по-възбуждащо е да си в съпротивата, отколкото да браниш властта. Голяма утеха е все да се готвиш, но никога нищо да не правиш. Това ми натякваше и Думония... ах, този кучи син!

— Какво има?

— Дъртото му копеле! Освен онези, които можех да контролирам, единствен той знаеше точно как да открие мястото. Нали неговите хора ни снабдяваха! Направо ще го...

Така почервения, че се уплаших да не пострада сам от яростта си, но Корил се укроти изненадващо бързо.

— Мътните го взели, прав беше да постъпи така с нас. Без него нямаше да имам нищичко.

— Наистина ли си убеден, че онзи дребосък от Цербер те е издал?

— Няма кой друг.

— Но защо?

— Сритал ме е в задника, за да се размърдам. Да му се не знае, Парк, отдавна съм готов, поне от година. Ти видя какво стана в Бурже, а там само си изпробвах силите. Ето за какво ме е навестил Думония... Говорихме дълго и аз си измислих стотина оправдания, но човекът е психодоктор. Разбирал е, че имам нужда да ме побутне.

Намръщих се.

— Що за тип е той? Как се е сдобил с такова влияние и достъп до всевъзможни ресурси?

— Вероятно най-опасният човек в Диаманта. Може да стане и Владетел, ако пожелае. Просто е изумителен, особено с уменията си да подтикне властниците към полезни за него решения. Мисля, че върти на пръста си и Конфедерацията, и Диаманта. За подбудите му нищо не мога да ти кажа, но поне съм уверен, че не ламти за власт. Веднъж го попитах защо ми помага и знаеш ли какво ми отговори? Така се отървявал от скуката! Стига обаче сме го обсъждали зад гърба му. Успя да ме постави в положение „или-или“...

— Значи ще се опиташ да си върнеш управлението на Харон?

— Да, но не подценявам трудностите. Ти си още новак тук, иманяма от година. Едва ли си представяш какво ще се изпречи насреща ни.

Махнах с ръка.

— Това място е така оборудвано, че би трябвало да стигне за превземането на цялата система Уордън. Имаш и нелегална мрежа по планетата. Не виждам какво ще те възпре.

— Ето, погледът ти пак се плъзга по повърхността! Първо, не можем да разчитаме на събраното тук. Не се ли замисли защо войниците в Бурже носеха толкова немощни оръжия? Поех голям риск с лазерните пистолети. Дори един по-слабоват *табар* щеше да ни прати в небитието.

— Между другото — подхвърлих аз, — откакто съм на Харон, само слушам за тези бури. Трябва да са голяма рядкост, защото никога не се е случвало да ги видя, а и не съм срещал човек, дето да е бил свидетел...

— Една е достатъчна, за да те сплаши до края на дните ти. Представяват наситена с електричество вихрушка, простираща се от повърхността на планетата чак до йонизираните слоеве на атмосферата. Никой не знае какво ги причинява, но са въплътени кошмари за ада, каквито сигурно носи в главата си всеки религиозен фанатик. Дори съществува цял култ към бурите. Изведнъж се появяват и толкова. Само тук, наред с Гадуш, никога няма *табар*. Движението им е непредвидимо, изчезват също толкова внезапно. Може да мине година без да напомнят за себе си, а после да връхлетят десетки, стотици наведнъж. Всичко, което работи с електричество, просто

пощурява поне на петнайсетина километра около вихрушката. Претоварва се и избухва, често с необяснима сила. И никаква магия не помага.

— Май с радост ще пропусна да попълня житейския си опит по такъв начин — признах полугласно.

— По-чести са, отколкото си мислиш. В момента например има три такива на север, а точно натам трябва да потеглим.

— Ясно — въздъгнах. — Щом сме принудени да си служим само с примитивни оръжия, броят на хората става още по-важен, а тук предимството е на твоя страна. На населението май изобщо не му пука кой ще му седи на врата.

— Както е навсякъде — съгласи се Корил. — Не се съмнявам, че можем да завладеем малкото селища в Гамуш и около седемдесет процента от северните територии. Югът е такава дивотия, че дори не си струва усилията. Разполагам с достатъчно могъщи магове, обучени тук, за да притисна властите и да ги натикам в няколкото им укрепени средища като Монтлей и Кюбера. И какво? Докато Замъкът е в ръцете им, имат единия от двата космодрума на Харон и това е решаващо. Търговията, сметките — цялото стопанство. Могат да съсипят планетата. А когато нещата не вървят, хората огладняват и се бунтуват. Ние ще си обсаждаме враговете, а те преспокойно ще повикат подкрепления или от останалите трима Владетели, или направо от пришълците. Накратко — завемаме всичко без Замъка и... пак сме с празни ръце.

— Следователно трябва да превземем първо него.

Тулио Корил се разсмя гръмогласно.

— Лесно е да се каже, млади и безразсъдни убицецо! А колко ще ни струва да го направим?

Седяхме в малката зала — Корил и още осмина. Познавах само Дарва и Зала Ембуей, която не очаквах да заваря тук. Веднага личеше, че този път Зала контролира тялото си, но всички знаехме за неизменното скрито присъствие на Кира.

В помещението притъмня и пред нас се появи триизмерно изображение на огромно кръгло здание върху стръмно възвишение.

— Това е Замъкът — започна Корил. — От равнището на земята до върха е висок осемдесет метра, само че има още четиридесет надолу. Разделен е на петнадесет етажа. Стените са от плътен камък, дебели поне метър и укрепени със здрава стоманена мрежа и бронирани плочи. Отдолу се разклонява цял лабиринт от тунели, водещи към отдалечени оръжейни. Вероятно бихте успели да пробиеете хубавичка дупка с по-мощен лазер, но няма да ви дадат шанс за втори изстрел. Пък и не е зле да сте гении, за да направите дори тази единствена дупка, защото външната страна е покрита с хитроумна повърхност, измислена и произведена на Цербер. Отразява повечето насочени лъчи и ако не внимавате, може да ги върне точно към вас. А понеже материалът на покритието е от друга планета в Диаманта, неговото *уа* е инертно за нашите възприятия. Не можете да поразите със заклинание нищо, което е скрито зад него. Естествено и защитниците на Замъка са в същото положение спрямо вас, само че защо им е да се напъват? Ще си седят вътре и ще чакат подкрепления от други райони или планети. На върха е площадката за кацане на совалки.

Разбира се, бях готов да призная, че Замъкът изглежда много внушително, макар да се сещах за поне двайсетина оръжия, които биха го сринали. Е, никое от тях не можеше да се открие в системата Уордън... а две биха пръснали същевременно и самата планета.

— Най-горе се намират помещенията за обслужване на совалката. На четиринадесетия етаж са покоите на Владетелката, стаите на слугите ѝ и каквито там други угодници търпи близо до себе си. Осемте етажа надолу са запълнени със защитни системи и специални части от охраната, жилищата на останалите висши служители и помощниците им, както и с архиви. Петте подземни етажа са за складове и снабдителни служби, затвор, приемна и други канцеларии, както и за още войски. Накратко — зданието е големичко.

Корил натисна бутон и пред нас светна схема на огромния комплекс.

— Научете я наизуст. На всички ви ще бъдат раздадени копия и искам да познавате всеки тунел, страничен коридор, завой и задънен край. След два дни ще започна да ви проверявам, като ви показвам части от някой етаж на компютърния симулатор и ви питам къде се намира той. Постарайте се, защото да се изгубите в тази плетеница е

най-лесното нещо на света. Бързината ще бъде много важна, но преди всичко трябва да знаем пътя.

Картината се смени и остана само схемата на долните етажи и тунелите.

— Ето къде е слабото място на Замъка, ако изобщо може да се каже, че е уязвим. Вгледайте се добре. Това не са само тунели и пещери в планинските недра. Това е планиран хаос. Възможно е да проникнете в него и през вход на два-три километра от самия Замък, но проблемите ви тепърва ще започнат с влизането. Навсякъде са наложени заклинания и е претъпкано със сензори. Илюзорни каменни стени препречват достъпа, съществуват буквално стотици подвижни прегради, които могат да се разместват и всичко да се променя. Няма начин да знаете точно откъде да минете. Веднъж, преди няколко години, научих схемата и пратих вътре някои от най-способните си хора. Повечето успяха да се вмъкнат, но само малцина излязоха, а от тях никой не се върна жив при мен. Ясно ви е какво означава това. До един бяха могъщи магове. Най-добрите! Следователно, успеем ли да влезем, или превземаме Замъка, или ни изтребват. Това е.

Мрачна перспектива. Всички разбирахме защо искаше да знаем предварително какво ни чака. Някой попита:

— И как ще се промъкнем?

— Единственото ни преимущество е, че аз съм наясно и с най-малките подробности от замисъла. Известно ми е какви измишльотини са поставени и ще се ориентирам, както и да променят тунелите. Ако не успея, свършено е с нас.

Хората наоколо се размърдаха нервно на столовете си. Корил искаше да си пъхнем доброволно главите в примката и да се надяваме, че няма да й позволи да се затегне.

— Неизбежно е да задействаме някоя алармена система и да ни връхлетят защитниците на Замъка — продължи той. — Те не ме притесняват, а и вие няма за какво да се тревожите. Повечето са чираци от девета до седма степен, много над тях сте по сила. Сещате се защо щурмоваците им са толкова слабички — явно Матузе се бои от вътрешен преврат. Но не бързайте да се радвате, ще се натъкнем и на магове тежка категория. По-страшни от тях на Харон няма. Провърви ли ни, ще заварим само четирима или петима от Синода, защото те често обикалят по планетата. Да не забравяме и Мора. Ще се

постараем да му отвлечем вниманието другаде, та да не се разправяме и с него.

— Ами Владетелката? — попита някой.

— Почти сигурно е, че тя ще е там. Рядко излиза и не се задържа дълго навън. Без нея превземането на Замъка е безполезно. И точно тук шансът е на наша страна. За да се отървем от Мора, ще вдигнем голяма врява по южния бряг. Ще има и общо въстание, а така също и сериозна, макар и напълно безсмислена атака срещу Замъка. Нашето нападение през тунелите ще зависи и от движението на хората вътре, и от графика на совалката. Тя каца в четири следобед всеки ден и остава около час. Значи ще започнем отвличащите маневри на юг един ден предварително. Влизаме в пет следобед и трябва да си свършим работата преди следващото ѝ пристигане. Ако закъсаме и се забавим из долните етажи, Еолия кротко ще се качи в нея и ще отлети до орбиталната станция, а ние можем да се смятаме за мъртъвци. — Огледа ни сериозно и добави: — Не забравяйте, че доброволно пожелахте да участвате.

Така си беше, но вече ме дразнеха многото „ако“ в това безумно начинание. Ако всички нападения бъдат проведени точно в нужния момент. Ако накараме Мора да напусне Замъка. Ако не заварим повече членове на Синода, отколкото ни стигат силите да смажем. Ако совалката не кацне извън графика. Ако Еолия Матузе си е вкъщи. И ако сме способни едновременно да гадаем, да се бием и да си пробиваме път с магии през огромния хаос от тунели и коридорчета... само за едно денонощие!

Стрелнах с поглед Дарва в полумрака и долових, че мисли за същото.

— Все пак предпочитам да не идваш — казах ѝ. — Не си достатъчно напреднала да се разправяш с маговете в Замъка, а освен това си слабото ми място. Убият ли те, значи да докопат и мен.

— Умея да върша други неща — напомни ми тя. — Непрекъснато се упражнявам с оръжия. А и аз също живея, докато ти дишаш. Ако ще ме завлечеш със себе си в отвъдното, предпочитам да сме заедно, не да си чакам края някъде отвън.

Усмихнах се и стиснах ръката ѝ.

— Добре, ще бъдем заедно.

И тя се опита да отвърне с усмивка. Знаех обаче какво я мъчи — не вярваше, че ще оцелеем.

Но вече ме разбираше добре и дори не й хрумваше да ме разубеждава. По дяволите, до последния момент не предполагагах, че ще се намеся пряко в играта. А сега предвкусвах страхотна забава, за каквато жадувах поне от десетина години!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

БРОД ПРЕЗ МРАКА

Нямаше да са ни излишни и четири месеца за подготовка. Корил ни даде четири дни. Щом беше решил да нанесе удара си, край на размотаването. Твърдеше, че има причини да вземе всеки един от нас, но някои от подбудите му бяха по-трудни за разгадаване.

Аз май попаднах в групата, защото като останалите тузари от Братството, той имаше твърде високо мнение за хрътките на Конфедерацията и в разговорите си с него се постарях да не го разочаровам. Малко се учудих, когато се съгласи и Дарва да тръгне с нас, но изглежда новите ѝ умения с оръжията наклониха везните. Не бих ѝ се изпречил на пътя, когато е решила да влезе някъде и носи пушка. Ако противникът ѝ не е по-силен от нея в магията, можете спокойно да го отпишете! Зала — или по-скоро Кира — беше още по-интересен избор, защото Корил едва ли ѝ се доверяваше повече от мен. Разбира се, ако спазеше обещанието си да му служи, щеше да е безценен помощник, но нищо не пречеше тъкмо тя да е троянският кон сред нас и да ни предаде, щом влезем в Замъка.

Останалите бяха най-могъщите му магове. Имената на всички започваха с К като знак за признание на особено напредналите в занаята. Щом научих това, отговорих си на още един въпрос — Мора явно бе предпочел да не се кичи с такова име.

Всеки имаше любопитни способности. Ку, мургав дребосък с мише лице, също беше от преобразените, макар външността му да не го издаваше. По рождение имаше силно нощно зрение, освен това си бе създал сам някакво сонарно сетиво, което още по-добре го ориентираше на тъмно. Умееше и да се лепи по тавани и стени като същинска муха.

Кей беше космат мъжага с размерите на мечок. Още като го видеше човек, оставаше с впечатлението, че има насреща си гадняр... и не бъркаше. Някога Конфедерацията го пращала да обикаля

граничните светове като инспектор и той не пропуснал да се възползва от богатите възможности за плячкосване и изнудване.

Кимил не се отличаваше с нищо особено. Явно произхождаше от цивилизованите светове и беше доста млад.

В дребната жилава Киндел веднага правеха впечатление дългите зловещи нокти и голата глава. Нейните безизразни черни очи изглеждаха твърде големи за лицето ѝ и вечно шареха насам-натам. Другата жена — Кругар, беше на средна възраст и не забелязвах никакви промени във външността ѝ на бивша жителка на Конфедерацията. От групата само Дарва беше родена на Харон.

От самото начало не забравях, че двамата с нея сме най-лесните мишени. За няколко месеца успяхме да се смалим до по-приемливия ръст от 204 сантиметра, но още стърчахме над останалите. Разбира се, колкото и човешки да изглеждахме, опашките издаваха, че сме преобразени. И си оставахме дяволски силни и пъргави.

Напуснахме твърдината на Корил по въздух, както и пристигнахме, но този път бяхме в кабината върху дългокрила, а не в ноктите на проклетото чудовище. Зала никак не се въодушеви от пътешествието, Кира обаче намери начин да я успокои... или приспи.

Разбира се, не слязохме близо до Замъка. Стъпихме на земята около четиридесет километра в югозападна посока и се наложи буквално да изхвърлим нагоре дългокрила с помощта на *уа* — иначе той не би успял да излети от прикритието.

Носехме учудващо оскъдна екипировка. Корил реши да рискува и ни разреши да вземем лазерни пистолети, макар и с уговорката, че всеки миг може да се отървем по принуда от тях. Имахме и малък арсенал от огнестрелни оръжия, с които се бяхме упражнявали старателно. Освен това неколцина от нас (Дарва също) носеха древната принадлежност на воина — прав меч. Останалите се задоволихме с остри кинжали. Кей ме изненада, когато видях на гърба му арбалет. Само бях чел за това оръжие.

Нямахме никакви хартии. Цялата необходима информация запечатахме в паметта си със самовнушение, за да се отървем от излишни проблеми. Всички облякохме зелени маскировъчни униформи, в каквито войските на Харон понякога проникваха в джунглата. Наложих се да ги прекроят за мен и Дарва. Малко суха храна и манерки с вода — друго нямаше.

Оставаха ни две денонощия и половина, за да стигнем до Замъка, предостатъчно на пръв поглед. Само че си пробивахме път през най-гъстата джунгла, а дори двамата с Дарва вече не бяхме съвсем като у дома си по такива места. По-близо до планините гората се поразреди, често излизахме на полянки и заобикаляхме каменисти хълмове. Започна мъчително катерене, защото не биваше да припарваме до пътищата. Нощем ни улесняваха дребните заклинания на Корил, изострящи зрението ни, но повече се осланяхме на естествените способности на Ку.

Сутринта на решителния ден доближихме мястото, откъдето щяхме да навлезем в подземните проходи. От стръмнината можехме да огледаме цялата долина под нас. И от всяка точка се виждаше Замъкът — още по-плашещ, отколкото на триизмерното изображение.

Настанихме се да чакаме до късния следобед, когато щеше да започне истинската ни работа. Сменяхме се да бдим, а незаетите се стараеха да поспят. Отбелязах с любопитство, че Зала не беше включена в графика.

Не можах да си отпусна душата и да си почина истински, макар да знаех, че подобни проблеми с нервите са присъщи само на аматьорите и не би трябвало да ме тормозят. Малко преди началото на поредния порой застанах над пропастта, за да огледам може би за последен път тази част от планетата. И видях първия си *табар*.

Въпреки дъждовната пелена различавах околността на петнадесет, вероятно и двадесет километра. Нямах как да сбъркам онова, което се зараждаше пред очите ми.

Първо засвяткаха мълнии високо на изток. Скоро трепкащото сияние стана постоянно и се усилваше с всяка секунда. Ала все още нищо не се появяваше от облака. Изведнъж мястото точно под него сякаш се завъртя. Бях наблюдавал торнадо и преди, но не сред такава призрачна светлина.

От яркия център като че се протегнаха дълги пипала енергия и се забиха в земята. След няколко секунди отекна и поредицата трясъци. Не различавах добре в какво се забиваха мълниците, радвах се обаче, че не съм там.

Сиянието като че се сплеска и се превърна във фуния, но не се гънеше и усукваше като торнадо, а се оформи в почти правилна геометрична фигура. Този конус се източи към земята, обкръжен от лудешкия танц на мълниите. Потъмня, оцвети се, накрая докосна твърдта... и в него без да се смесват се завъртяха червени, оранжеви и виолетови ивици.

Лесно ми беше да разбера защо невежите хорица виждат в явлението нещо свръхестествено. Стихията сякаш можеше да умножава безпределно яростта си. Вече се приплескваше в цилиндър, който зафуча из долината.

И другите дойдоха при мен, щом чуха гръмотевиците. Макар и далечна, бурята вдъхваше ужас. Всички зяпахме в захлас унищожителното ѝ шествие.

Само не Корил.

— Време е да влезем — изрече той невъзмутимо.

Неколцина от нас се извърнаха изненадани към него.

— Още не е пет следобед — напомних му.

— Никой няма да рискува кацане при *табар* толкова наблизко. Автоматичните системи са изключени, за да не привлекат бурята. Липсва електричество — значи няма совалки, няма и охранителни устройства. В момента бързат да набутат зарядите за лазерите в най-далечните складове под земята. И ние ще попаднем между тях и хората, които биха могли да ги използват срещу ни. Добре, нямам нищо против... Тази буря е истински дар божи! Да вървим!

Трудно ни беше да откъснем погледи от вихрушката, която ни омайваше, но разбрахме, че можем да изпуснем момента. Нагласихме раниците на гърбовете си и се запътихме към най-обикновена горичка на петдесетина метра от нашия стан.

— Стражите са се махнали, за да не пострадат — ликуващо отбеляза Корил. — Улесняват ни. Ако се вмъкнем незабелязано за онези във вътрешния пост, няма да оставим никаква следа от проникване.

Табарът ревеше съвсем наблизко, вятърът се превръщаше в ураган.

— Не е ли по-добре да захвърлим лазерните пистолети? — тревожно попита Кимил.

— Не ми се иска — отвърна нашият предводител. — Ще рискуваме. Току-виж се окаже, че само ние в целия Замък сме въоръжени с тях!

Наложено в горичката заклинание беше изкусно заплетено и трудно се откриваше. Поначало малцина знаеха, че Замъкът има странични входове, макар това да бе съвсем логично — никой не гради крепост, без да си осигури път за бягство или снабдяване. Този тук водеше право към целта. А най-близкият всъщност би ни отдалечил, защото по него щяхме да стигнем до превърнатите в складове пещери наскреда планината.

Корил и още двама от нашите магове побързаха да се заемат със заклинанието. Искрено им завидях на уменията и лекотата, с която го разпердушиниха. Дори да имах не по-лоши зложби от техните, трябваше още много да се потрудея, докато ги настигна.

Две от дърветата сякаш изсъхнаха и се дръпнаха встрани, откривайки здрава метална врата. Знаех, че сплавта е доставена от Медуза... и е недостъпна за нашето *уа*. Не можехме да правим фокуси нито с вратата, нито с ключалката, нищо не пречеше обаче да се позанимаваме със самата скала. Микробите в нея откликнаха, сякаш тя бе живо същество. След минута до вратата имаше дупка. Корил кимна доволно, пхна ръка и отмести преградата. Никакви алармени системи не се задействаха, защото ключалката си оставаше непокътната.

Бързичко се напъяхме в тунела и изчакахме маговете да върнат вратата на мястото ѝ, а после да възстановят заклинанията. Мисля, че някой с първа степен в занаята би забелязал намесата, само че лично на мен подобна прозорливост не ми беше по силите.

Озовахме се в пълен мрак, но за нас той не беше непрогледен и изобщо не се чувствахме безпомощни. Ку веднага изпъзля по стената и залепна за тавана. Щеше да се движи над главите ни и да ни бъде нещо като застраховка срещу изненади. Всички виждахме своите микроби, придаващи ясни очертания, различавахме и границите на скалните стени. Без намесата на зрението гледката беше кошмарна... и всеки друг от овладелите силата също щеше да ни забележи веднага.

Ку запъзля бавно на пет метра над нас. Постарахме се да стъпваме безшумно, съсредоточили цялото си внимание в него. Корил водеше, Дарва вървеше последна. Тя пък се стараяше да проследи всяко движение на Зала, както се бяхме уговорили предварително.

Макар и най-слаба в занаята сред нас, Дарва се намираше в нерушима връзка с мен. Ако видеше нещо необичайно, аз също щях да го усетя, както и ако някой се опиташе да ѝ навреди. Чак сега се уверих, че Корил неслучайно е решил да тръгнем и двамата с него.

След поредния завой в тунела видяхме трепкащи отблясъци от факел в малка ниша до пещерата. Ку веднага демонстрира завидното си хладнокръвие. Припълзя над отвора и надникна с главата надолу. Върна се предпазливо и изсъска едва чуто в ухото на водача ни:

— Двама са, имат пушки с експлозивни куршуми. Електричеството още е изключено.

Корил се усмихна безмълвно. Пристъпи към входа на стаичката и вдигна ръце. Застинал неподвижно, излъчваше някаква тайнствена сила. След малко ни посочи да следваме Ку.

Един след друг подминавахме отвора. Виждахме за миг двамата скучаещи мъже, които от време на време поглеждаха някакво устройство. Изобщо не се обърнаха към нас.

Щом и Дарва се отдалечи, Корил най-сетне се раздвижи — първо се плъзна встрани, после тръгна заднешком към отсрещната стена на пещерата, където всички се събрахме под Ку. Чак тогава си отдъхна и ни поведе по следващия тунел. Нямахме нужда да обяснява какво бе направил току-що. Знаехме, че поддържаше илюзия за пълно спокойствие и липса на натрапници, докато се промъкнем край двамата пазачи.

Изминахме петдесетина метра и стигнахме до голяма кръгла пещера, където явно трябваше да се събират няколко коридора. Само че щом човек пристъпеше към средоточието, навсякъде около нея грейваше яркото *уа* на плътна скала. Дори не бях сигурен откъде влязохме. Значи бяхме се натъкнали на първия капан от лабиринта, при това чудесно скроен!

За всеки сигнал дотук нямахме съмнение, че затворената отвсякъде пещера е заблуда... но накъде да поеме? Помнех схемата — тук се събираха пет тунела и само един водеше към Замъка. Друг естествено би ни върнал там, откъдето влязохме. Останалите три не само бяха пълни с коварни клопки, но и се отклоняваха към различни складове.

Корил ни махна да се дръпнем малко назад и пак разпери ръце. Завъртя се бавно три пъти около оста си и промълви тихичко:

— Някой добре си е изпилал работата. Навсякъде е претъпкано с капани, добавили са и нов страничен ръкав на десетина крачки оттук. Вървете с мен и в никакъв случай не ме изпреварвайте. Ку, напредвай само по два-три метра и чакай.

Протегна ръка с изопнат показалец и на избраното място яркото *уа* поизбледня. Корил мина пръв, пусна Ку над себе си и ни подкани с жест да го последваме. Тънките нишки на маскировъчната мрежа, изглеждаща като камък, се наредиха отново по местата си.

Пристъпяхме предпазливо по новия коридор. Само след три крачки Корил ни спря с вдигната ръка.

— Тънанари — промърмори насмешливо. — Кому ли е хрумнало да прави капан от чуждопланетен метал?

Нямаше нужда да сочи. Усещахме микробите — в себе си, в пода, стените, тавана, и то различни според веществото и структурата, където се бяха настанили. Дългият четири метра отрязък пред нас обаче беше мъртвешки тъмен за допълнителните ни сетива. Пак метал от Медуза, точно очертан от своята инертност.

Ку не чакаше специална покана, а вече работеше по тавана на пещерата. Измъкна малка лазерна сонда от раницата си и скоро вече замазваше някаква кука с бързотвърдяваща се пластична, смес. Аз и Дарва носехме най-тежките раници с всякакви джунджурии. Подхвърлихме му дебело въже, сплетено от лиани. При тестовите в убежището бяха издържали половин тон. Надявах се да не са изгубили внезапно здравината си.

Прошепнах на стоящата до мен Киндел:

— Какво ли щяхме да правим без Ку?

— Как какво? Един от нас щеше да се превърне в нещо подобно.

— Тъй ли било... — успях само да измънкам и пак се загледах в сръчния дребосък.

Упражнението поне привидно беше съвсем лесно — хващаш се за въжето, залюляваш се и се прехвърляш от другата страна на плочата, която даваше сигнал и при най-лекия допир. Но имаше една не толкова приятна подробност — тунелът беше висок само три метра, а трябваше да прелетим четири. Краят на въжето не биваше да докосва плочата, значи се налагаше да се засилваме усърдно и да скочим едва накрая. Приличаше на истински акробатичен номер...

Стори ми се, че мина цяла вечност, докато преодолеем препятствието, но всички се оказахме корави хора. Справих се без проблеми и изведнъж ми хрумна, че Кира, чийто ред идваше след мен, има идеалната възможност уж от непохватност да ни насади на пачи яйца. Тя обаче се прехвърли с изяществото и силата на хищник, които упорито се стараеше да прикрие през останалото време.

Само мъничката Киндел трябваше да се залюлее няколко пъти, докато се престраши, а и Ку се пресегна отгоре да я тласне за последните критични сантиметри.

Изчакахме да прибере въжето, като не забрави да свали и куката. И отново всеки минал след нас трябваше да търси зорко, за да забележи нещо.

По-нататък в тунела също имаше капани; някои откривахме по-трудно от други. Съвсем малко от тях бяха с електрическо хранване, тоест — безопасни в момента. Поизмъчиха ни простите и безотказни механични устройства, ала явно бяхме се подготвили добре — за всичко намирахме решение в раниците си.

А задънените разклонения сякаш бяха безброй. Разчитахме само на паметта на Корил и изострения усет на нашите магове. При поредното кръстовище предводителят ни спря. Пред нас беше Замъкът и истинските ни главоболия тепърва започваха.

Тук движението беше доста оживено. Войници и техници бутаха напред-назад колички с всевъзможен товар. Шумът не затихваше за повече от минута, а това време едва ли стигаше да влезем, да изберем нужната ни посока и да изчезнем.

Водачът ни още умуваше какво да правим, когато пуснаха тока. Навсякъде по коридора замъждукаха бледи лампи, но и те стигаха напълно, за да се виждаме отдалеч. Кръстовището също се освети. Отдръпнахме се по-навътре и се разминахме на косъм с четирима мъже в червени дрехи, които избутаха на бегом голяма количка към отвора на друг тунел. Изобщо не се озърнаха към нас.

— Проникнахме по-навътре, отколкото се надявах, и то благодарение на *табара* — въздъхна Корил. — Представлението започва. В момента сме само на петдесетина метра от най-долния етаж на Замъка. Тунелите отсреща водят до трезори с крадени творби на изкуството и скъпоценности. Само онзи вдясно отива към Замъка.

Отново застинахме, докато край нас профуча някакво возило. Щом шумът се отдалечи, предводителят продължи:

— Оттук нататък не очаквам капани. Не вярвам някой да е предполагал, че е възможно враг да се озове толкова навътре. Едва ли и на мен би ми минала такава мисъл през главата. За последните часове установих, че съм се отнасял твърде небрежно към сигурността. Знаем, че сте уморени, но трябва да продължим. Явно се разшаваха толкова заради атаката — навън сигурно е същински ад. Значи всеки момент оттук ще мине някой. Не бива да се помайваме и мисля, че...

Тъкмо тогава тракторче с ремарке навлезе в кръстовището и зави към нас. Пистолетите мигновено се появиха в ръцете ни, а Корил изсъска:

— С първия изстрел!

Машината ни доближи. В кабината седяха само двама в червени униформи на техници. Толкова бързо ги изгорихме, че дори не успях да им разгледам лицата. В следващата секунда Ку тупна от тавана, изрита трупове на пода и спря трактора.

— Бързо! — отсече водачът ни. — Парк, Дарва, Кей — вие сте най-силни. Махнете сандъците от ремаркетото!

Проклетите дървени бяха натъпкани с нещо тежко, но за две минути успяхме да ги наредим край стената на тунела. Надявахме се, че сме достатъчно далеч от кръстовището, за да не ни обърнат внимание, освен ако още някой не намине към нас.

Корил реши да не губи време за магии. Насочи лазерния си пистолет към сандъците и без разтакаване ги превърна в бяла пепел. Едва ли съскането щеше да се чуе при целия този шум наоколо. Качихме се набързо в ремаркетото. Ку превключи на задна скорост, върна машината внимателно в кръстовището и пое по тунела, който водеше към Замъка.

Караше уверено и изобщо не използваше спирачките, когато доближавахме войници и други хора, тръгнали пеша. За моя огромна изненада те просто се прилепяха към стената и ни правеха път. Понататък се разминахме с трактор — една педя делеше каросериите. Нашият дребосък само махна приятелски на техника.

Корил се подсмиваше.

— Ама че глупаци! Смятат ни за някаква специална част. Е, не грешат чак толкова. Подгответе си оръжията! След малко ще стане

напечено.

Навлязохме в долния подземен етаж — огромна зала, изпъстрена с масивни каменни колони. Тук щъкаха стотици мъже и жени в черни и червени дрехи, виждаха се всякакви возила.

Спряхме послушно между разчертани бели линии на пода. Преливацият от самоувереност Корил ни намигна.

— Сега ще ви покажа защо бюрокрацията е толкова зло за човечеството.

Скочи от ремаркетото, като не забрави да прибере пистолета си в кобура, и се запъти към мъж със златисти емблеми по униформата — явно някакъв офицер и много силен маг, ако можеше да се съди по излъчването му.

Бившият Владетел на Харон го заговори спокойно. Офицерът кимна и посочи нанякъде. Корил небрежно отдаде чест и се върна при нас, стиснал зъби, за да не се захили.

— Хайде, скачайте! Няма да се тътрим по стълбите. Ще се качим с асансьор номер 4.

Подчинихме се, макар да се стъписахме малко, и тръгнахме през гъмжилото. Не бях свикнал с такива примитивни механизми, но веднага си спомних какво бе обяснил нашият водач — задвижваха ги с противотежести, а не с електричество. Иначе биха били безполезни при всеки *табар*.

Озъртахме се неспокойно, защото според нас стърчахме като трън в задник с тези зелени униформи. Примъкнах се до Корил.

— Добре де, как извъртя тази дяволия?

Той се засмя.

— Просто отидох при дежурния офицер и му изтресох, че сме специален патрул и трябва да излезем на позицията си в отбранителния периметър. Попитах го как да стигнем най-бързо.

— И той ти обясни?

— Разбира се. Нима очакваше друго?

Не само аз клатех глава от изумление, докато чакахме големият асансьор да се спусне тежко в направената за него вдлъбнатина. Слезлите от полуоткритата платформа войници и работници дори не ни погледнаха. Признавам си обаче, че в този миг — като повечето в групата — бях на ръба на истерията. И все пак, ако шетах на позната територия, бих измислил точно толкова нагло изпълнение! Знаех, че

най-голямата опасност не се таи в тези безлики мъже и жени наоколо, а в собствените ни опънати до скъсване нерви.

Когато платформата се освободи, пристъпихме настръхнали върху нея. Последваха ни няколко войника с ръчни колички, върху които имаше сандъци — явно боеприпаси за огнестрелните оръжия, може би и резервни батерии за лазерните. Някъде над нас звънна гонг и започнахме полека да се издигаме. Устройството задължително спираше на всеки етаж.

Забелязах, че нагоре няма открити пространства като на този със складовете. Коридорите се разклоняваха само на няколко метра от асансьора. Виждаха се немалко стражи, които носеха на гърдите си значки с различни цветове и изведнъж осъзнах почти болезнено, че ние *нямаме* такива.

Спътниците ни на платформата май не ни забелязваха, но когато някои от тях слязоха на петия етаж, веднага им провериха значките. Останалите се изнизиха на седмия и бяха огледани още по-внимателно.

Щом отново се заизкачвахме, наведох се към ухото на Корил, за да надвикам дрънченето и тракането:

— Значките!

Кимна и тупна по кобура си. Трябваше да си пробиваме път с груба сила... и след първия изстрел щеше да настане невъобразим ужас. Щом потеглихме от деветия етаж, нашият предводител прошепна:

— Стреляйте, щом видите мишена!

На следващия — последния, до който можеше да се стигне толкова лесно — ни чакаха осем копои с твърде зловещи наглед пушки в ръце. Дори да не ни подозираха, очевидно имаха заповед да гръмнат всеки и при най-дребната провокация.

Щом главите ни се показаха над равнището на пода, аз викнах сърдито:

— Я по-кратко! Да не ни очистите!

Естествено те се поколебаха и ни дадоха безценната секунда предимство. Всички едновременно натиснахме спусъците на лазерните си пистолети. Онези насреща нямаха и нищожен шанс при такава стрелба.

— В коридора! — изрева Корил. — Без сигнал, че всичко е наред, тази гадост пада като камък!

Скочихме, още преди подът на платформата да се изравни с етажа. Тъкмо навреме, защото вече нямаше кой да блокира механизма и асансьорът рухна с грохот надолу.

Кей се озърна към зейналата шахта зад нас и цъкна с език недоволено.

— На косъм...

Водачът ни се оглеждаше напрегнато. След миг-два каза:

— Това е първият защитен пост преди горните етажи. Оставили са тук поне петдесет войници. Съмнявам се, че ще успеем да стигнем дори до стълбата, без да ни пръснат на мръвки. Парк, Дарва, Кира — стойте по средата на кръга. Не отвръщайте на огъня. Наглостта и обикновените оръжия вече няма да ни послужат.

Прав беше и ние побързахме да се скупчим, а маговете ни заобиколиха. Но нито аз, нито Дарва прибрахме оръжията си в кобурите. В такъв хаос знае ли човек какво ще се случи? Засега оставихме ненадминатите в занаята да си вършат работата. Само едно не ми даваше мира — ако някой от тях се спънеше и паднеше, един от нас тримата трябваше веднага да заеме мястото му. Иначе вместо кръга от магове първа степен, грижливо подбрани от Корил, щяха да останат само отделни майстори, които непременно биха опазили себе си, но не и останалите.

Кръгът се образува тутакси, но не тръгнахме веднага. Свързването на толкова могъщи умове изисква невероятно съсредоточаване. Досещах се защо Дарва гледаше толкова недоумяващо — очакваше нашите невидими засега противници да ни нападнат, а това все не ставаше. Не беше трудно да й обясня — коридорът продължаваше само още двайсетина метра и трябваше да завием наляво или надясно. За да стигнем до целта си, щяхме да поемем наляво. Асансьорът вече беше недостъпен за нас, на всички долни етажи гъмжеше от войски, а не можехме и да останем на място, защото платформата току-виж се върнала с някое хубаво взривче... Всеки офицер с малко мозък в главата би оставил хората си да ни чакат в засада, вместо да си търсят белята в късия коридор, където бихме ги разстрелвали от упор.

— Уа е едно — напяваше Корил. — Уа е едно...

Другите повтаряха, докато гласовете им се сляха. Всичко това ми се виждаше голяма дивотия. Спомних си обаче как Тали Кокул,

достигнал едва до четвърта степен, бе останал невредим при стрелбата в Бурже. А тази група го превъзходеше несравнимо — съчетаната воля и изкуство на най-силните магове извън Синода! Изведнъж за малко да се плесна по челото. Ами че пред мен май стоеше бъдещият Синод, стига да минем през стената от куршуми и още кой знае какви гнусотии, да не говорим пък, че сегашният ни чакаше с нетърпение един етаж по-горе...

Но дори аз долавях огромната мощ на кръга. Обкръжаваше ни плътна преграда от *уа*. Скоро щяхме да проверим колко добре отблъсква опасностите това немислимо магнитно поле... защото тръгнахме напред.

Разбира се, копоите ни чакаха и в двата края на коридора. Щом завихме наляво, после надясно, без да нарушаваме плътния си строй, онези от десния край запристъпваха след нас. Трябва да призная, че бяха много хладнокръвни и си разбираха от работата. Оставиха ни да направим двайсетина крачки по последната отсечка, дълга към седемдесет метра, преди да натиснат спусъците. Двамата с Дарва трепнахме, спряхме неволно при първия оглушителен залп... и едва не погубихме всички, защото другите щяха да се спънат в нас.

Изстреляха примитивни, но достатъчно мощни куршуми, за да се разхвърчат парченца боя и по стените да зейнат стотици дупки. Сякаш и въздухът придоби твърдостта на метал. А ние продължавахме кротко напред и дори случайните рикошети не ни причиняваха зло.

По средата на коридора маговете спряха. Доколкото виждах, бяха изпаднали в странен унес и изобщо не забелязваха страшния порой от куршуми. А ние тримата неволно гушихме глави в раменете си и потръпвахме.

Скоро разбрахме причината за спирането. Кръгът излъчи във всички посоки немислимо напрегната вълна от енергия на *уа*. Беше направо заслепяваща за новите ми сетива. Изглеждаше жива, яростна стихия — като буйствалия навън *табар*. Нахлу към войниците и се вкопчи в оръжията им.

Все някой ден ще проумея как физически беше възможно онова, което последва. С оръжията стана, общо взето, същото, каквото щеше да сполети мен и Дарва, ако бяхме опитали наведнъж да се отървем от излишната телесна маса при обратното ни преобразяване. За миг се

отдели много топлина, а патроните в пълнителите на тези пушки бяха с експлозивен заряд...

Започнаха да избухват в ръцете на нашите противници. Чуха се писъци на болка, неколцина вбесени копои се втурнаха към нас слепешката с надеждата да разкъсат кръга. Лазерните ни пистолети изобщо не бяха засегнати. Стреляхме внимателно между главите на маговете и не допуснахме никого наблизко. От такова разстояние дори Дарва нямаше как да пропусне целта. Ухили се доволно и ми намигна. Озърнах се — Кира гледаше все така безстрастно. Да върви по дяволите! Какъв смисъл има да си много печен в нещо, ако не се изкефиш?

Пак тръгнахме напред; ние тримата бяхме нащрек. Все някой можеше да се метне отгоре ни иззад множеството затворени врати. Не се намери такъв смелчага. Стигнахме до опустяла барикада пред стълба, чиято ширина бе недостатъчна, за да побере кръга ни, а и не можехме да видим дали горе не ни чакат. Който и да бе измислил тази подредба, знаел е какво иска да постигне!

Бръкнах в раницата си и извадих четири малки сребристи кълба с тънка метална ивица по средата. По безмълвна заповед на Корил кръгът се разпадна и маговете заеха отбранителна позиция в края на коридора, откъдето само допреди секунди се опитвах да ни разпердушинят.

В този миг един войник се изтърколи по стъпалата и започна да стреля. Чух внезапно пресекнал крясък; Кира се намеси мълниеносно и почти го преряза на две с лазерния си пистолет. Мъжът се свлече в кървава купчина.

Без да се озъртам за възможни жертви сред нас самите, аз скочих към стълбите, завъртях пръстена на първото кълбо и го метнах нагоре. Не чаках, а повторих операцията с второто. Първото избухна, преди още да съм запратил третото. Трясъкът и ударната вълна едва не ме отхвърлиха към коридора. С мъка се задържах на крака и побързах да се отърва от последните две кълбенца. Чак тогава се обърнах за миг.

Макар и магове първа степен, бяха си хора от плът и кръв. Онзи прежалил се идиот успя да ги свари неподготвени. Кей несъмнено беше мъртъв, а Кругар притискаше длан към ребрата си отдясно и между пръстите ѝ се процеждаха струйки кръв. Оставахме седмина

годни за сражение, при това — само четирима магове. Но нима можехме да се откажем точно сега?

Бяхме се забавили прекалено, за да разчитаме на гранатите. Кира обаче препусна като побеснял кон по стъпалата и всички я последвахме на бегом с оръжие в ръце, временно изоставяйки ранената Кругар. Единствената ободряваща мисъл, която мина през главата ми, беше, че няма как да ни задушат с газ по тези стълбища и коридори.

Почти очаквах да не заваря Кира горе, ала тя стоеше невъзмутимо до труповете на още двама войници. На теория ни оставаха три етажа до покоите на Еолия Матузе, но се бяхме измъкнали от отбранителния периметър и навлизахме сред жилищата, кабинетите и лабораториите на Синода и висшите местни бюрократи.

Единадесетият етаж приличаше на хотел със заключени стаи. Приятно, модерно, изискано... Корил спря да си поеме дъх.

— Кругар е достатъчно добре да се позакърпи сама, а може би и да попречи на всеки, който реши да ни нападне в гръб. Уф! Вече не съм млад, няма спор. — Той въздъхна. — Е, поне войниците няма повече да ни досаждат. Мисля, че ще преминем необезпокоявани този коридор, но за всеки случай стреляйте по всичко, което шавне.

— Нима наистина ще ни оставят на мира? — попитах недоверчиво.

— Знаят добре, че който е стигнал дотук, не е мърльо и едва ли ще търпи глупостите им. Хората от Синода са се изтеглили в приемната на тринадесетия етаж. Ще ни чакат там.

Огледах четиримата магове.

— Ще ви стигнат ли силите?

Страховитият старец сви рамене.

— Зависи колко са. И кои. Дотук имахме невероятен късмет. Дано да ни върви така докрай.

Грижливата подготовка, уменията на маговете и богатата предварителна информация (да не говорим пък за нахалството) наистина много помогнаха, но в края на краищата Корил беше прав постоянно да споменава за късмета. Позна и че ще продължим безпрепятствено нататък. Никоя врата дори не се откряна, изкачихме тихо и кротко следващите два етажа. По шума под нас личеше, че

защитниците на Замъка веднага заемат местата, откъдето бяхме минали. Явно не искаха да съсипват с безсмислена стрелба любимите кътчета на тукашните големи клечки. Войниците се провалиха, оставаше да се види за какво ги бива техните шефове. Подозирам, че обикновените копои вече бяха на наша страна. Ако Синодът ни смажеше, трябваше да отговарят за своето безсилие и непохватност. Мисля си, че точно това ги накара да скръстят ръце и да чакат бездейно края.

Пред стълбата към тринадесетия етаж Корил спря за малко.

— Добре... Ку, Кимил, Киндел, повече не се отделяйте от мен. Знаете какво да правите. Останалите нека вървят след нас, без да се намесват. Оръжията ви вече са ненужни.

Излишно беше да ни го казва. Поне според предварителния замисъл нашето участие бе приключило.

Предводителят ни си пое дълбоко дъх, издиша бавно и тръгна нагоре. Другите магове вървяха неотлъчно до него, накрая бяхме аз, Дарва и Кира. И сега не знам какво очаквах да видя... но поне не тази пищно обзаведена и безлюдна зала!

Тук господстваше аленият цвят. Древните наглед кресла бяха тапицирани с приличащ на коприна плат и украсени със златисти орнаменти, вдълбани в тъмната дървесина. Още по-тъмният лак на масите проблясваше като дълбока вода. И килимът беше в наситено червено, а интуицията ми подсказа, че не е изтъкан на Харон. По средата се точеше златна пътека, водеща към издигната площадка или по-скоро сцена. В средата й стърчеше тежък трон от същото дърво и тапицерия, но инкрустиран с огромни скъпоценни камъни. По-късно научих, че са истински, събирани от всички краища на галактиката. От двете страни имаше по-малки и разположени по-ниско кресла, общо единадесет, подредени в полукръг. Навсякъде наоколо висяха в свободни гънки алени драперии, извезани със злато.

Заяпах се и неволно подсвирах.

— Като в някоя приказка...

Корил оглеждаше всичко със светнали очи.

— В тази зала е съсредоточена власт, каквато древните крале не са и сънували. Тук се събират управниците на Харон. Не забравяй, че и аз седях някога на трона. *Знам* какво е. — Изведнъж от гласа му изчезна сянката на печал.

— Жалко, че е променила толкова мястото. Имаше шедьоври, откраднати от много музеи на Конфедерацията. Е, все пак е проявила известен вкус.

— Да не се занимаваме с обзавеждането — прекъсна го рязко Кира. — Къде, по дяволите, са враговете?

Точно в този миг забелязахме леко движение зад трона и лазерният ѝ пистолет се насочи натам за частица от секундата. Корил побърза да свали ръката ѝ.

— Засега не се налага да опожаряваш всичко. А на онези няма да навредиш с играчката си.

Измежду драпериите се появиха пет фигури. Носеха дълги широки роби в същото алено и златно, с метнати на главите качулки. Твърде сполучливо постигаха желаното от тях впечатление за зловни призраци!

Устните на стареца се изопнаха в крива усмивчица, той направи незабележим жест и четиримата ни магове се хванаха за ръце.

Противниците им също застанаха в редица в края на подиума, но без да се докосват. Видях три жени. От всички познавах само Корман. Не забелязах да са смутени или уплашени.

— Само петимата ли сте? — любезно попита Корил. — Смайвате ме с лекомислието си.

— Предостатъчно сме за сбирщина като вас — не толкова вежливо отвърна Корман. — Тулио, Синодът вече не се свърта много тук. Не се налага.

Последните му думи май бяха сигнал — петимата се издигнаха на около метър над сцената. Ние ахнахме, защото веднага доловихме, че това не е илюзия чрез микробите на Уордън.

— Що за салонни фокуси, Дитер?! — укори го Корил. — Смятах, че нямаме нужда от евтини демонстрации помежду си.

— Никакви фокуси — наперено го увери една от жените. — Вече не сме, каквито ни помниш. Постигнахме безсмъртие и телата ни не отстъпват по мощ на нашето *уа*. А по бистрота и бързина на умовете надминахме неимоверно хората.

— А, ето как Владетелката си е осигурила вашата преданост — ухили се старецът. — С телата на работи, направени от пришълците. Служите ѝ, защото сте *програмирани* за това! Вярно, вече не сте хора... а машини.

— Не сме машини — поправи го Корман. — Между другото, за пръв път чувам някой да произнася думата „програмиран“ като ругатня, но и в това не си прав. Сами решихме да се отървем от теб. По своя воля! И не съжаляваме. Ако пожелаем, можем веднага да се махнем от тази планета. Микробите в нашите тела ще умрат, както у всеки, напуснал Диаманта, но ще си останем живи и здрави... и пак ще бъдем свръхчовеци.

— Може ли... да поогледаме новите ви засукани дрешки? — осведоми се Корил и никой от нас не се усъмни, че не говори за одеждите им.

— Колкото искате. Способни сме да заблудим всеки скенер, да минем успешно който и да е тест. Разглеждайте ни на воля. Явно сте много силни, щом стигнахте дотук, само че по-добре не опитвайте подли номера. Ще съжалявате.

Корил го изгледа обиден.

— Нима бих си позволил да оскърбявам твоята интелигентност?

Той и тримата му съратници се пресегнаха със своето *уа* към петимата, които все така се рееха невъобразимо във въздуха.

— Виждате колко ви превъзхождаме — продължи Корман без никакво самохвалство, сякаш отбелязваше подразбиращ се факт. — Ти си полезен човек, Тулио. Добре служеше на Харон, а и на Братството преди това. Не проумя ли, че голямата промяна *вече е започнала*? Нима си толкова престарял и заслепен от предразсъдъци, че обръщаш гръб на идеалите си точно когато са на път да се превърнат в жива действителност? И когато ти сам можеш да участваш в сбъдването им?

Ама че са уверени в себе си, помислих. Такова самочувствие смуцава противника, но може и да се окаже фатално. Нямах представа каква адска хитрина е подготвил Корил. Повиках с недвусмислен жест Дарва и двамата заотстъпвахме към стената, за да не стоим между двете групички магове. Изведнъж забелязах нещо и прошепнах:

— Как мислиш, дали в онази ниша вляво от сцената не е скрит входът към покоите на... сецаш се кого?

Тя закима.

— Ами да, къде другаде! Кога ще се изсулим натам?

— Умното ми момиче! Нека се вкопчат едни в други. Надявам се, че няма да им е до нас. За никого не сме опасни.

— Ще чакам знак — промълви тя тихичко и двамата пак се загледахме в могъщите противници.

— Е, Тулио, какво ще кажеш? — подкани Корман. — Дава ти се шанс. На всички ви. Безсмъртни тела, откриващи великолепни възможности. И свободата да се изтръгнете от този затвор. Да властвате над цяла империя.

Корил се ухили.

— Вече си мислите за империя? А аз какъв ще бъда? Господар... или покорен слуга?

Корман вдигна рамене.

— Предишният ти пост е зает, разбира се. Но няма съмнение, че отново можеш да оглавиш Синода. И без това не ти харесваше да си Владетел.

— Вярно — въздъхна старецът. — Все пак ми се струва, че има поне две причини да не приема предложението ти. Не съм склонен да се доверя чак толкова на твоите приятелчета — пришълците, макар да съм сигурен, че няма да ме измъчват никакви съмнения, щом попадна в новото си тяло. Без да ми гарантираш обаче неприкосновеност на съзнанието, няма да се съглася. А втората причина... Помниш ли Джатик?

В първия миг Корман като че се озадачи, после се сети.

— Ами да. Онова плъхче. Преди беше маг в Скалата на диаманта. Психопат, какъвто не е попадал досега на Харон. Доколкото си спомням, убиха го в пустинята.

— Да, загина, докато се опитваше да се върне при мен. Но успя да ми разкаже достатъчно, Дитер. Видял е скъпите на сърцата ви пришълци. Я помисли — какво би могло толкова да потресе човек като него, та да го нарече „зло“? Този въпрос ме тормози вече няколко години и ме подтиква да действам.

— Зло ли? — засмя се Корман. — Създателят на култа към Разрушителя да ми говори за зло?! И какво значение имат приказките на онзи побъркан боклук? Различни са, да, дотолкова, че ще ти е трудно да повярваш. Чужда раса във всякакъв смисъл. Но... Бившият Владетел на Харон, посветен в тайните на Братството, да се пита какво е зло...

— *Сега!* — кресна Корил.

Смехът пресекна, когато още по-ослепителна отпреди вълна на силата връхлетя светкавично Корман. Изненадаха го и защитата му се оказа твърде рехава. Избухна в пламъци и трябваше да се извърна, за да опазя очите си.

Другите явно не разчитаха чак толкова на своята неуязвимост — все пак предишния път не бяха успели да убият Корил дори и с общи усилия. Мигновено отвърнаха на удара. Никой не поглеждаше Корман, който рухна на сцената и продължи да се топи в локвичка с разяждаща ноздрите ми воня. Всеки един от нашите магове влезе в схватка с останалите четирима в алено.

Не си представях как могат да разтопят робот като онзи, проникнал в Командването на военните системи и надхитрил най-добрите предпазни устройства на Конфедерацията. Нямах и намерение да се мотая наоколо и да задавам глупави въпроси. Бавничко се изнизах към нишата, следван по петите от Дарва. Както се надявах, никой не ни отдели и секунда внимание.

Въпреки всичко поспрях и се огледах. Вече нямаше само премерване на силите. Маговете от Синода хвърляха всичко срещу враговете си, а Корил и съратниците му изплитаха старателно подготвяна фигура. Влагаха толкова мощ и мисъл, че самият въздух между двете групички започна да се променя. Не вярвах на очите си — виждах образуването на припукващи вълни от истинска, страшна енергия. Мълниите се устремиха към четиримата в алени мантии.

— О, богове! — възкликна Дарва. — Те правят *табар*!

— Да се махаме! — подканих я и ние се шмугнахме в нишата.

Мястото, където влязохме, изобщо не се отличаваше с великолепието на залата. Беше мрачно и миришеше неприятно. Вътре имаше струпани мебели, също и контролен пулт за драпериите и останалите джунджурии. А в дъното наистина открихме коридор, който в единия си край стигаше до асансьор. Тръгнахме в другата посока, докато зад нас стихията буйстваше с рев и грохот. Ставащото в залата сигурно би било най-интересното зрелище в живота ми... но несъмнено и последното.

Както очаквахме, бързо намерихме дървена стълба, водеща нагоре. Поколебахме се за миг и Дарва промърмори:

— А къде е оная Кира ли, Зала ли, мътните да я отнесат дано?

Завъртях глава.

— Не знам. Изобщо не видях кога изчезна. Може още да си е там. Не мисли за нея сега.

Запристъпвах предпазливо по стълбата с готов за стрелба лазерен пистолет.

Стигнах до горната площадка и изчаках Дарва. Не знам какво или кого си представях, че ще заваря, но появата на Ятек Мора май беше най-голямата ми изненада за деня!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СТРАННИ СЛУЧКИ

Дарва натисна спусъка, преди да я възпра, но концентрираната енергия явно с нищо не навреди на Мора.

Беше се пременил като в Бурже — целият в черно, макар този път да бе наметнал пелерина с тесен червен кант. И отново не можах да се насия да го погледна право в очите.

— Приберете ги — махна той към пистолетите в ръцете ни. — Тук не вършат работа... а и нямате нужда от тях.

Въздъгнах и напъхах оръжието в кобура. Дарва направи същото, макар и доста колебливо. Набързо прецених положението и се обърнах към Мора:

— „Дирене в мрака“. Говори ли ти нещо?

Той се засмя.

— Ти пък откъде научи тази смешна парола?

— За мен я измислихте. Аз съм Парк Лакош, Момчето, което Корман хвърли на вълците преди година.

Шефът на сигурността ме изгледа развеселен.

— И защо очакваш да проявя интерес? Отдавна знам какво представлява Зала Ембуей, базата на Корил също е разкрита.

— Проблемът не е мой — отвърнах нехайно. — Възложихте ми задача и при първа възможност аз я изпълних.

Невъзмутимостта ми изглежда го накара да се замисли.

— Да, май си прав...

— Виж какво — в Бурже можех да си подвия опашката и да си гледам спокойствието, но нарочно се оставих да ме хванат, отгоре на всичко станах и преобразен. Няма значение дали информацията е остаряла, важното е, че направих каквото искахте. И мисля, че понесох твърде много неприятности, за да стана излишен точно сега.

Дарва се вторачи изумена в мен.

— Какви ги дрънкаш?

— Извинявай, миличка, но аз съм практичен човек. По-късно ще ти обясня всичко. Засега стига да заявя, че с Мора съвсем не сме врагове, както изглежда.

Тя се обърна и му изтресе намусено:

— Вашето момиченце Зала май не ви помогна с нищо, а?

Мъжът кимна, а на мен ми олекна — Дарва успешно се включваше в играта.

— Вярно, засега съм разочарован от нея — призна шефът на сигурността. — Тя с вас ли е?

— Мотае се някъде наблизо. Решихме да не гледаме фойерверките.

— Да, да, напълно ви разбирам — промълви той някак разсеяно. — Колко са онези долу?

— Корил и още трима, всичките дяволски сръчни — уверих го съвсем искрено. — И твоята кукла, разбира се, стига да е оцеляла.

— Хм... Ясно.

Долових тревога в гласа му и останах много доволен от тази проява на човешко чувство. Излъчваше такава мощ, че не очаквах да си позволи дребни недостатъци, присъщи на простосмъртните.

— Ама ти защо не отидеш да помогнеш на своите? — заяде се внезапно Дарва, също усетила безпокойството му.

— Никой не иска това от мен — сви рамене Мора. — Не съм в Синода.

— Какво?! — възкликнах. — Корил твърдеше...

— Вече ти обясних веднъж — прекъсна ме той, — че съм началник на сигурността. Не съм споменавал обаче за кого работя.

— Олеле! — ахна Дарва. — Тоя си има вземане-даване направо с пришълците!

Мора наклони глава и сякаш се заслуша.

— Представлението долу свърши — съобщи делово. — Скоро ще имаме гости. Предлагам ние тримата да се отбием в ей онази стаичка и да не вдигаме *никакъв* шум.

— Кой победи?

— Ако Синодът беше победил, нямаше нужда да се крием, нали?

Добър довод. Тръгнах с него, Дарва вдигна рамене и ни последва. Знаех, че още се чуди на чия страна сме сега. Аз пък се мъчех да разбера постъпките на Мора. Като главен представител на пришълците

би трябвало да подкрепя Матузе, а оставяше Корил да си уреди сметките с нея...

Нямахме време за прояви на любопитство. Тъкмо затворихме вратата и чухме бавни, но равномерни стъпки по стълбата. Новодошлият като че беше изнемощял, но не се колебаеше. Само един. Не се съмнявах кой е.

Поспря на площадката и си представих как се озърта предпазливо. Накрая подмина вратата, зад която чакахме мълчаливо, и стъпките му заглъхнаха по коридора.

Обърнах се към Мора.

— Оставяш го да се разправи с нея, така ли?

— Може би да, а може би не. Но... Чакайте!

Качваше се и втори човек — много по-жизнен и пъргав. Затаихме за миг дъх, после Мора поклати глава и ни посочи отсрещната стена. Там имаше пейзаж от някакъв непознат за мен свят. Шефът на сигурността натисна скрито лостче и картината се плъзна безшумно встрани, откривайки прозорец, който явно беше огледало от другата си страна.

Видяхме огромна стая, пълна със скулптури и картини. Веднага познах някои от откънатите съкровища на човешката култура. Инстинктът ми подсказваше, че пред мен са оригиналите.

На един диван седеше Еолия Матузе, облечена в съвсем обикновени панталон и блуза без ръкави. Носеше и леки сандали. Нямахме как да сбъркам, защото изглеждаше още по-добре, отколкото на познатите ми снимки. Както я гледах, беше в чудесно настроение — кръстосала крака и с цигара в дълъг мундщук. Май не очакваше неприятности.

— Тук има и звукоизолация, нали? — попитах Мора шепнешком.

— Абсолютна. Само че съм се погрижил в онази стая да поставят микрофон.

— Твърде хубава е за възрастта си — подметнах заядливо. — И тя ли е робот?

— О, не. Крепи се с магии. Засега не бих допуснал робот да стане Владетел на Диаманта.

— Че защо да нямаш само работи наоколо? — кисело промърмори Дарва. — Така ще се отървеш от всички грижи.

— Не ти е ясно към какво се стремим — изрече той, без да се засяга. — Роботите са оръжие, а и примамка... за някои хора. Разбира се, и те имат своите недостатъци. Ценни са заради превъзходните си качества, но са сигурна гибел за човечеството с това, което биха му отнели. Някой ден ще разбереш. Сега гледайте.

— Знаеш ли какво ще стане? — не се сдържа Дарва.

Мора завъртя глава.

— Изобщо не мога да предвидя. Но поне ще е интересно. Пропуснах да ви обясня, че всичко наоколо е абсолютно неподатливо към *уа*. Специалните химикали дори притъпяват усета към собствените ви микроби. Сигурно се досещате, че са внесени от друга планета.

Кимнах.

— Излиза прескъпичко и затова не сте защитили целия Замък.

— Има и друго — сместа се произвежда твърде трудно, освен това може да се нанася върху малко повърхности.

Еолия Матузе тръсна пепелта във висок пепелник и се обърна към вратата вдясно от нас. Влезе някой, когото едва познахме.

Дрехите му бяха овъглени, лицето тъмнееше като след принудително дълга разходка в пустинята. Беше страшен, вдъхваше ужас. Олюля се на вратата и се вторачи в жената пред себе си.

Еолия Матузе изобрази убедително колко приятно е изненадана.

— Тули! Горкичкият ми! Какво са ти направили?

— Отдавна не сме се виждали — промълви той немощно.

— И още как! Ела, ела да седнеш. Почини си! Да ти донеса ли нещо за пиене?

Ние наблюдавахме втрещени сценката, а Корил само се засмя сухо.

— Имаш ли още от онова отлежало вино?

Матузе стана, отиде до малък бар, бръкна по-навътре и извади бутилка. Напълни догоре голяма чаша и му я занесе. Корил изгълта половината наведнъж, после започна да отпива пестеливо. Май наистина се отпусна.

Еолия Матузе се върна на дивана. Не личеше да е стъписана или уплашена от появата на своя предшественик. Или ние не разбирахме нищо, или Корил не беше наясно с положението. Спомних си какво бе

казал Мора току-що — тук и двамата бяха равни, защото нямаха силата на микробите.

Тя го гледаше угрижено.

— Много ли те боли изгореното?

Корил вдигна рамене.

— Не е толкова зле. Само ме дразни. Още съм малко замаян, но ще се оправя.

Матузе като че се успокои.

— Знаеш ли, толкова години бях влюбена в теб, но никога не съм ти се възхищавала както днес. Тули, ти направи невъзможното. Не си представям кой друг би могъл да се мери с.

— Знаеше, че ще се върна.

— О, да! Ще ми кажеш ли как се отърва от Синода? Ами че те бяха способни да разкъсват стоманени пръти, да летят в космоса... дори не би повярвал, ако не го видиш с очите си. Имаха и силата си в занаята!

— Това ги съсипа — невъзмутимо подхвърли старецът и отпи още малко от виното. — Ако не бяха съхранили силата си, ставаха безполезни. Значи трябваше да запазят *уа* в себе си.

— Но те бяха практически несъкрушими!

— Еолия — подсмихна се Корил, — знаеш ли от какво сме направени? От химикали. А скалата? От други химикали. Щом съществуващ, все трябва да се състоиш от някакво вещество. А щом си научила от какво е съставен някой предмет, познаваш и неговото *уа*. По това техните тела не се различаваха от естествената плът. Постарах се да имам предварително образец от тялото на робот. Накарах моите хора да го подложат на подробен анализ. И се учудих на резултатите. Преместването само на един атом в основната молекула създаваше друго, също толкова чудато вещество... но то лесно се палеше и топеше. Нима не е приятно да се убедиш, че всяка магия всъщност се свежда до простички химически реакции?

Тя се разсмя весело.

— Колко си умен! Обзалагам се, че залата вече за нищо не става.

— Да, няма да се размине само с нови мебели... Но съм доволен, че си махнала картините оттам.

Вцепенената Дарва най-сетне се размърда до мен.

— Бъбрят си като стари дружки! Той не дойде ли да я убие?

— Вероятно — промърмори Мора. — Но да не забравяме, че бяха женени седемнадесет години.

Ченетата ни увиснаха едновременно.

— ... а и още двама са живи — казваше Корил в момента. — Пострадаха повече от мен и ги помолих да не се качват тук.

— Тули, защо точно сега? Мислех си, че ще се свиращ цяла вечност в своето пустинно скривалище, особено с всичките *прелестни* играчки, които ти позволявахме, да получиш.

— Вие сте ми позволявали?...

Тя се усмихна сладичко.

— Хайде де, Тули! Нима някой те познава по-добре от мен? Наистина ли си въобразяваше, че можеш да се снабдяваш с всички тези чуждопланетни машини без нашата помощ? Беше по-удобно за всички, ако имаше с какво да си запълваш времето, вместо да предизвикаме сблъсък, който да съсипе половината планета. А и само след няколко месеца не би имало никакво значение дали ще решиш да се върнеш. Подготовката за нашата чудесна войничка върви като по вода.

Корил сякаш се прегърби под тежестта на очевидната истина. Дали не си спомняше прозорливите думи на доктор Думония, подтикнали го към действия? Не спомена обаче нищо за хитрия манипулатор от Цербер.

— Дойдох заради злото, Еолия.

Тя се закиска.

— Зло? За какво говориш?

Старецът отново повтори измъчващите го последни думи на нещастния Джатик. Матузе го изслуша безстрастно, после каза:

— Най-досадните безсмислици, които съм чувала през живота си! Признавам, онези твари са... малко смахнати, но не и зли. А и какво е злото? Предразсъдъци на фанатични моралисти! Нали точно срещу такива се бореше, когато въртеше номера на Конфедерацията? Винаги ще се намери глупак, за когото нашите подбуди са едва ли не въплъщение на дявола. Тули, ти смяташ ли се за лош човек?

Корил не отговори. Бавно се смръзна в креслото, после се отпусна. Чашата падна от разтворените му пръсти и няколко капки вино поръсиха килима.

— Тули? — промълви Матузе мило.

Стана и се надвеси над него. Кимна доволно и заоглежда огромната стая.

— Мора! — изсъска с внезапно охладнял и властен глас. — Знам, че надзърташ отнякъде! Веднага се заеми с оправянето на бъркотията и махни тази *мърша* оттук!

— Тя го *отрови*! — изохка Дарва. — Толкова усилия, а се остави да го отрови!

— Накрая се отказа — вметнах аз. — Разбра, че не може да й навреди... а и Еолия също го знаеше.

Дарва тъжно поклати глава.

— Беше толкова силен. И с такъв остър ум!

— Колкото и да е странно, точно тези човешки качества си струва да бъдат съхранени — загадъчно се обади Мора.

— Ще разберете за какво говоря. Но не бързайте. Играта още не е свършила.

Владетелката вече кръстосваше стаята като обезумяла.

— Няма ли някой да се яви при мен?! Мора, искам онези отрепки долу да бъдат екзекутирани! И офицерите, които са виновни за атаката! Къде се дянаха всички?

— Аз съм тук — прозвуча вледеняващ женски глас зад гърба й.

Матузе се извъртя вбесена.

— Ти пък коя си?

— Ние сме новата кралица на Харон — отговори Кира/Зала и я простреля три пъти.

Владетелката се свлече със застинала на лицето й озадачена гримаса.

Аз пък стрелнах с поглед Мора.

— Разчиташе на теб да я защитиш.

Той поклати глава.

— Тъй и не разбра за кого всъщност работя.

Жената отгатък огледа трупа на Корил. Ятек Мора въздъхна и се обърна с гръб към прозореца.

— И сега какво? — попитах го.

Усмихна се.

— Зависи от теб. А оцелелите магове на Тулио могат да попълнят наскоро освободилите се места в Синода.

Дарва посочи жената в другата стая.

— Оная не става за Владетелка на Харон! Зала е тъпо нищожество, а Кира знае само да убива!

— Известно ми е. Помисли, Лакош. Ти си убиецът на Конфедерацията. Не си прави труда да отричаш. Никой друг в твоята група не подхождаше. Разчитах на догадката си, когато уредих малкия цирк в Бурже. — Махна към стъклото. — Тя и останалите като нея вече са излишни. Изпълниха предназначението си. Затова събрах малцината оцелели в Диаманта. Роботите са по-бързи, по-способни и по-трудни за премахване.

Корил мислеше, че се опитваш да станеш единственият Владетел...

— Не бях лишен от подобни амбиции, когато заповядах моите подчинени на Такана да продължат дискретно проекта, но това беше преди много години. Вече не ме интересуват дреболии.

— А Зала?

Особнякът с плашещите очи се ухили.

— Наистина зависи от теб. Кира е страхотна в онова, за което е създадена, но друго не умее. Зала... тя пък ще ти се довери. И ще има нужда от помощта на много хора, за да оправи хаоса. Ти си убиец. Тя е същата. Ще ми бъде интересно да проверя кой от двама ви е по-корав.

— Значи ми предлагаш да си опитам силите като Владетел на Харон? — промърморих, малко замаян от неочаквания обрат. Обърнах се към Дарва. — Помниш ли за какво си мечтаехме? Да променим живота тук към по-добро, да дадем цял континент на преобразените?

Тя се вторачи изпитателно в мен.

— Нима ще го направиш? Не забравяй, че тогава ще зависиш от благоволението му.

Сетих се за нещо и пак погледнах Мора.

— Видяното досега ми подсказва, че може и да не се задържа дълго на власт...

— Матузе страдаше от мании. Скоро щеше да се провъзгласи за върховна богиня на нова и единствена праведна вяра. Вече не й достигаше разсъдък да върши онова, заради което я търпяхме — да управлява Харон. А аз и моите... работодатели сме напълно безразлични към въпроса как хората на тази планета ще решават ежбите помежду си. Целите ни са... Но нека не прибързваме. От Лилит ме осведомиха какво носите в главите си — ти и другите агенти.

Органични преподаватели. Или се опитай да го махнеш сам, или аз ще ти помогна, ако нямаш нищо против. После ще научиш останалото. И ще решиш какво искаш. А сега ще отида да се погрижа за нашата нова кралица.

Постояхме смълчани. Накрая Дарва попита:

— Е, ще се съгласиш ли?

Усмихнах се и я целунах. Погледнах през прозореца. Този път виждах не Кира, а Зала, която се разхождаше с танцови стъпки между трупите. Зяпах я и не знаех какво да правя.

След малко въздъхнах и казах:

— Чудя се...

ЕПИЛОГ

Мъжът в креслото се опомняше постепенно. Свали сензорите от главата си и избута шлема настрана, но остана седнал, сякаш нямаше сили да се изправи.

— Добре ли си? — осведоми се компютърът.

— Да, доколкото ще мога да се чувствам добре и занаят. Всеки път е по-неприятно. Моят двойник вече обмисля дали да не се присъедини към враговете!

— Нови обстоятелства, цяла година в напълно чужда среда, безизходица — не беше толкова непредвидимо. И не пропускай факта, че те са други хора, а не твои абсолютни копия.

Мъжът се засмя унило.

— Може би.

— Смяташ ли веднага да изпратиш доклада с препоръките си?

Човекът трепна.

— Не, разбира се! Липсват важни факти и макар вече да предполагам какво се мъти, нямам представа как можем да предотвратим заплахата.

— Не разполагаме с прекалено много време — напомни машината. — Нали чу Матузе? Оставали броени месеци... Вече са готови да нанесат удара си.

— А ние и досега не знаем къде се крият пришълците. Дори не сме зървали никого от тях. Тепърва трябва да научим колко е силна отбраната им в Диаманта и дали е наблизо.

— Стигам до заключението, че не искаш да предприемеш нищо — каза компютърът. — Знаеш защо пришълците са тук и на какво се дължи особено изостреният им интерес към системата Уордън, известно ти е по какъв начин ще нападнат Конфедерацията, дори научи приблизителните срокове. Имаш достатъчно данни, за да вземеш решение.

— Данни ли?! Хипотези! Нищо, в което да не се съмнявам!

— В тези извънредни обстоятелства и при съвпаденията между събитията на трите планети имаш право да действаш, разчитайки дори единствено на обосновани хипотези.

— Не! — гневно натърти мъжът. — Искам да съм сигурен! Животът на милиони зависи от това!

— Доколкото разбирам, говориш за жителите на Диаманта. Не бива да забравяш за милиардите в другите светове.

— Не е толкова просто, колкото се опитваш да го представиш. Затова не оставят решенията *на теб*. Все още имаме време. И може би ще измислим как никой да не умре!

— Променил си се — сгълча го машината. — Мое задължение е спешно да изпратя обобщен доклад. А ти ще добавиш изводите си.

— Още не. Чуй какво ти предлагам — нека отскоча за ден-два до библиотеката и лабораториите на кораба. Искам да видя и с какво разполагат в комуникационния център. Имам предчувствие, че ще успея да открия прищълците.

— Не ти вярвам. Просто отлагаш решението. Започнал си да се отъждествяваш с агентите.

— Дай ми три дни! Дори ти, проклета машина такава, би трябвало да признаеш, че за толкова малко време нищо няма да се промени. Пък и решението, което напипвам, е толкова идиотско, че едва ли някой ще ми повярва.

Компютърът сякаш се поколеба.

— Съгласен съм. Три дни. И какво очакваш да откриеш?

— Ще видиш. Искам получените от Медуза данни, преди да приключим.

— Докладът не е пълен.

— Няма значение. Медуза е ключът към всичко. Подготви го, докато се върна.

Отскочи до жилищния отсек, изкъпа се, облече други дрехи и доближи до солидния люк, който го отделяше от стражевия кораб. Натисна сензора, но плочата не помръдна. Мъжът изръмжа яростно:

— Пусни ме, гаднико! Нали се разбрахме?

— Знаеш ли какво правиш, или само се хващаш за сламки? — попита бездушният глас на компютъра.

— Я ми кажи — аз затворник ли съм или ръководещият операцията агент?!

— Ще се върнеш ли?

— Къде мога да избягам, да се пръснеш дано!

— Какви са намеренията ти?

— Ами... нека засега кажа, че все още се двоумя. Познай дали съм излъгал!

След кратко мълчание люкът се отвори.

Издание:

Автор: Джак Чокър

Заглавие: Харон: Дракон на прага

Преводач: Владимир Зарков

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Аргус

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Балкан прес“ ЕАД

Редактор: Светослав Николов

Коректор: Светлана Петрова

ISBN: 954-570-045-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9263>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.